

Tháng Giêng, 2024

CHÚC MỪNG NĂM MỚI [5]

Chúc đại sự đường cùng đi một nẻo
Mừng triệt tiêu bọn chết yêu đỏ hồng
Năm Tiên Rồng vươn sức sống thành công
Mới trang sử cờ Tự Do gió lộng!
Ý Nga, 31.1.2024

THƠ CÒN BUỒN!

Thơ gieo vên, muốn người cười
Chữ ra vui vẻ, vắn mời thành thơ.

*

Bằng dày vò, trắc buồn khơi
Kém vui lục bát, ngậm ngùi ngũ ngôn,
Thất ngôn mềm nhũn cô đơn,
Chưa bài tứ tuyệt xóa buồn Việt Nam!
Ý Nga, 31.1.2024

MÁY NGƯỜI MẸ ĐƯỢC CHÔN CON?

Từ ngày con trẻ ra khơi
Má Ba đứt ruột cảnh đời nhớ con
Ngoại đau tang cháu còn non,
Nội thương con út, héo hon tuổi già!

Đôi bên có cháu chẳng là
Hai con không thể khóc òa trẻ thơ
Tuổi hai mươi thật bất ngờ
Khóc con quá sớm! Biết thờ ở đâu?

Thuyền nhân nào cũng... biển sâu!
Ý Nga, 31.1.2024

BỎ LẠI PHÍA SAU

Gần cả tháng chờ mưa và mưa đến. Mưa ở Houston xối xả, mưa ào ào, mưa rào rào, mưa chùng chùng nào đường ngập nước lênh láng, xe cộ nổi lênh bênh, có người xuống thế mạng cho... ma da để gặp hà bá, mưa mới chịu ngưng (?) Mỗi khi đi trên đường mà xui xẻo gặp phải cơn mưa áp đến là cứ y như rằng vượt mặt không kịp. Gió mưa đập rầm rầm trên mũ xe, vào kính xe, hạt mưa nào cũng to tởm chẳng từ đám mây đen kéo tới bao phủ kín bầu trời, đẩy lùi mặt trời đi chỗ khác chơi. Thế nên dù cái quạt nước xe hơi có quạt liên tục, quạt hết tốc lực, cái đèn xe có mở sáng choang, thì đôi mắt già của ông Tá sau tám tiếng đồng hồ làm việc mệt mỏi ở hãng tiện cũng cứ phải nhắm, nhắm lên để nhìn. Vừa phải giữ chặt tay lái, vừa phải nhìn chăm chăm vào trong làn mưa, mà theo “tin tức cho tàu chạy ven biển” năm nào thì tầm nhìn xa rất giới hạn, đường sá bị trì trệ vì ảnh hưởng cơn mưa, nên ông Tá cứ vào lane phải và chạy thật chậm cho chắc ăn, cố tránh những đoạn đường bị ngập nước (cũng phía phải), nên đã chậm càng thêm chậm. Cũng nhờ lái cẩn thận mà ông đã lách qua được một tai nạn xe vừa xảy ra. Rõ là xứ văn minh có khác, làm việc theo hệ thống dây chuyền đã đành, đến... đùng xe mà cũng muốn nhiều chiếc nối đuôi nhau cho thêm tinh thần mật.

Cứ nghĩ đến cảnh trời đang mưa to gió lớn như thế này mà cái xe bị bẹp dúm, mình mẩy bị u đầu sứt trán máu me dầm dề, có khi bị lợi tay, gãy cổ, v. v. thì thiệt là xui xẻo. Nhưng dù sao cũng đỡ hơn được... Chúa gọi về. Ông Tá nhớ lại chuyện người bạn cách đây không lâu, vô tình ông nghe được tin “phân ưu” trên radio ở địa phương trong lúc ông đang lái xe, rằng: “Gia đình chúng tôi vô cùng đau buồn và thương tiếc báo tin Phero Nguyễn... vừa được Chúa gọi về ngày .. tháng... năm, hưởng thọ... tuổi”. Ban đầu ông ngỡ người trùng tên, trùng họ, chứ ông và hần hầu như gặp gỡ thường xuyên, chỗ hẹn hò vẫn là “quán phở treo lơ lửng”. Hần mạnh khù khù, giật voi cũng ngã, đánh tennis “3 sét” vẫn còn gân, lại không có bệnh hoạn chi ngặt nghèo, ung thư ung

thiếu gì ráo. Còn tình cảm của hắn thì tràn đầy, chan chứa giữa... bầu trời tự do. Vậy thì lý do gì hắn về nước Chúa? Ông bán tín, bán nghi, nhưng cũng bạo gan gọi điện thoại lại nhà hắn. Mèn đéc quoi! Đúng là sét đánh ngang mày. Chính hắn trời ạ. Thì ra, theo lời người nhà hắn kể, bữa hắn đi làm cũng dưới cơn mưa tầm tã (chắc giống hôm nay), không hiểu vì duyên cớ nào mà xe của hắn với chiếc xe ngược chiều lại... hun nhau thắm thiết, rồi quay tít mấy vòng, đến khi hai chiếc xe thắm mật, nằm bẹp dúm thì đối phương nằm ngáp ngáp, còn hắn thì đi thẳng.

Ra đi không mang va li, không một lời từ giã ngay cả vợ con. Ông tưởng tượng lại cảnh trời mưa to gió lớn như thế này mà được Chúa gọi về thì coi bộ cũng kẹt; chắc đường đi lên cũng chẳng suông sẻ chi, một phần phải tránh né sấm sét, lỡ đi ngang gặp nhằm cái búa của Thiên lôi đang giáng xuống thì cũng đi đứt một lần nữa, kiểu “người chết hai lần thịt da nát tan” như lời trong bài hát của nhạc sĩ họ Tr., còn không thì thân mình chắc khó coi lắm, bị ướt như chuột lột vì chẳng kịp mặc áo mưa. Nhưng ông lại nghĩ chắc tại một số người mình có tính... vọng ngoại, nên khi bị “đi thẳng” thì nghĩ Chúa gọi, chứ Chúa đâu có... nhần tâm kêu người đi trong mưa như vậy. Chúa còn đưa tay ra nâng đỡ nếu có lời cầu nguyện nữa mà, bằng chứng là đài truyền hình địa phương có loan tin một cụ ông người bản xứ đang lái xe mà nước lụt tràn lên đường nhanh quá, cụ quỳnh quáng không thể tìm lối ra, cứ ngỡ đời tàn trong... xe hẹp. Cụ ngồi nhắm mắt đọc kinh Chúa, thế là có ông cảnh sát xuất hiện, đập kính xe kéo cụ ra ngoài, thoát... chết! Hú hồn. Cảm ơn Chúa!

Dù rằng chốn dương gian trần thế cũng có lắm điều nhiều nhưng, có đầy đủ hi nộ ái ố, ái lạc dục. Thiên hạ tranh giành hơn thua choảng nhau chí chóc từ trong nhà ra ngoài ngõ. Vợ chồng ăn ở với nhau lâu rồi... chán, hay có người thứ ba chen vào, thế là choảng nhau, nhiều khi đưa nhau ra ba tòa quan lớn để ca bài “đôi ngã chia ly” khiến mấy đứa con nhỏ cứ phải “chạy sô” tuần này nhà mẹ tuần tới nhà cha. Ấy là chưa nói đến chuyện căng tay, hạ cẳng chân, đến nỗi phải vô năm áp. Còn chuyện giận nhau để phải “xin tí huyết” đối phương thì đường cùng rồi. Đúng là “no mất ngon, giận mất khôn”, nên có nhiều kẻ đã man lầy mạng của người khác, nhưng khi ra ba tòa quan lớn thì được phán: điên!

Nhiều khi thiên hạ chửi nhau tàn mạt chỉ vì một cái... ghê! Cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Cứ như những người tranh đua vào các chức vụ “dân cử” chẳng hạn, các phe “đối thủ” choảng nhau ầm ĩ, moi cả đời công lẫn đời tư, moi cả đời ông, đời cha của người ta và cả ba đời nhà vợ (hay chồng) ra cho thiên hạ xem chơi, thiệt hết ý! Ngay cả quý ngài “bán ghế đấm bóp” cũng chơi nhau xả láng, suốt ngày đài tâng hình đọc ra rả những lời phân bua, xỉ vả, chả ra làm sao cả. Thậm chí có nhà chùa, chôn tu hành cho “thân tâm thường an lạc”, mà cũng đem nhau ra... hốp báo, tranh chấp lẫn nhau. Thiện tai!

Nhưng nhờ có mấy chuyện tào lao mà “đời bỗng dưng vui”, nếu không sẽ buồn nản chết. Cứ tưởng tượng ngày qua ngày, người gặp người vui vẻ bắt tay chào nhau dù lạ hay quen, hỏi thăm vài câu xã giao rồi đường ai nấy bước, chuyện ai nấy làm, nhà ai nấy ở, giường ai nấy nằm, cơm ai nấy ăn, xe ai nấy chạy, tiền ai nấy xài, cạc ai nấy cạ, biu ai nấy trả, vợ ai nấy... nhìn thì quý ngài làm báo sẽ không có đề tài để viết, mấy cơ quan truyền thanh, truyền hình sẽ không có tin tức để thông báo cho người nghe, không có tin giật gân mà loan tải khẩn cấp, không có vấn đề sốt dẻo để tranh luận thì nản quá. Nói chung, nếu mọi sự ở trên đời cứ êm đềm trôi như nước sông mùa... hạ thì dương thế đã là chốn thiên đường, đâu còn ai mất công tìm kiếm?

Thật ra đã là con người trần tục, từ bậc vua chúa sống trong lầu sang gác tía đến đám người... homeless, hễ mỗi lần có tiệc chúc nhau đều có câu “sống lâu trăm tuổi” hay “Vạn tuế! Vạn vạn tuế!” thì ông Tá đây cũng không ngoại lệ. Ông chả muốn được Chúa gọi về trên sớm đâu, chắc nhiều người cũng vậy, nếu muốn, tại sao khi bị bệnh hoạn, đã phải chạy đôn chạy đáo để chữa cho khỏi bệnh, chữa thuốc tây bác sĩ chê thì nhào vào thuốc ta, ai chỉ gì làm nấy, hy vọng người

bệnh được sống sót, chữa không khỏi mà đi thẳng thì người nhà buồn rầu than khóc? Rồi người ta đến... chia buồn, đăng báo phân ưu. Có ai đến chia vui đâu, dù lời đăng cáo phó “được Chúa gọi!”? Mà chắc gì về trên đó ông làm việc chăm chỉ cần mẫn siêng năng như ở dưới này, vì ở trên đâu cần ăn uống, thấy mấy tiên ông, tiên bà cứ bay bay, cà lơ phất phơ, buồn tình ngồi đánh cờ mà mặt nào cũng “nghiêm mà buồn” chán lắm. Chẳng thế mà mỗi chủ nhật đi lễ nhà thờ ông đều cầu nguyện Chúa ban phước lành cho ông và gia đình được bình yên vô sự, sống lâu, sống khỏe. “An khang, trường thọ” ai mà chả muốn.

Vậy thì ông xin khẳng định lần nữa, dù đang lái xe trong mưa, rằng ông không muốn Chúa gọi ông về trên lúc này đâu nhé. Bao nhiêu năm chinh chiến nơi quê nhà, nhiều lúc nằm ngang tầm súng quân thù, đạn bay vèo vèo, chéo chéo trên đầu, hay những lúc trèo đèo vượt suối, “lội bùn dơ băng lau lách xuyên đêm”, v. v. rồi thì những năm tù tội cực khổ giàn trời mây, vậy mà có giờ rảnh thì ông lén ngồi cầu nguyện Chúa cho ông có nhiều nghị lực để vượt qua, nhằm sống sót về lại với vợ con, gia đình để được tiếp tục làm người trần thế, hưởng chi bây giờ.

Nên những khi chạy xe nhằm dưới cơn mưa tầm tã như vậy, ông phải cố mở to đôi mắt, giữ vững tay lái và cầu mong đừng có tên say rượu, tên đui nào lái ẩu, hun vào xe ông. Đã vậy còn phải tìm đường nào để về nhà cho an toàn mà xe không bị nổi lênh bênh. Bình thường, bà con ta đến xứ này hay quở: “xứ sở gì mà đường xe chạy toàn là cầu vồng cầu bắt ngang bắt dọc mà chẳng thấy sông nước chảy ở đâu?” thì những lúc mưa to gió lớn liên miên như thế này đã có lắm sông rồi đó, ai lỡ dại lái xe qua là biết liền, nếu không ngập ngập thì phải bỏ của chạy lấy người, tìm tiền sửa xe ngập nước.

Chạy vội vào nhà, vừa giữ nước mưa, định tháo đôi giày khỏi chân sợ bị ẩm, bỗng ông Tá già sững người lại. Nơi phòng khách trên ghế sofa, bà Tá đang ngồi khịt khịt mũi, cầm khăn tay chấm mắt lia lịa. Nhìn mũi, mắt bà đỏ au ông chột rùng mình, không biết ở nhà vừa xảy ra chuyện gì, chả lẽ có đứa con nào làm lữ hành trong mưa sau một ngày làm việc rồi... đi thẳng? Hoặc là bên nhà cho biết tin có Cụ nào vừa được về nước Chúa? Nhưng rồi tai ông lại nghe có tiếng nhạc nỉ non, dịu dặt, ông bèn quay lại nhìn màn ảnh TV đang mở, ông thở ra nhẹ nhõm. À thì ra bà đang khóc dùm thiên hạ. Trên màn ảnh đoạn cuối bài hát, một nữ diễn viên (ca sĩ?) VN đang thiếu não trong bộ áo tang, tay dắt thằng bé cũng đầu đội khăn tang, rời bỏ khu nghĩa trang hiu hắt lặng lẽ xuống đồi.

Ông lắc đầu bỏ đi thẳng vào phòng thay quần áo, trở ra ngồi xuống ghế, trầm ngâm một lát rồi từ từ lên tiếng:

- Thấy bà khóc, tui không buồn mà lại... tức cười, kể ra bà cũng dư nước mắt thật đấy. Bà còn nhớ hồi năm năm ở bên nhà chứ? Có nhiều khi tui phải... la át bà, để khỏi nhìn bà khóc lóc, lo lắng, sợ sệt cho tui... một đi không trở lại như mấy chuyện phim bà xem trên TV. Đã vậy, hễ gặp nhau thì bà cứ... lải nhải: “Em hỏi anh. Em hỏi anh bao giờ trở lại. Anh trả lời, anh trả lời mai mốt anh dzia... Anh trở dzia trên đôi nạng gỗ. Anh trở dzia bại tướng cụt chân... Anh trở dzia có khi là hòm gỗ cài hoa trên trục thẳng sơn màu tang trắng...”; hoặc bà mở radio nhằm lúc cô ca sĩ có giọng hát liêu trai rên rĩ cái gì mà “Ngày mai đi nhận xác chồng, say đi để thấy mình không là mình. Ngày mai đi nhận xác anh, cuồng si thuở ấy hiển linh bây giờ... Bây giờ anh phủ màu cờ, anh lên lon giữa hai hàng nến chong...” thiệt là vô lý hết sức. Thời buổi chiến tranh giặc giã, súng đạn thì vô tình, mà con người không phải mình đồng da sắt, địch quân thì không biết lúc nào “xung phong biển người”? Nhất là đơn vị đóng quân ở những tiền đồn đèo heo hút gió, không phương tiện di chuyển. Nói chung là lính khổ lắm, nhất là mùa mưa, những trận mưa mùa dai dẳng từ ngày này qua ngày khác, có khi mưa ào ào, mưa rào rào như bữa nay, suốt ngày lính phải làm bạn với cái poncho. Ở miền Nam, đi hành quân thì luôn lội bùn sinh, quần áo lúc nào cũng nửa khô nửa ướt, cơm gạo sây, nước bi-đông là tiêu chuẩn. Trời ơi buồn thú vị ruột, vừa chịu khổ cực, vừa lo

lắng cho mạng sống của mình, vừa nhớ cha mẹ, nhớ vợ thương con, nhớ thành phố, nhớ nhà... Có hàng trăm cái buồn vây kín, vậy mà nhạc sĩ mần bài hát, ca sĩ thì rên rĩ “*Anh còn lại gì ngoài tấm thẻ bài phân loại máu anh...*” Rõ ràng người lính chưa xung trận mà ông nhạc sĩ đưa hơi cho vợ con hỏi chừng nào... lãnh tiền tử?

Hồi đó mỗi lần được về lại hậu cứ, trong khi được bà cho ăn bữa cơm nóng cá kho, gia đình đang quây quần dzui dzẻ thì cũng trên màn ảnh TV ông ca sĩ máu me đầy người rên rĩ nỉ non: “Anh không chết đâu em, anh mới vừa bỏ cuộc đêm qua. Sao cứ khóc anh bên ngọn nến vàng hắt hiu niềm nhớ, trên khăn tang cô phụ, còn... lóng lánh dấu ái ân...” thử hỏi có ai mà không rùn lòng, nản chí, muốn trốn ở nhà rồi ra sao thì ra. Trước tiên là khỏi phải bị... đạn hun, súng nhắm, khỏi phải làm hồn ma bóng quế dzĩa báo mộng cho vợ con mà mình mây đầy máu me, mắt mù, chân cụt. Nhất là nghe ông nhạc sĩ tả cảnh vợ chồng mới gặp nhau “hủ hỉ” đêm qua trong căn cứ, sáng ra chính người vợ phải xé “tấm khăn trải giường” nhân chứng để làm tấm khăn tang. Thảm biết chừng nào, hãi hùng biết chừng nào, khủng hoảng biết chừng nào! Khi người lính ở đơn vị thì phải cố quên, bỏ tất cả nhớ thương lại phía sau để chiến đấu hầu chiến thắng kẻ địch, sống sót mà trở về với gia đình. Bây giờ tui cũng thấy bà khóc vì cái cảnh... chết giả đó, sao coi chẳng được tí nào, chứ hồi tui đi tù dzĩa, tui đâu có thấy bà dễ khóc như vậy?

Giọng bà Tá trở nên ráo hoảnh:

- Khóc sao được mà khóc, có quờn đâu mà khóc, khóc rồi sinh bệnh làm sao có sức khỏe để đi chạy hàng kiếm tiền mua gạo nuôi mình, nuôi con?

- Hahaha, khóc mà cũng có điều kiện, có lý do, có hoàn cảnh.

- Chứ sao nữa, cứ đầu tắt mặt tối chạy gạo phờ người ra, hễ có chút nào rảnh thì nằm soãi tay nhắm mắt tìm giấc ngủ cho có sức ngày sau đi làm tiếp, có thì giờ đâu mà coi phim ảnh. Cái gì trong nhà có chút giá trị cũng đã bán mất rồi, truyền hình đâu mà coi, nếu có coi ké nhà hàng xóm thì cũng “đến hẹn lại lên, nghêu sò ốc hên, Lút mi na-rút si la...” Có gì buồn đâu mà khóc?

- Rồi bây giờ quờn quá, đi tìm ba cái phim buồn bã, chết chóc giả đó về xem rồi ngồi khóc, quên... nấu cơm?

- Tại em nghe người ta “quảng cáo” cái phim cũ được làm lại hay lắm, nên em đi mua về xem thử vậy mà. Nói không phải để mình vui, chứ dù đã bao nhiêu năm trôi qua, vật đổi sao dời, nhưng em vẫn thấy thương mình, thương những người lính trận hồi đó quá chừng. Họ khổ cực hết sức, hồi sống cũng cái poncho làm bạn đồng hành, đến khi bị lãnh đạn cũng... *poncho buồn liệm kín đời anh!* Có nhiều cái chết thật tức tưởi, nhất là những người bị đạn hun vào những giờ phút cuối của cuộc chiến, họ không được gì cả, ngay cả tấm ván hòm, nếu không có gia đình lo liệu...

Ông Tá cười cười

- Bởi vậy mới nói, hễ muốn có đầy đủ mọi thứ, có kẻ đưa người đón thì phải... đi sớm, chớ đi sau thì chẳng có gì hết, dù là tướng tá; nhưng nói thật, cực chẳng đã mới phải ra đi, chứ không ai muốn đâu, hìhì...

- Mình nói đúng rồi, đâu có ai khơi khơi lại muốn chết, ngay cả những người mắc bệnh nan y bất trị, huống chi là những người lính chiến gan dạ, nên khi họ bị tử thương như cảnh trong phim vừa rồi, em thấy tội nghiệp quá nên... khóc!

- Đã mấy chục năm qua rồi, đối với những người khác thì mình không dám nói đến, còn với gia đình mình thì bà hãy bỏ lại phía sau những chết chóc thương tâm “không cần thiết” đó được không? Bao nhiêu năm tui đi làm lính trận gian lao cực khổ may mà sống còn, rồi bị tù tội khốn khổ vô cùng, bây giờ đã được ngồi đây, gia đình mình cũng được sống thoải mái trên một đất nước tự do với nhiều tình người, mình phải làm sao cho xứng đáng với đời sống hiện tại, phải vui vẻ, phấn chấn đi tới, tại sao cứ ngồi rầu rĩ khóc kể chuyện... đâu đâu, rồi bệnh đau có phải làm khổ chồng con không? Nhạc lính Việt Nam xưa của mình có khôi bài hay, diễn tả tâm trạng người lính chiến

xa nhà, mà vẫn không quên người hậu phương. Bà nhớ hồi đó tui mê bài **Trên Bốn Vùng Chiến Thuật** của n/s Trúc Phương đến cỡ nào không? Sao mà ông nhạc sĩ sành tâm lý quá: "... Đêm đêm nằm đường ngăn bước thù, áo nhà binh thương lính, lính thương quê, vì đời mà đi..." hoặc một điệp khúc trong bài **Viết Từ KBC** của n/s Mạc Phong Linh & Hoàng Minh nè: "... Em ơi lau lệ buồn, vì chinh chiến anh còn đi, đừng giận hờn anh em nhé! Mình thương thì gọi tên nhau, mình nhớ mà không u sầu, dặn dò em chỉ đôi câu..." Còn bài **Ngõ Hồn Qua Đêm** của n/s Hàn Châu & Triết Giang: "... Nhìn hỏa châu lưng trời soi chia đêm tối, anh ngỡ như ngày cưới hoa đăng ngập trời. Xin em tin rằng đôi ta bây giờ dù xa cách nhau. Tình yêu ngàn năm không phai nhạt hương sắc, anh hứa yêu em trong suốt cuộc đời này...". Đó là tui dẫn chứng một vài bản nhạc lính mà ngày xưa tui yêu thích, nhắc lại cho bà nghe, chứ còn nhiều lắm lắm, nhạc sĩ người ta trải hồn ra, dù với điệu nhạc gì, dù Bolero, hay Rumba, hay Chachacha... tất cả rất êm đềm, sâu lắng, len lỏi qua từng góc ngách tình cảm của người lính như tui đây. Tuy nhạc không sang cả, lời thì bình dị, mộc mạc nhưng diễn tả được niềm thương, nỗi nhớ nhẹ nhàng đắm thắm biết chừng nào. Trong tình thương yêu có sự rung cảm chân thành, không làm... nản lòng người lính chiến, còn vẽ cho người lính thấy hình ảnh ngày cưới có xe hoa, có pháo hồng vui vẻ, đẹp và thơ mộng như vậy mới làm người lính yêu đời và yêu người hơn chứ.

Nhưng bà đừng có cười tui sao mê nhạc "lính chề" hồi năm năm nhen. Hôm nào bà thử ngồi nghe lại hết đi, nó sẽ thấm từng câu, từng chữ đó, hay hơn cuốn phim... chết chóc bà vừa xem rất nhiều. Phải chi bà xem những cuộn phim tả cảnh chiến đấu oai hùng của quân dân ta, bà sẽ có niềm kiêu hãnh về họ, chẳng may họ bị hy sinh thì bà rơi nước mắt đã đành, đằng này cứ coi ba cái phim làm "nản lòng chiến sĩ" rồi khóc lóc. Tui nói rồi, cái gì đã qua mà không đem lại ích lợi gì, không thấy rút được kinh nghiệm tốt đẹp gì cho cuộc sống thì hãy bỏ lại phía sau lưng, đừng lưu luyến, tiếc nuối vô ích.

Buổi sáng tui đi làm, mà gặp bà ngồi khóc chắc xui tận mạng, nhất là những lúc trời mưa như thế này, không khéo lại bị Chúa gọi không chừng!

- Ủ thì tại bữa nay trời mưa, buồn quá, không biết mưa kiểu này có bị ngập lụt không? Không biết..

- Thôi được rồi, bà cứ không biết, không biết tới tới chắc tôi nhin đỏi, làm ơn...

Bà tá quay lại nhìn ông chồng già cười cười, quên chuyện chết chóc mà bà vừa mới khóc.

Lê thị Hoài Niệm

THAY ĐỔI CÁCH SỐNG

Hôm nay người viết vừa mới nghe xong bài thuyết giảng của Hòa Thượng Tịnh Không trên internet về đề tài "Thay Đổi Cách Sống", xin được chia sẻ cùng các bạn.

Hòa Thượng đã nêu lên quan niệm giáo dục đạo đức đời sống của Đông Phương Trung Quốc và Tây Phương Âu Mỹ.

Đông Phương cho rằng đời người có bốn giai đoạn như bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông của đất trời.

1. Dưới 20 tuổi như Mùa Xuân con người cần phải được giáo dục đạo đức.
2. Từ 20 - 40 tuổi như mùa Hạ con người cần phục vụ xã hội.
3. Từ 40 - 60 tuổi như mùa Thu con người cần truyền trao kinh nghiệm cho người kế thừa.
4. Sau 60 tuổi như mùa Đông con người cần về hưu để hưởng phúc.

Trong khi đó Tây Phương lại quan niệm:

1. Tuổi trẻ là tuổi để hưởng thụ cho nên tuổi thơ được ví như đang sống trong thiên đàng.
2. Tuổi trung niên sống trong chiến trường tranh đua danh lợi
3. Tuổi già sống buồn thảm đi vào phần mộ.

Theo lời trình bày kể trên chúng ta cần phải chọn lựa và thay đổi cách sống như thế nào để có thể sống một cuộc đời an vui hạnh phúc, bạn nhỉ?

Bạn và tôi chắc chắn cũng đã từng gặp nhiều người cho ra thì ít mà muốn nhận lại thì nhiều. Những người này tiết kiệm từng nụ cười, từng lời nói ngọt ngào không chịu trao cho bạn bè thân hữu, thân nhân quyến thuộc mà lại đòi hỏi người khác phải đối xử tốt với mình, phải ngọt ngào với mình. Dĩ nhiên, nếu là một người có lương tâm trong sáng, bạn sẽ cho đây là không công bằng (unfair) rồi đấy nhỉ?

Nói theo kiểu bình dân thông thường là “tiền trao cháo múc”, ít ra bạn phải đưa ra một số tiền nào đó thì mới nhận được tô cháo kia, chứ tại sao lại muốn nhận vào mà không chịu đưa ra. Là thật!

Cũng vậy, muốn nhận nụ cười, tình thương mến nơi người khác thì chúng ta phải trao cho họ nụ cười và tình thương mến trước chứ đừng đòi hỏi họ phải trao cho mình nụ cười, tình thương mến trước rồi mình sẽ trao lại sau hoặc là không trao lại gì cả. Hãy cho đi rồi bạn sẽ được nhận lại thì đời sống sẽ tốt đẹp hơn như câu chuyện của Mẹ Teresa dưới đây:

Hãy Cho Nhau Nụ Cười

Mẹ Têrêsa thành Calcutta kể: Nhiều người đến thăm tôi tại Calcutta và trước khi ra về thường ngỏ ý với tôi: “Xin cho chúng tôi một lời khuyên để chúng tôi sống tốt đẹp hơn.”

Tôi liền bảo họ: “Quý vị hãy về và hãy ban tặng cho nhau những nụ cười. Một nụ cười cho vợ của ông. Một nụ cười cho chồng của bà. Một nụ cười cho con cái của ông bà. Hãy cười tươi với tất cả mọi người, bất luận người đó là ai. Với những nụ cười tươi như thế quý vị sẽ lớn lên trong tình yêu hỗ tương.”

Nghe vậy một người trong nhóm hỏi tôi:

- Bà có lập gia đình không?

Tôi gật đầu và nói:

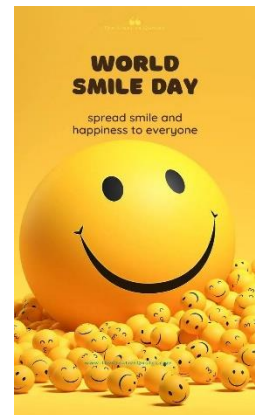
- Đôi khi tôi cũng cảm thấy khó nở một nụ cười với vị hôn phu của tôi.

Và mẹ Têrêsa kết luận:

- Đúng thế, Chúa Giêsu có thể đòi hỏi rất nhiều. Và chính khi Ngài đòi hỏi như thế thì không gì đẹp cho bằng nở một nụ cười thật tươi với Ngài.

Lạy Chúa! Nụ cười không mất tiền mua, không phải vất vả cực nhọc để đi xa mang về... Nụ cười thật dễ dàng để xuất hiện trên môi miệng và trên khuôn mặt nhưng sao con lại thấy thật khó khăn, vất vả để trao tặng nụ cười trên khuôn mặt của con cho những người xung quanh... Con đã thay thế nụ cười bằng những cái nhăn mặt méo mó, bằng những ánh mắt giận dữ, bằng những cái lắc đầu xua tay và đôi khi bằng những lời nói làm đau lòng người khác. Xin cho con luôn ý thức rằng: mỗi khi con mang nụ cười đến cho những người xung quanh chính là lúc con dâng lên Thiên Chúa tình yêu và nụ cười, sức sống và hy vọng của đời con. Amen.

(Nguồn: Sưu tầm trên internet)

Mời Bạn đọc thêm một tài liệu khác rất hay về thay đổi cách sống để mình trở thành người không có gai được thiên hạ mến thương nhé.

Cây Có Gai và Cây Không Có Gai

Sư phụ dẫn lũ đệ tử vào rừng. Cuối ngày, sư phụ hỏi đám học trò:

- Các con đã nhìn thấy cây nào có gai chưa?

Các trò trả lời:

- Dạ rồi ạ.

Sư phụ lại hỏi:

- Vậy các con đã thấy cây nào có gai mà lại có thân to bằng một vòng tay ôm chưa?

Các trò đáp:

- Dạ chưa ạ.

Sư phụ mỉm cười và bắt đầu giải thích:

1. Loài cây có gai khó phát triển to lớn. Giả dụ nếu có loại to, lớn và có gai như vậy thì thân chúng lại không chắc. Cây có gai thường là nhỏ bé. Chúng luôn sợ bị xâm hại nên dùng gai nhọn để tự vệ, luôn ẩn nấp sau thân cây, tán cây khác. Do sống núp bóng nên nó nhận được ít ánh sáng mặt trời, do vậy mà thường không phát triển cao lớn, vững chắc được.

2. Cây có gai cô độc lắm bởi tại gai nhọn mà chẳng có cây leo nào bám vào nó cả. Cây leo chỉ bám vào những cây không gai, to lớn vươn cao và đón nhiều ánh sáng mà thôi.

3. Thân cây có gai rất vô dụng, mềm nhũn và chả dùng để làm gì được. Còn cây không gai, nó cao lớn, thẳng tắp, vững chắc, người ta dùng nó để làm nhà, làm cầu, làm thuyền... làm những việc có ích cho đời. Bởi thế, nếu muốn phát triển to lớn, muốn có ích, muốn là chỗ dựa cho cây khác thì phải biết tự loại bỏ gai ra khỏi thân nó trước.

4. Người cũng như cây vậy, cũng có loại có gai và không có gai. Người không có gai thì thường trở nên tốt đẹp, thành thủ lĩnh, thành người có ích, có nhiều bạn bè xung quanh; người có gai thường tự ti, hẹp hòi và hay xù lông.

5. Bị gai gì đâm cũng đau, thậm chí làm chảy máu. Gai của người cũng vậy. Gai mọc từ miệng là lời nói gây tổn thương, gai mọc từ thân là hành vi bạo lực, gai mọc từ tâm thì làm tổn thương bằng thái độ. Vậy nên thì thoảng, ta cũng cần tự xem lại xem liệu ta đã từng mọc gai ở đâu và đã từng làm ai tổn thương chưa.

6. Nếu muốn lớn mạnh thì đừng chọn trở thành người có gai. Khi ta lớn mạnh, có thể, thì thoảng bị một vài cái gai nào đó đâm phải thì cũng chẳng hề hấn gì bởi ta đã to lớn, mạnh mẽ và vững chắc.

(Nguồn: LỜI HAY sưu tầm trên net)

Mời Bạn xem:

[Youtube Mạnh Chăn Ấm Áp Tình Người- \(India](https://www.youtube.com/watch?v=oBKTyT6HkPI)

[Charity Jan 2024\) Thích Tánh Tuệ](https://www.youtube.com/watch?v=oBKTyT6HkPI)

[Như Nhiên Thích Tánh Tuệ](https://www.youtube.com/watch?v=oBKTyT6HkPI)

<https://www.youtube.com/watch?v=oBKTyT6HkPI>

Board Thầy Thích Tánh Tuệ 325 Pins

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/th%E1%BA%A7y-th%C3%ADch-t%C3%A1nh-tu%E1%BB%87/>

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 699-ORTB 1028-1312024)

MÙA XUÂN TRONG CĂN NHÀ CŨ

1.-

Bà Lam đưa bạn ra cửa vừa lúc chiếc xe màu tím bạc ghé sát lề. An Nhiên bước xuống, lễ phép cúi đầu:

- Con chào bác. Bác có khỏe không?

- Cám ơn con, bác khỏe lắm. Khỏe mới lái xe đến đây thăm má con được. À! Nghe Julie nói con định mua nhà trong khu nó đang ở phải không?

- Dạ, hôm trước tụi con đến nhà Julie dự tiệc tân gia, anh Tân khen khu nhà khang trang, yên tĩnh nên chồng của Julie cho biết gần đó còn vài căn nhà mới chưa bán và rủ tụi con về ở gần cho vui.

- Con có thích không?

- Dạ, thích chứ. Nhà với thiết kế sang trọng, đẹp mắt ...

An Nhiên đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trên trán rồi nhìn bà Lam, tươi cười:

- Nếu má nhìn thấy chắc cũng phải mê.

- Thế thì phải quyết định nhanh lên, không thì người khác mua mất. Hai đứa ở gần nhau bác mừng lắm.

Khách vừa đi hai má con vội vã quay vào nhà. An Nhiên lảng xãng bày biện chén đĩa, chuẩn bị com chiều. Suốt bữa, An Nhiên tíu tít kể hết chuyện này đến chuyện kia. Tân thỉnh thoảng góp lời với tiếng cười ròn rã nhưng khi An Nhiên đề cập đến chuyện nhà mới thì Tân gờ tay ngăn lại:

- Em nói nhiều quá, tai anh lũng bùng rồi, “stop” là vừa.

An Nhiên quay sang bà Lam. Với dáng vẻ vô tư, cô con dâu nũng nịu:

- Má xem, anh Tân ăn hiệp con kia.

Bà Lam đứng lên, cười hiền từ:

- Má mệt rồi chẳng muốn làm trọng tài đâu. Hai đứa cứ tự do đấu đá nhau.

Tân nhìn theo. Nụ cười kém tươi của bà Lam không qua được đôi mắt tinh tế của cậu con trai hiếu thảo.

2.-

Bước vào phòng ăn, nhìn quanh không thấy bà Lam, Tân khẽ hỏi:

- Má đâu?

An Nhiên vừa so đĩa, vừa trả lời:

- Chiều nay má ăn com ở nhà bác Quyên và sẽ ngủ lại bên ấy.

Tân ngạc nhiên:

- Ủa, từ xưa đến nay đâu bao giờ má ngủ xa nhà. Có chuyện gì sao?

An Nhiên gắp miếng thịt chiên bỏ vào chén Tân:

- Chuyện xưa... xưa rồi Diễm. Hồi đó có ba, nay chỉ còn một mình thì má cũng nên hưởng thú vui gặp bạn bè để thăm thì “tâm sự loài chim biển”, nhất là khi có chuyện buồn.

Tân thấp thỏm:

- Buồn chuyện gì?

Thái độ của Tân khiến An Nhiên phì cười:

- Đó chỉ là ví dụ thôi, chứ em thấy má và các bác gặp nhau vui lắm. Em đã từng ao ước sau này khi lớn tuổi, con cái không thể gần gũi mình nữa thì em sẽ có được những người bạn như má. Anh biết nhóm bạn của má gặp nhau làm gì không? Các bác mở “you tube” cùng học Anh văn để cải thiện trí nhớ, cùng học nấu ăn để khoe tài làm bếp, cùng xem các “clip” chỉ dẫn tập thể dục để giữ gìn sức khỏe. Điều hay nhất mà em nhìn thấy là các bác không xì xầm chuyện người khác, không rủ nhau đi “shopping” hay đi đánh bạc. Thỉnh thoảng, các bác kéo nhau đến “casino” nhưng chỉ để xem ca nhạc. Đã có lần má nhờ làm tài xế nên em mới biết nhóm bạn này dễ thương như thế nào.

Tân gật gù:

- Giờ thì anh hiểu vì sao má thường nói “Má ao ước được sống ở đây đến hết đời. Vừa gần chùa và nhà thờ, lại vừa gần chợ và trung tâm sinh hoạt cao niên. Nhất là dễ dàng liên lạc với những người bạn tốt. Cứ “A lô” một tiếng là có mặt ngay tức thì không phải chạy đi xa.

- Nhưng khu nhà này đã cũ rồi...

An Nhiên chưa dứt lời thì có chuông điện thoại reo inh ỏi. Tân búng khẽ lên mũi vợ rồi bước lên cầu thang, thở phào nhẹ nhõm. Cả tháng nay, sau khi đến nhà của Julie, An Nhiên cứ ao ước rồi òn òn, thuyết phục Tân đổi nhà mới. Đây cũng là chuyện bình thường vì hai vợ chồng có đủ điều kiện để thực hiện ước muốn này nhưng làm sao An Nhiên hiểu được những băn khoăn trong lòng Tân!

3.-

- Ái chà! Ai mà xinh thế này?

An Nhiên đứng dậy, giang tay ôm choàng bà chủ quán.

- Lâu lắm con mới gặp lại bác. Bác vẫn đẹp như xưa.

Với nụ cười hài lòng, bà nghiêng đầu ngắm An Nhiên rồi nói bằng giọng trách móc:

- Hừ! Lấy chồng xong là biệt tích luôn. Hạnh phúc quá nên chỉ lo vui với chồng mà quên mất mẹ.

-Bác nói oan cho con, vì bận công việc nên con...

Vỗ nhẹ lên vai An Nhiên, bà nháy mắt với bà Khiêm:

- Mà y với Tịnh Thư nhà bác có khác gì nhau. Hai bà già này biết tổng chúng mà y rồi cần gì dính chính. Sao! Lần này về đây ăn Tết với mẹ phải không?

An Nhiên ngập ngừng:

- Dạ... cũng... chưa chắc... nhưng điều chắc chắn là con sẽ được thưởng thức món bánh chưng, dưa món độc đáo có một không hai của bác. Lâu rồi con không được ăn, nhớ ơi là nhớ. Chuyến này con phải mua thật nhiều để đem về nhà ăn Tết và sẽ để dành ăn suốt năm luôn cho đã thèm.

- Ha!Ha! Con bé này giờ cũng môi miếng góm. Thôi, hai mẹ chọn món ăn đi nhé, bác phải vào bếp đây.

An Nhiên vừa lấy khăn giấy lau muống, đưa vừa đảo mắt nhìn quanh cái quán ăn nho nhỏ, đơn sơ, nơi đã gắn liền với tuổi thơ của mình.

- Con nhớ, hồi đó cứ khi nào bố có công việc phải đi xa thì hai mẹ con mình lại đến đây. Bố vắng nhà bao nhiêu ngày là từng ấy ngày mẹ phải nấu ăn, mình tha hồ đi “shopping”, xem phim,

đến nỗi bố thắc mắc, sao cứ mỗi lần bố đi xa về là thấy hai mẹ con tròn trĩnh hơn, tươi tắn hơn. Vui ghê hở mẹ?

- Ừ, vui nhất là đến bây giờ cái bí mật này chưa hề bị bật mí.

Sau bữa ăn trưa với những món ngon quen thuộc trở về nhà, dù đôi mắt đã nhíp lại nhưng An Nhiên chưa vội vào phòng mà cố lò dò bật điện thoại tìm tin nhắn. Vẫn những dòng chữ mang nội dung giống hệt ngày hôm qua, hôm kia “Mong em khỏe. Nhớ em nhiều.” Người gì mà kiêu kì, An Nhiên lăm lăm một mình rồi đặt ngón tay lên màn hình “Không khỏe. Không nhớ. Ghét!!!”. Chẳng thể hình dung được nét mặt của Tân ra sao nhưng An Nhiên cảm thấy “đã” giận khi gõ chữ cuối cùng.

Buổi tối, bố vào phòng sớm còn An Nhiên và mẹ kéo nhau ra vườn sau. Trên chiếc bàn con, dưới ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn nhỏ cùng mùi hoa dạ lý thoang thoang, hai mẹ con đắm mình trong tiếng nhạc. Cả không gian tươi mát như rót từng giọt hạnh phúc xuống hai mái tóc, một già một trẻ đang tựa vào nhau.

- Cám ơn mẹ đã cho con một ngày tuyệt vời. Đến giờ này, trong lòng con vẫn còn nguyên cảm giác bồi hồi khi bước vào ngôi trường cũ. Kỷ niệm như ùa về, con nhớ bạn bè quá, nhất là Alice với mái tóc vàng, cặp mắt xanh biếc và Tom, thằng con trai mập lù hay bị con mắng nhiếc mỗi khi tìm con xin chuỗi “ăn để trị bệnh đau bắp chân” như nó thường diễn tả bằng bộ mặt thảm nã. Mẹ có nhớ bọn nó không?

- Có phải hai đứa thường xin đến nhà mình ăn Tết để được bao lì xì của bố không?

- Vâng, tụi nó đó mẹ. Ra trường, lên đại học mỗi đứa đi một nơi dần dần mất liên lạc luôn. Ước gì được gặp lại bạn cũ, rủ nhau về trường xưa để nhắc nhớ những ngày vui vẻ hồn nhiên của tuổi học trò.

- Không ngờ con gái mẹ lại thuộc tuýp người hoài cổ.

Rồi bà đôi giọng ngọt ngào:

- Con luôn sống với kỷ niệm, còn má chồng con lúc nào cũng lưu luyến quá khứ. Sao hai người giống nhau thế. Mẹ mừng vì con có má chồng rất tốt. Lúc con hư thai, bà lo cho con tí mĩ, chu đáo như ngày xưa bà ngoại lo cho mẹ khi sinh con. Mẹ rất biết ơn bà và con cũng đừng quên điều đó. Bây giờ, bà đã lớn tuổi. Đời con còn rất dài nhưng bà thì chẳng còn bao lâu, nếu có thể làm điều gì cho bà vui thì con nên làm.

An Nhiên ngược nhìn mẹ với ánh mắt dò hỏi. Bà Khiêm cười nhẹ:

- Con có thể giấu được mẹ sao? Tự dung con về một mình rồi còn bảo mẹ phải nói dối là đang bệnh và cần con ở lại đây để chăm sóc. Mẹ biết có chuyện không ổn nhưng con không nói nên mẹ không hỏi.

-Và... mẹ đã hỏi Tân, phải không?

Bà Khiêm gật đầu. An Nhiên vùng vằng:

- Mẹ... kỳ thật!

- Con mới kỳ. Chỉ vì bất đồng ý kiến về việc mua nhà mà lại dùng dùng bỏ đi. May mắn cho mẹ là con còn biết xin phép má chồng để mẹ không bị mang tiếng không biết dạy con và may mắn cho con là Tân đã tế nhị và khéo léo che giấu sự nóng nổi của con để tình cảm mẹ chồng, nàng dâu vốn đã tốt đẹp bấy lâu nay không bị sút mẻ. Chuyện gia đình con mẹ không xen vào nhưng chỉ mong con biết đặt mình vào vị trí của Tân, đưa con trai hiểu thấu được suy nghĩ của má mình. Con thử đem niềm mong ước của má chồng đặt vào tâm tình của con thì con sẽ thông cảm và hiểu thấu được vì sao Tân không ủng hộ quyết định của con.

Trước khi bước vào nhà, bà Khiêm vuốt tóc An Nhiên khẽ nói:

- Mẹ muốn chia sẻ với con một ý tưởng rất hay vừa đọc được “Điều quan trọng không phải là chúng ta có gì trong đời mà là chúng ta có ai trong đời” (*). Chúc con ngủ ngon.

Thả tầm mắt vào khoảng trống mênh mông, An Nhiên nhớ lại những gì đã xảy ra tối hôm đó trên đường trở về từ nhà của Julie.

Với sự háo hức, An Nhiên kể cho Tân nghe những dự tính của mình về cách trang trí nội thất thật mới mẻ và đẹp mắt mà cô đã say mê tìm tòi, học hỏi trên mạng để chuẩn bị cho căn nhà trong tương lai. Với ý nghĩ “Không bao lâu nữa mình sẽ có cơ hội thực hiện”, An Nhiên cảm thấy niềm hân hoan dường như tràn ngập cõi lòng khi quay sang hỏi Tân bằng giọng phấn khởi:

- Anh có tưởng tượng ra nó đẹp như thế nào không?

- ...

- Ủa, sao chẳng nghe anh có ý kiến gì cả hay là anh không thích căn nhà đó?

Tân thở dài:

- Nhà mới ai mà chẳng thích. Nhưng em có biết má rất yêu căn nhà ba đã để lại với biết bao kỷ niệm vui buồn không? Má là người gắn liền với quá khứ nên mình sẽ trở nên vô tâm khi tách rời má ra khỏi kỷ niệm. Má đã vất vả, hy sinh để cho anh có đủ điều kiện đạt được ước mơ của thời tuổi trẻ. Bây giờ, anh cũng muốn đem đến cho má một cuộc sống an nhàn, vui vẻ ở nơi chốn má đã từng gắn bó. Cho nên... anh nghĩ... mình tạm thời gác lại ý định này.

An Nhiên bắt mắt:

- Thế sao từ đầu anh không nói rõ là anh không muốn để em dùng vẽ vời, toan tính. Giờ bạn bè trong hăng ai cũng nghĩ em sắp mua nhà mới. Anh làm cho em bỗng trở thành một người khoe khoang khoeác lác, chỉ nỗ để sượng miệng chứ thực chất khả năng chẳng bằng ai. Em biết giấu mặt ở đâu cho đỡ xấu hổ đây?

Tân gãi đầu, nhăn nhó:

- Thì em cứ giải thích với họ như những gì anh vừa trình bày với em.

An Nhiên gạt phất đi:

- Em không muốn bạn bè nghĩ rằng trong căn nhà này em là một cái bóng mờ, chỉ biết cúi đầu vâng dạ chứ không có tiếng nói.

Tân cười thành tiếng:

- Trời! Nhà mình mà không có tiếng nói của em thì buồn chết.

Rồi bằng giọng nhẹ nhàng, Tân tiếp lời:

- Đừng làm khó anh. Anh biết em thương má, lúc nào cũng muốn cho má vui và em cũng sẵn lòng giúp anh làm tròn chữ hiếu, phải không?

- Nếu em nói không thì sao? Bỏ nhà nhỏ để mua nhà to hơn, đẹp hơn là để chứng minh sự thành công của mình chứ đâu có gì sai. Có thể, mới đầu má buồn nhưng rồi má sẽ quen. Nếu má không đồng ý thì...

Tân nghiêm mặt:

- Đừng nói với anh hãy để má ở lại trong căn nhà cũ. Anh nói một lần nữa...

An Nhiên cao giọng, cướp lời Tân:

- Em cũng nói với anh một lần nữa, em vất vả kiếm tiền là để tận hưởng những tiện nghi vật chất mà em yêu thích trong khả năng của mình và căn nhà đó là ước mơ lớn nhất của em bây giờ. Anh không có quyền phá vỡ mơ ước của em.

Câu nói cứng rắn ấy là một lời khiêu chiến, nên ngày hôm sau An Nhiên xin phép má chồng về thăm mẹ với lý do chính đáng nhưng không đúng sự thật “Mẹ con bệnh bất ngờ” cũng là một cách chứng minh với Tân sự quyết tâm của mình.

4.-

Một ngày đã trôi qua với nhiều niềm vui nhưng cũng không ít băn khoăn sau cuộc trò chuyện với mẹ. Khi An Nhiên khép nhẹ đôi mắt, cố loại bỏ những ý nghĩ không vui ra khỏi đầu óc cũng là

lúc con buồn ngủ kéo đến. Bước vào phòng, thả mình xuống giường, kéo chiếc chăn êm lên tận ngực, An Nhiên tưởng mình sẽ chìm vào giấc ngủ rất nhanh, nhưng không biết từ đâu cái cảm giác nao nao lại lăn tăn trong hồn dẫn cô trôi về quá khứ. Cái quá khứ không xa lắm nhưng rất tươi đẹp và ngập tràn hạnh phúc vẫn còn đọng lại và đậm nét trong căn phòng xinh xắn với màu tường vôi do An Nhiên chọn rồi tự mình sơn phết, với cả những chòm sao dán đầy trên trần nhà, tạo thành những đốm sáng thật đẹp trong đêm tối, mang đến cho cô những giấc mơ đẹp. Chiếc ghế nệm màu vàng đậm và chiếc bàn con nâu nâu bên cạnh cửa sổ, nơi An Nhiên thường ngồi ngắm từng hạt mưa rơi tí tách trong những ngày trời bước sang thu. Tủ áo với khung kính tròn trĩnh, trên đó dán đầy những hình ảnh là chỗ An Nhiên điệu đà soi dáng trước khi bước ra đường với trang phục trẻ trung, nhí nhảnh.

Ngay phút giây này An Nhiên cảm thấy hình ảnh căn phòng -cái thế giới bé nhỏ đáng yêu- chưa bao giờ bị lãng quên trong tâm trí của mình. Và cũng chính trong khoảnh khắc ngắn ngủi này An Nhiên mới thấm thía lời nói của mẹ “đem niềm mong ước của má chồng đặt vào tâm tình của con”. An Nhiên ngồi bật dậy, hồi hộp mở điện thoại với hy vọng sẽ có dòng tin nhắn ngọt ngào của “ai đó” để cô có thể đẹp bỏ tự ái và nhẹ nhàng gửi lời xin lỗi.

5.-

An Nhiên cởi bỏ bao tay, nhìn thành tích của mình qua căn phòng còn tươi rói màu sơn thanh nhã một cách thích thú. Bà Lam hân hoan giơ cao điện thoại đi quanh phòng.

- Đẹp quá! má phải quay hình để gửi cho Tân. Chắc Tân cũng không tin đây là phòng khách nhà mình. Chỉ thay đổi vị trí đồ đạc, tranh ảnh mà tất cả như được đổi mới. Con dâu của má giỏi quá. An Nhiên ngả người ra sau cười sung sướng. Niềm sung sướng dâng cao không phải vì tài trang trí vốn đã có từ bé mà vì niềm vui An nhiên mang đến cho má chồng. “Điều quan trọng không phải là chúng ta có gì trong đời mà là chúng ta có ai trong đời”, câu nói này của mẹ đã khiến An Nhiên suy nghĩ nhiều. Đúng lúc đó lại có tin nhắn tin của Tân “Má đã đoán biết mọi chuyện và bảo anh phải chiều ý em nên anh không dám cãi lời má. Em thu xếp về sớm, vì anh đang “Một mình thân thân, thờ thờ. Một mình ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhớ nàng” (*). An Nhiên trề môi, lăm bằm “Già đầu rồi mà cái gì cũng má, còn dám ‘cóp bi’ thơ của người khác nữa chứ”, nhưng nước mắt lại rơi xuống, thấm ướt cả đôi môi đang rạn rở nụ cười. Thế là vé máy bay được đổi ngay ngay buổi sáng hôm sau. Vòng tay ôm xiết với đôi mắt đầm lệ của má chồng khi cánh cửa bật mở khiến An Nhiên vui mừng trong niềm xúc động vì quyết định sáng suốt và đúng lúc của mình.

Bữa cơm sum họp đã diễn ra thật vui vẻ trong căn nhà mà khi còn ngồi trên phi cơ, An Nhiên đã nghĩ đến chuyện tân trang lại vài chỗ, vì đó sẽ là nơi trú ẩn ấm áp, dài hạn cho cả ba người.

Trưa hôm sau, trước khi lên đường theo nhóm Tình Thương của Hội Y Sĩ để làm công tác thiện nguyện một tuần, Tân đã ôm An Nhiên rất lâu trong vòng tay âu yếm:

- Em có biết là anh yêu em đến chừng nào không, nhưng làm buồn lòng má cũng là điều anh không muốn. Cảm ơn em đã hiểu và giúp anh làm tròn lời hứa với ba trước khi nhắm mắt là sẽ yêu thương, chăm sóc và mang đến cho má một cuộc sống an vui trong quãng đời còn lại.

Tiếng chuông nhạc lời An Nhiên về thực tế. Vói tay lấy điện thoại, cô áp tai nghe rồi reo lên trong sự ngạc nhiên:

-Có thật không mẹ?

Chưa nghe câu trả lời, An Nhiên đã quay sang má chồng:

- Má ơi, tuần sau bố mẹ con sẽ sang đây ăn tết với gia đình mình.

Bà Lam ò lên thích thú:

- Vậy thì vui quá. Năm nay nhà mình ăn tết lớn nha con.

Bỗng nhiên An Nhiên lại thắc mắc:

- Úa! mẹ đã từng bảo, con không về thăm mẹ thì thôi, sao mẹ phải thăm con. Thế mà lần này... hình như có cái gì “sai sai” đấy mẹ.

Biết con gái đang giờ giọng trên gheo, bà Khiêm buông giọng thông thả:

- Chẳng có gì sai sai, đúng đúng ở đây mà chỉ là tôi muốn được ngắm mùa xuân trong căn nhà cũ của cô thôi. Được chưa?

An Nhiên chào mẹ trong tiếng cười khúc khích. Tết chưa đến nhưng bà Lam nghe như có tiếng pháo vang vang trong niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Ngân Bình

NGƯỜI ANH CHU VĂN AN

(Cảm tác một truyện ngắn của Lê Thị Nhị.)

Hỡi người anh Chu Văn An thuở ấy
Vào đời tôi tuổi mới lớn mộng mơ
Anh ngọt ngào mà tình vẫn như chưa
Chưa là yêu vậy tình gì anh nhỉ?

Cùng bạn bè chúng ta vui văn nghệ
Các bạn anh hát những bản nhạc tình
Anh đọc thơ “Yêu hết một mùa Đông...”
Bài thơ ấy làm tôi băng khuâng mãi.

Anh đã nắm bàn tay tôi con gái
Anh đã hôn mái tóc tôi thì thầm:
Em mới gội đầu bồ kết phải không?
Hương bồ kết có làm anh thương nhớ?

Chưa nói yêu, chưa bao giờ anh hứa
Anh lửng lơ anh chiều chuộng tặng quà
Không món đắt tiền son phấn, nước hoa
Chỉ ô mai, ly thạch chè Hiền Khánh...

Anh mua tặng cho tôi những bài hát
Chép những bài thơ trên giấy pelure
Vẽ cánh hoa xinh bên cạnh bài thơ
Bài thơ tình. Đọc thơ tôi mất ngủ.

Hỡi người anh Chu Văn An một thuở
Gieo làm chi những giấc mộng nửa vời
Để tôi chờ mà tình vẫn xa xôi
Hay anh chỉ xem tôi là em gái?

Bao năm qua, quê người ta gặp lại
Anh ở miền Tây tôi ở miền Đông
Anh vẫn như xưa triu mến hỏi thăm
Tình có như không, tình không như vẫn.....

Tôi đã biết nhìn cuộc đời rất thật
Kể từ khi anh tặng trái tim đau
Tôi không là cô bé thuở ban đầu
Thuở anh lửng lơ con thuyền không bến.

Giờ tóc tôi không thơm mùi bồ kết
Bài thơ xưa anh chép đã lạc dòng
Anh lại đọc thơ “Yêu hết một mùa Đông...”
Anh vẫn là anh. Tôi là em gái.

Nguyễn Thị Thanh Dương

THỐNG NHÁT: TOÀN DÂN VÔ TỬ

(Cảm tác nhân đọc hồi ký của NGUYỄN THỊ XUÂN: “NHỮNG THÁNG NGÀY KHÔNG QUÊN”. Thương về các em trong gia đình QL VNCH, sinh ra trong hoàn cảnh cha ông đều bị Việt Cộng bắt giam và trả thù độc ác.)

*

Mẹ già buôn bán trái, rau
Giúp con (mẹ trẻ) bụng bầu nuôi con,

TÀI CẬY NHỜ TÂM

Người nhạc sĩ chọn bài thơ phổ nhạc
Nêu không màng chính nghĩa và nội dung
Chỉ phí hoài kèn, trống... đem ra dùng
Tự hủy hoại thanh danh qua tùy hứng.
Ý Nga, 28.1.2024

CHÚC MỪNG NĂM MỚI [4]

Chúc cung kính đệ huynh, luôn khôn khéo
Mừng Cộng Đồng thôi chòng chéo Việt gian

Cha già tù tội trên non
Lo con (cha trẻ) vẫn còn biệt giam.

Đảng khoan... hồng Hồ Hồn Cãm
Xô người xuống lỗ mù tằm. Khoan hồng?

Ngoại già gánh thúng thăm chồng,
Con dâu sanh nở, Nội bông cháu ru:
“Cả nhà cùng một cảnh... tù
Cháu đừng khóc nữa! Thiên thu vẫn...
buồn!”

Ý Nga, 28.1.2024

Năm về vang tô sáng ngọn Cờ Vàng
Mới chiến trận giữ lẫn ranh Quốc-Cộng!
Ý Nga, 28.1.2024

CHÚC MỪNG NĂM MỚI [3]

Chúc khỏe mạnh, Phúc vào nhà, Lộc trời
Mừng khoan dung, nhẫn nại đãi người người
Năm Thọ tặng bên tươi sáng gọi mời
Mới: con cháu nên người, giúp xã hội.

Ý Nga, 23.1.2024

Lúng túng mãi, sau khi bỏ cả bình đường vào ly cà phê, chàng mới chuyên tách cà phê qua nạng và thốt ra được một câu mà chính chàng cũng không hiểu mình đang nói gì:

- Cả một tấm lòng của Thế. An có biết không?

Sau gần cả... thế kỷ im lặng, An chỉ ngập ngừng:

- Ngọt... quá!

Chàng bỡ ngỡ với câu nói cũng chỉ có... trời mới hiểu nàng đang nói gì? Còn chút máu tếu, chàng cố chữa thẹn bằng cách hòa tách cà phê của mình vào tách của nàng, khuấy đều, chia đôi rồi mới chuyên trở lại khách:

- An thử xem bây giờ ngọt ngào này có vừa đủ cho... đôi ta thưởng thức suốt đời chưa nè?

Nàng thử một ngụm nhưng không tỏ thái độ gì, cũng chẳng nói chi. Tò mò, Người Pha Cà Phê cũng thử một ngụm rồi nhăn mặt, nhắm mắt, chu miệng tâm tặc:

- Công nhận ngọt ời là... ngọt héng?

Nàng bắt buộc phải trả lời:

- Ủa! Nói nhỏ nè: sau này có... cưới vợ thì Thế nên pha thêm 10 ly nữa, mà nhớ hòa chung thì mới thường thức được hương vị cà phê An rang ngon ra làm răng hi.

Thế xoa xoa tay:

- Dù cà phê dùng đủ cho cả tuần thì Thế cũng không muốn vị đắng theo... mình trong cả tuần... trắng mặt đâu à ghen.

Nàng đỏ mặt cúi đầu im lặng, cho đến khi câu hỏi ý nhị của chàng sát bên tai:

- Mình làm toán sai rồi, sao không ai sửa như ngày xưa há? Mà biết cô... vợ tương lai ấy có thích cà phê đắng vậy hông?

Nàng ngòai xa ra một chút và nói nghiêm trang, khóa lấp sự ngượng ngùng:

- Người chi mô...! Mờ dại răng sửa! Một tuần làm việc có mấy ngày thôi thì sượng nhất rồi còn chi!

Chàng cũng đổi giọng nghiêm trang:

- An nè! Không ngờ chuyện quan trọng vậy mà Thế lại nói ra bên hương cà phê... đắng, xin lỗi An ghen.

Nàng giả vờ lí lắc:

- Răng có gì xin cho nhiều... lỗi, nặng ba lô?

- Ai biểu Thế... thô lộ hoài mà An cứ... làm bộ không hiểu. Năm ngoái đầu xuân Thế đã từng bày tỏ trước mứt măng cầu, hạt bí, kẹo đậu phộng ngọt ngào rồi mà An làm lơ. Năm nay Thế chọn 23 Tết đưa ông Táo về Trời thử thời vận để được phù hộ lấy hên.

Nàng dí dỏm chọc quê:

- An đâu có làm lơ, An nhớ là sau đó Thế mời An dùng mứt gừng nữa mà. Mai mốt Thế nhớ đừng tán gái rứa với cô mô khi mời vị đắng, kẹo me hay trao hoa hồng nhựa, hi!

- Ủa! Cũng sẽ không dại dột tỏ tình bên mứt... bí hay hạt... bí, xui lắm. Tại Tết năm ngoái tui còn khờ dại nên đã thất bại ê chề suốt cả năm luôn.

- Cám ơn Thế! Mứt gừng năm ngoái hãy còn cay, Tết ni An khỏi cần nhận thêm mứt... khổ qua.

Đời An đã có quá nhiều vị đắng trong hai năm nay rồi!

Húp thêm một ngụm... đường nữa, nàng chuyển đề tài, cười cười đánh trống lảng:

- Tết ni Thế có về California thăm gia đình hông?

- Có, nếu An đi cùng

- Răng làm rứa? Còn không thì răng?

- Dĩ nhiên khi mô... răng của mình cũng đi theo Thế đủ... 32 cái! Hỏi chi mà kỳ!

Thấy nàng cười e thẹn và lại cúi đầu im lặng, chàng trả lời nghiêm trang:

- An không theo thì Thế sẽ buồn lắm

- Dị kê chi! Về thăm nhà đông người mà răng buồn?

- Thế cũng phải đi một mình về thăm nhà vì Má của Thế già lắm rồi. Có thằng em út ở gần bên thì nó lại bất hiểu, không lui tới thăm Má, dù Má bán thân bắt toại sau 4 lần đột quy. Nó bận lo cho... vợ.

- Cậu Út có vợ con mà. Sao vợ con không săn sóc bác thay cho cậu Út?

- Thế nghe Má kể lại là một đứa em thầy Má qua nó rồi bỏ chạy. Còn hai đứa kia thì thầy trở lại nhà cũ cho thằng áp út bệnh hoạn không tự lo được cho chính bản thân nó thì làm sao nó lo cho Má của Thế được?

- Tội nghiệp bác gái quá! Ngày xưa bác đã giúp đỡ Ba Mẹ của An rất nhiều, cả nhà của An đều thương hai bác lắm! Ông Nội, chú bác và Ba của An cùng bị bọn cường chiếm đày đọa ngoài Bắc, như bao nhiêu người Lính VN Cộng Hòa khác. Một mình Mẹ của An phải bươn chải với đời để vừa trả “nợ máu nhân dân” vừa nuôi đàn con 8 đứa mang gông “ngụy” mà còn bị chúng

tràn vào cướp nhà và đuổi đi khu Kinh Tế Mới hết. Nếu không nhờ có bác gái giúp đi vượt biên thì chắc đã chết theo em gái của An nơi đó rồi.

- Thế có nghe Má kể. Thương cho ba của An và mọi người quá, ai cũng bệnh nặng mới được chúng thả từ nhà tù nhỏ ra... nhà tù lớn. Về chưa được mấy tháng thì lần hồi qua đời hết, chưa hưởng lại được lấy một mùa Xuân ở miền Nam, sau cái ngày 30.4.1975 tang thương ấy nữa.

- Chuyện nhà ai cũng buồn quá! Thôi mình đừng nhắc nữa...

- Ồ, buồn lắm An ơi! Mấy tuần về nhà một mình, chắc Thế sẽ nhớ An nhào cả ra và gầy gò thâm.

- Dĩ nhiên... dân tập tỵ mà bỏ tập lâu thì bắp thịt nào mà chẳng nhão?

- Cô nương này sao mà thâm thúy!

- Thâm thúy viết với “i” ngắn hay “y” dài, thưa... công tử?

- Thế không phải là “phó tiến sĩ” xã hội chủ nghĩa Bùi Hiền* đâu nghen An. Chữ đó làm sao mà sai chính tả được.

- Đùa thôi chứ An biết Thế chẳng những viết văn không sai chính tả bao giờ mà còn đã lấy xong Tiến sĩ Mỹ đảng hoàng nữa kìa!

- Hai đứa mình lại sắp quay lại chuyện bực mình của bọn... dở hơi đang đực nát cơ đồ bên kia rồi. Thôi quay lại chuyện mình cho vui hơn đi An. Ra Giêng, Thế trở lại đây để nghe câu trả lời của An đó nghen.

Nàng dứt khoát:

- Cảm ơn Thế đã nghĩ tới An nhưng với An vui nhất chỉ có tình bạn thôi. Hãy là tri âm, tri kỷ thôi nha Thế.

Á Nghi, 23.1.2024

*Bùi Hiền: “[phó tiến sĩ](#)”, Hiệu Phó Trường đại học sư phạm ngoại ngữ. Năm 2017 đã đề nghị cải tiến [chữ quốc ngữ](#) gây nhiều tranh cãi và tức giận nơi đồng bào.

Phòng phỏng vấn đông nghẹt người thế này thì cơ hội nào Hằng có thể nhận được chức vụ Kế toán Trưởng cho công ty dầu hỏa này? Thôi thì cứ thử để lấy kinh nghiệm mà tự tin hơn cho các lần phỏng vấn sau. Ở tuổi 40 mà đã quyết tâm vừa đi làm vừa học thêm để lấy cho đủ bao nhiêu bằng cấp cần thiết gần 5 năm trời rồi chôn thân làm kế toán mãi ở những văn phòng có kẻ tiểu nhân nhiều hơn người đạo đức thì làm sao mà học hỏi được chi để giúp ích cho đời và làm gương cho đàn con?

Vậy mà kết quả không ngờ: nàng đã lọt vào 1 trong số 5 người được tuyển dụng.

Hằng bay về nhà trong niềm vui và chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để tuần sau thử việc.

Cột mái tóc yếu điệu vừa gọi lên cao, nàng ngồi vào bàn, cẩn thận ôn lại một số kiến thức căn bản mà chắc chắn họ sẽ vận dụng để “thử tài” nhân viên mới....

Tuần thích mái tóc dài đen mượt xõa ngang vai của vợ bao nhiêu thì lại rất e ngại mỗi khi cô vợ... cột tóc đuôi ngựa vì mọi sự dụi dằng đáng yêu sau đó biến mất ngay: một là cô nàng nổi nóng với đàn con bướng bỉnh, hai là thông cáo chuẩn bị bắt tay vào một chuyện gì đó, đòi hỏi nhiều thời gian và sự trợ giúp của ông chủ nhà và đám con đang chúm đầu vào những cái điện thoại thông... minh mà không thông... cảm của cha con nhà này.

Ví dụ như khi nàng lễ phép mời Má và cha con Tuấn ngồi vào bàn họp chuyện gia đình; mỗi câu bà chủ nhà phán ra, là cứ như một “nghị định chính phủ” đã đóng dấu, chàng nào không thông qua là người ấy mất.... vợ như chơi. Khổ nỗi là nàng không bao giờ sai trong tất cả các phiên họp ấy bao giờ nên chẳng ai dám “sửa sai rồi lại sai điều... sửa” kiểu Vi Xi được!

Hôm nay cũng vậy. Không một ai ngủ gà, ngủ... gật mà tất cả đồng loạt gật... đầu và vỗ tay khen thưởng. Mà khen cái chi? Khen nàng sắp đổi việc mới. Lần nào đổi việc, nàng cũng

lãnh lương cao hơn chỗ cũ, nghĩa là tài chánh gia đình sẽ dễ thở hơn là cái chắc; (kể toán nhà này làm chi cũng suy nghĩ chín... chắc cho đến chín... rục mới nhảy việc, vì với nàng chỉ có... bội thu, để dành cho những kỳ nghỉ hè của cả nhà, chứ không hề chấp nhận việc... trội chi phung phí vô bổ). Nghị Định đã đóng dấu rồi mới thông báo mà lý! Ai đại chi mà buồn trước một tin vui như rứa?

Á Nghi, 23.1.2024

HỌC TRÒ THỜI NAY

Thảo gọi phôn cho tôi và mở đầu bằng một câu than thở:

- Khiếp quá, nếu mình là cô giáo ở Việt Nam thời buổi nay là không yên thân với lũ học trò và cả phụ huynh luôn. Nghề dạy học cao quý bây giờ xuống cấp rồi.

Thảo bạn học Trung học với tôi ở Việt nam. Trước 1975, nàng vào ngành sư phạm và yêu nghề này lắm. Tôi hỏi:

- Chắc bạn mới đọc tin trên báo mạng Việt Nam vụ học trò ở Tuyên Quang nhốt cô giáo trong lớp và ném rác ném đồ vào cô giáo hả?

- Ủ, ở Đồng Tháp có vụ phụ huynh túm tóc đánh cô giáo giữa sân trường nữa cơ, hành xử “bạo lực” như giang hồ ấy.

- Vụ này mình cũng đọc. Bố và bà nội thể hiện ”tình thương con thương cháu vô bờ bến”, đến “xử tội” cô giáo vì dám tát con cháu họ dù cô giáo đã biết điều gọi phôn đến nhà xin lỗi.

- Cô giáo Tuyên Quang và cô giáo Đồng Tháp kia dù có sai trái, dám học trò và phụ huynh tấn công cô giáo càng sai trái hơn.

Thảo kể thêm:

- Vì mình từng là dân sư phạm nên luôn quan tâm đến những gì liên quan mà buồn. Đây là phần thầy, cô giáo là nạn nhân của học sinh; còn học sinh là nạn nhân của chính bạn học thì đếm không xuê. Tại thành phố Hồ Chí Minh nam sinh bị bạn đâm dao thủng cổ. Tại Long An nữ sinh lớp 8 bị nhóm bạn lột áo, đánh bằng mũ bảo hiểm đến chấn thương phần đầu và cổ. Đứa thì đánh, đứa thì đứng quay video lát sau phát tán lên mạng. Chúng chẳng sợ gì ai, coi trời bằng vung.

Tôi cũng đã từng xem trên báo net Việt Nam những đoạn video chiếu nhóm nữ sinh xúm vào đánh hội đồng 1 đứa bạn vì tội gì đó, các nữ sinh mặc áo dài mà “vũ phu” dơ chân múa tay “tung chưởng” tấn công, đâm đá tới tập vào người nạn nhân mặc cho nạn nhân bò lê bò càng ra chịu trận, khóc lóc và hét lời van xin tha tội. Ôi, tội nghiệp những tà áo dài Việt Nam dịu dàng tha thướt mà kẻ mặc nó có tính cách hung dữ côn đồ, mang danh là nữ sinh. Những học sinh này không biết đến “tiên học lễ hậu học văn” và môn công dân giáo dục là gì. Dù đó chỉ là một thiểu số học sinh hư nhưng vẫn đáng lo đáng buồn cho ngành giáo dục nơi quê nhà.

Thảo tiếc nuối nhớ về quá khứ:

- Ngày xưa học trò tui mình thật là ngoan. Thầy cô giáo là thần tượng của mình, một lòng yêu kính tin cậy và vâng lời thầy cô dạy bảo. Tình cờ gặp thầy cô ngoài đường, mình còn rụt rè e ngại nào dám lại gần, nói chi chuyện động tay động chân như học trò ngày nay.

Tôi bổ sung vào:

- Với bạn bè nếu có xích mích chỉ giận hờn nhau nhẹ nhàng như mưa bóng mây. Chẳng mấy khi chúng ta giận dữ cãi nhau với bạn học chứ đừng nói là đánh nhau đâm đá túm tóc chảy máu bị thương như học trò ngày nay.

Thảo tỉ tê kể:

- Mình nhớ hồi cấp Hai lúc tan học có lần thầy giáo nhờ mình giữ giùm thầy cái cặp táp khi thầy bận ôm một đống sách vở lên phòng học vụ. Ôi, mình đứng trước cửa lớp khur khur ôm chiếc cặp

của thầy với niềm sung sướng và hãnh diện vô biên, vì cả lớp có mấy chục đứa học trò má thầy chỉ nhờ mình, thế mới oai. Giá ngay lúc ấy có kẻ cướp đến giật chiếc cặp táp của thầy chắc chắn mình sẽ gào khóc và bảo vệ chiếc cặp của thầy đến... hơi thở cuối cùng luôn.

Tôi cũng có kỷ niệm để khoe với Thảo, những kỷ niệm mà tôi chẳng bao giờ quên:

- Còn mình hồi lớp Nhất học thầy Muôn. Thầy bệnh mình và Tới, nhỏ bạn cùng xóm, đã lò mò đến Tổng Y Viện Cộng Hòa thăm thầy. Sau đó thầy Muôn nghỉ dạy, học cô giáo Bích. Có một buổi chiều mình và Tới rủ nhau đến nhà cô chơi. Hai đứa đi bộ từ nhà đến hẻm chùa Huỳnh Kim ở Hạnh Thông Tây, quẹo vào xóm nhỏ vừa đi vừa hỏi thăm đến được nhà cô giáo Bích hai đứa mừng như bắt được vàng. Thầy cô vừa ăn cơm xong, thầy đang nằm võng tòn ten nghe đài radio bên cạnh, cô Bích đang dọn dẹp bàn ăn; thế là mình và bạn cùng phụ cô, đứa rửa bát đứa quét nhà sạch sẽ, sạch hơn khi quét nhà mình nữa cơ. Nhà cô Bích có một cây chùm ruột trước sân, chẳng có gì làm quà cho hai đứa học trò, cô bèn ra hái một rổ chùm ruột chín vàng trên cây vào chấm muối ớt. Chùm ruột chua mà hai đứa cùng hí hửng ăn, vì chua thì chua nhưng của nhà cô giáo vẫn quý và ngon hơn mua ở chợ.

Thảo cười khúc khích:

- Mình cũng thế, đi ngang nhà cô giáo, nhìn vào sân thấy con chó nhà cô cũng... dễ thương làm sao.

Sau 1975 Hàng xóm tôi có gia đình bác Tâm, đời cha bác, đời bác đều là nhà giáo. Bác Tâm có 3 người con gái Lan, Huệ, Cúc. Bác khuyên ba con thi vào sư phạm “nổi nghiệp” cha ông. Ba cô Lan, Huệ, Cúc ngoan ngoãn vâng lời cha dù ngày nay không phải ai cũng quan niệm nghề giáo cao cả như suy nghĩ của cha mình, dù “nhà thơ, nhà văn, nhà báo, nhà giáo. đều là nhà... nghèo”. Có mấy ai giàu đâu, chưa kể nghề giáo phần nhiều là phái nữ ít đồng nghiệp nam, nên cô giáo thường bị... ế chồng.

Mỗi năm đến ngày nhà giáo, học trò tặng hoa và quà cho thầy cô. Nhà bác Tâm đầy hoa không biết cắm vào đâu nữa, bác gái bảo mấy nhà hàng xóm sang nhà bác lấy hoa về mà cắm cho bác bớt chật nhà. Thế là hàng xóm được hoa đẹp miễn phí, được “thơm” lây vinh dự ngày nhà giáo.

Tôi cũng có hai người em là nhà giáo nên thông cảm vụ này lắm. Thời bao cấp cả nước đói nghèo, học sinh nào tặng thầy cô hiện vật hay hiện kim bỏ vào phong bì thì quý biết bao còn hoa thì đẹp đấy nhưng chỉ nhìn bằng mắt, nhiều hoa quá mà bụng đói thì thầy cô cũng... hoa cả mắt. Hai bác Tâm luôn hãnh diện gia đình mình từ cha ông đến con cái có nghề nghiệp trí thức. Ngày ấy cô Lan, con gái lớn, quen và yêu một anh công nhân trong xóm nhưng hai bác nhất định phản đối, chê anh công nhân không xứng với con gái - cô giáo của họ. Vài năm sau anh công nhân lấy vợ có hai con rồi mà cô Lan vẫn ế chưa có một tấm chồng tương xứng. Lúc ấy bà giáo Tâm mới kinh nghiệm “xuống nước” để gả hai cô con gái còn lại kẻo... bị lây cái ế của cô chị.

Ba cô giáo Lan Huệ Cúc ở nhà hiền ngoan đến trường lại là cô giáo giỏi, tư cách đàng hoàng nên được học trò yêu mến và thường đến nhà chơi. Những thầy cô tư cách như thế thì trò nào dám lờn mặt giờ thói côn đồ cho được.

Ngày nay lứa tuổi học trò của mấy chục năm trước, các cựu học sinh trường lớn trường nhỏ, trường ở ngay thủ đô Sài Gòn hay ở những tỉnh thành xa hiện đang sống tại hải ngoại, dù tuổi đời những học trò đã cao, có “trò” đã lưng đau gối mỏi, cao mỡ cao máu ngày uống mấy loại thuốc nhưng các “trò” vẫn háo hức chờ mong ngày họp mặt hàng năm hoặc vài ba năm một lần để gặp lại thầy cô bạn bè, cùng nhớ lại những kỷ niệm đẹp thuở áo trắng học trò. Không biết mấy chục năm sau những lứa tuổi học trò ngày nay tại Việt Nam họ cũng sẽ họp mặt trường lớp cũ, họ cũng có những kỷ niệm đẹp dưới mái trường xưa với thầy cô, bạn bè, nhưng

bên cạnh những kỷ niệm đẹp ấy họ có quên được không những vụ bạo lực học đường mà họ đã là nạn nhân hoặc nhân chứng một thời?

Nguyễn Thị Thanh Dương

SINH NHẬT TRẺ, NGƯỜI LỚN... KHOE

Đeo lắm ngọc, bạc, vàng...
Trên đôi tay rất ngắn
Không đèn vẫn chói chang
Lù lù tự... phát sáng.

Ăn mặc lộ hở hang
Đứng đi người loạng quạng
Lộ liễu họ khoe... "hàng"
Bằng dáng điệu đậm đàng.

Khách mời bỏ về ngang,
Chủ nhà đâm hốt hoảng,
Đứa trẻ buồn, ôm đàn:
- Sinh nhật mình đó bạn!
Ý Nga, 22.1.2024

CHÚC MỪNG NĂM MỚI [2]

Chúc tương lai rộng mở, tai họa rời
Mừng phúc đáo, gia đình cùng dưỡng đức
Năm ung dung du ngoạn khắp nơi nơi
Mới: con cháu đều thành công, tài giỏi.
Ý Nga, 21.1.2024

CHÚC MỪNG NĂM MỚI [1]

Chúc được bạn bè kính trọng
Mừng vạn sự đều hạnh thông
Năm nhân nghĩa tìm vào trong
Mới: thành đạt những nguyện vọng!
Ý Nga, 21.1.2024

MÂY XANH, KHÓI TRẮNG

Không gian ngập tuyết đường trưa
Sưởi nhà ai tỏa lửa thừa khói hòa
Theo mây khói lượn thành hoa
Cho em ngắm nghĩa đường xa về nhà
Ý Nga, 10.1.2016

"CỨU VẬT, VẬT TRẢ ƠN"

Người ta tụ tập khoe tiền của
Khoe đã rồi... chê: nói xấu người
Ai bị đâm sau lưng khiếp thế?

TRAO NGƯỜI MẾN THƯƠNG

Ngày nào cũng niệm Phật
Cho... người mến thương con:
Niềm vui luôn chào đón
Được ấm áp, cơm ngon.

Còn... người con thương mến
Chưa chắc họ... mến thương
Thân thiết còn lợi dụng
Nói chi kẻ ngoài đường!

Đây là cách đáp lễ
Thiết thực lòng tri ân
Sự... mến thương kẻ cận
Bao tình cảm xa gần!
Ý Nga, 22.1.2024

CÀN CHI DI CHỨC

Bạn khuyên: - Làm di chúc
Đề của tặng người ngay
Trước khi sức ngã gục
Nhớ chia chác gia tài!

Ha... ha... ha... em đếm
Cả một cuốn sổ tay
Tên nào cũng: gạch, xóa
Bạn cần chi thờ dài
Cho, không ai thềm lầy
Gia tài toàn là... thơ.

Em nuôi: nhiều biết mấy,
Con nuôi: xếp hàng chờ:
Toàn những tay từ thiện
Cừ khôi thế gian này
Chúng giàu lòng nhân ái
Chết nghèo? Có chúng thay!
*

Em thật là may mắn
Di chúc chi? Ai cần?
Ý Nga, 21.1.2024

Thân nhân đã giúp họ. Ôi trời!
Ý Nga, 21.1.2024

Thu Vén Tuổi Già – Dọn Đi Đâu?

Suốt thời trẻ người ta vất vả làm việc, nuôi dạy con cái, chạy vạy cơm áo gạo tiền, ... chìm đắm trong “bến mê” ít có giờ dừng lại để:

*Nằm vắt tay lên trán ta nghĩ đến chuyện bây giờ
Ngồi bấm đốt ngón tay ta nghĩ đến chuyện ngày mai.*

Thế rồi thì giờ vùn vụt bay đi như bóng câu qua cửa sổ, thoát cái là “cái già xồng xộc nó thì theo sau”. Con cái đã thành đạt bay xa, còn lại hai vợ chồng già (đôi khi chỉ còn một chiếc bóng lẻ loi) ngồi lại ngôi nhà quá trống trải và quá rộng rãi dư thừa. Bụi bặm ngày một dày thêm, sức khỏe ngày một mỏng đi, sức làm việc, nấu nướng, dọn dẹp giảm hẳn xuống, Việc lái xe hạn chế dần, tránh lái ban đêm, tránh lái xa lộ, ra vào parking đôi khi cọ quẹt vào rào cản trầy xước xe mình, thậm chí đôi khi lỡ đâm vào đuôi xe người khác mà không hiểu được tại sao lúc này mình không thấy nó, v.v.

Đến lúc phải nghĩ đến việc thu vén lại cho giai đoạn mới của cuộc đời, chẳng thể Vũ như Cẩn như mấy chục năm qua. Đi đâu? Ở đâu? Sống như thế nào?

A. Già Tại Chỗ (Aging in Place): có người dự định sống nốt tuổi già tại căn nhà kỷ niệm cho đến ngày cuối. Họ lo sửa nhà lại theo nhu cầu mới: hoặc đặt thang máy trong nhà, hoặc bỏ trống dãy trên lầu dọn xuống ở tầng trệt, xây thêm phòng ngủ phòng tắm dưới nhà, san bằng nền nhà không phải bước lên bước xuống từ phòng này sang phòng kia, đặt thêm thanh vịn dọc tường, nói rộng cửa phòng cho xe lăn ra vào, san bằng tam cấp trước nhà để đẩy xe lăn, v.v.

Nhu cầu ở là vậy, còn nhu cầu ăn và chăm sóc thì sẽ bỏ nhiều tiền (rất nhiều tiền) thuê người đến nhà chăm sóc. Khi yếu đuối bệnh hoạn thì tổn phí sẽ rất cao. Vợ chồng ông bà tôi quen biết có thu nhập cao nên đã lập sẵn ngân sách mỗi tháng chỉ 10 nghìn thuê người trông nom và tạm yên chí với kế hoạch này. Phương cách này không phải ai cũng có khả năng làm được.

B. Phu tử (hay phụ tử) tòng tử, về ở với con: Một số ông bà thu vén dọn về ở cùng với con hay ở gần cạnh bên con. Đây là truyền thống lâu đời của người Á đông, tam đại đồng đường, có khi cả tứ đại đồng đường. Ông bà giúp trông cháu nhỏ, con cái ngày nghỉ đưa cha mẹ đi chợ, đi chơi, khám bệnh, v.v. Tuy nhiên lúc cuối đời bệnh tật tuổi già đôi khi cũng vượt quá khả năng chăm lo của các con nên rồi cũng vào dưỡng lão.

Bài này xin chỉ bàn đến một số vấn đề cho những vị muốn tự mình tìm chốn an cư lạc nghiệp cho giai đoạn mới trong cuộc đời.

C. “Xuống Cấp” ở nhà nhỏ hơn (Downsize)

Ở đời chuyện gì cũng chỉ cần đủ, không cần hơn. Căn nhà rộng hơn nhu cầu không phục vụ mình nữa mà ngược lại khiến mình phải vất vả phục vụ nó. Quét dọn phòng khách thỉnh thoảng, phòng

ngủ dư dùng để trống không người ở, phòng tắm trên phòng tắm dưới không dùng đến, v.v. đều là phí công vô ích trong khi mình cần để dành sức khỏe ít ỏi còn lại để nghỉ ngơi vui chơi.

Chuyện xuống cấp nói thì dễ nhưng làm không dễ. Không có bà tiên nào vung chiếc đũa thần, phút chốc qua đêm “bê” mình từ nhà to đùng 2000-3000 sqf đến một căn hộ nhỏ nhắn gọn ghẽ vừa đủ cho đôi uyên ương tóc bạc tuổi vàng.

Tiêu chuẩn cho “túp lều tranh” mới:

1. Gọn nhỏ: vừa vặn cho một hay hai người.
2. Dễ ra vào: ở tầng trệt không leo cầu thang hay ở tầng trên có có thang máy phục vụ, gần phố xá chợ búa
3. Ở khu nào: vào khu người già hay ở khu đa dạng đủ mọi lứa tuổi thành phần?
4. Sở hữu: thuê hay mua?
5. Thời gian: sẽ ở bao lâu? Sau đó thì sao?

Ở đây xin bàn đến mục 3, 4 và 5, vì 2 mục đầu đã hiển nhiên không cần tranh luận.

3. Ở khu nào:

a. **Ở tại phố thị:** người lớn tuổi không cần ở khu ngoại ô (suburbs) có vườn tược xanh mát, đường phố vắng vẻ yên tĩnh, nhưng mỗi lần đi chợ búa sắm sửa phải lên xe chạy vài dặm đến vài chục dặm. Nhà hay hộ trong phố ở tầng trệt hay tầng lầu có thang máy lên xuống, bước ra đường là có tiệm café, chợ nhỏ, cửa hàng ăn uống, v.v. không phải lái xe đi lại là thích hợp hơn. Tuy nhiên, những căn hộ tiện nghi ngay trung tâm phố xá như thế phần đông phục vụ người trẻ độc thân đi làm (young professionals) vì thành phần này cũng muốn cùng những tiện ích này. Ta cũng cần cân nhắc tốn phí và nơi chốn khi chọn ở phố thị.

- **Tồn phí:** Khu phố sạch sẽ mới mẻ (khoảng 3-5 nghìn ở Bethesda, Maryland; Falls Church, Virginia; 3-6 nghìn ở San Jose, California; 1-2 nghìn ở Houston, TX) hầu như dành cho giới trẻ đi làm có khả năng trả tiền thuê cao, trong khi người già thì lợi tức cố định khiêm tốn hơn. Chọn khu bình dân giá rẻ không có thang máy thì phải ở tầng trệt, nhưng không phải lúc nào cũng tìm được. Thành phần dân cư chung quanh có thể phức tạp với nạn trộm cắp vặt, xả rác bừa bãi, tranh chấp với hàng xóm không biết điều, v.v.

- **Nơi chốn, môi trường:** Ở chung với đủ thành phần lứa tuổi có cái vui là mình hưởng lây lối sống vui nhộn tràn trề sinh lực của giới trẻ chung quanh, thay vì cảnh “hai con khỉ già ngồi nhìn nhau” suốt ngày. Tuy nhiên cái ồn ào sinh động đôi khi vượt quá mức với những party khuya khoắt ồn ào, cảnh say xỉn ẩu đả, những cuộc cãi vã hung tợn, v.v. những mặt trái của đời sống phố thị.

b. **Vào khu nhà cho người cao niên (Senior Community, 55+ Community):** Đến đến khu nhà già có cái lợi là những khu này đã tính đến những nhu cầu của người lớn tuổi. Leisure World ở Maryland, Làng Tre (Golden Bamboo I, II, III) ở Texas, The Villages ở Florida, Sun City ở Arizona, v.v. có những khu riêng biệt tập trung hàng ngàn căn hộ hay nhà nhỏ dễ ra vào lên xuống, chung quanh có thư viện, rạp chiếu bóng, hồ bơi, sân tennis, chợ búa ngay ngoài cổng, v.v. Giá cả những khu

này tương đối phải chăng, đôi khi thấp hơn giá thị trường bên ngoài vì chúng tọa lạc cách biệt thành phố nơi giá đất rẻ (giá bán 200k-400k ở Leisure World - Maryland, 300k-400k ở The Villages - Florida). Phần “được” là có bạn đồng lứa, gặp nhau uống trà cà phê, đi xem hát, hàn huyên tâm sự, v.v. Phần “không được lắm” là vẫn phải lái xe đi lại hay dùng dịch vụ của khu vực, đi đâu cũng thấy người lớn tuổi già nua, chẳng nghe tiếng trẻ con cười nói, cuộc sống tách biệt với “đời thường”.

Trong phố cũng có những apartment complex cho người lớn tuổi ở cùng nhau, có dịch vụ ăn uống, giải trí chung. Giá cả khá cao, khoảng 3 nghìn/tháng tại Maryland và Virginia. Giá thuê ở Làng Tre Vàng (Glolden Bamboo II, Golden Bamboo III), Houston, TX thì chỉ từ \$700 đến \$1100/tháng.

c. Ở một chỗ đến cuối đời bằng “Dịch vụ chăm sóc bao trọn gói”

(Continuing Care Retirement Community): Đó là những dịch vụ chăm sóc chu đáo cho người lớn tuổi trên từng chặng đường trước mắt cho đến lúc lìa đời:

- 1) tự sống độc lập, nếu muốn sẽ có nhà hàng phục vụ ăn uống, có người lau dọn nhà cửa (independent living),
- 2) sống dựa vào dịch vụ, có người phục vụ ăn uống ngày 3 bữa và quét dọn cho nhưng vẫn tạm khỏe mạnh (assisted living),
- 3) nằm một chỗ cần đút cơm, tắm rửa, giặt giũ, cho uống thuốc, v.v. (nursing home).

Những nơi này chia làm 3 khu khác nhau cho 3 cách sống kể trên nhưng vẫn cùng một địa điểm. Khi “chuyển vùng” chỉ việc dời từ vùng 1 sang vùng 2 rồi sang vùng 3. Dịch vụ này rất đắt tiền, dành cho giới có của ăn của để. Thường khi vào những nơi này phải đóng trước một số tiền to từ 500 nghìn đến 1 triệu, mỗi tháng trả từ 4 nghìn cho một người đến 6 nghìn cho hai ông bà (vùng Maryland, Virginia). Khi còn sống độc lập được thì người ta cho một số bữa ăn tại nhà hàng 4-5 sao ngay trong khuôn viên (16 vé ăn mỗi tháng chẳng hạn, nếu đi vắng không dùng thì sẽ được dùng vào tháng sau, nhưng hết tam cá nguyệt thì mất giá trị), cho người lau dọn, cung cấp các trò giải trí như bơi lội, ping pong, đọc sách, v.v.. Đến lúc cần chăm sóc nhiều hơn thì sẽ được hưởng kiểu assisted living, được dọn ăn ngày 3 bữa, lau dọn, nhắc nhở uống thuốc, v.v. Giai đoạn cuối nếu nằm liệt giường thì sẽ vào khu chăm sóc kiểu nursing home, cơm mang đến giường đút ăn, có người tắm rửa thay áo quần, chăm sóc y tế 24/24. Thoạt nghe thì thấy ngán ngẩm, đào đâu ra số tiền lớn như vậy để vào những nơi này? Thật ra một người đơn thân không con cái, làm việc cả đời, đã trả sạch nợ ngôi nhà đang ở, nay bán đi giao tất cả tiền cho dịch vụ rồi thì yên chí có nơi dưỡng già đến ngày cuối. Tuy tốn kém nhưng người già được hưởng nơi ở sang trọng, dịch vụ chu đáo, và khi nào sức khỏe “xuống cấp” nằm một chỗ thì được chăm sóc toàn diện cho đến cuối đời. Vì đóng trước số tiền rất lớn nên mình được bảo đảm nếu lỡ tán gia bại sản vì lý do nào đó (con cháu lừa gạt, thị trường chứng khoán sụp đổ, v.v.) họ cũng không đuổi mình ra khỏi cửa. (Chắc hẳn họ đã nắm sẵn số tài sản lớn của mình từ đầu nên cứ thế trừ dần đi). Có nơi cam kết sẽ trả lại cho người thừa kế một số phần trăm số tiền đóng khi dọn vào, tùy vào thời gian mình sống ở những nơi này lâu hay mau. Ai muốn biết thêm xin Google “Continuing Care Retirement Community near me” để biết thêm và có thể xin hẹn đến thăm cho biết.

Tâm lý người Việt thường không muốn chọn loại dịch vụ này vì mặc cảm tội lỗi khi chi nhiều tiền cho bản thân, sợ “ăn mất phần của con”. Thật ra khi con cái đã thành tài tự sống được, thì ước nguyện của chúng là gì? Chúng nó trông mong cha mẹ chết đi để lại tài sản kèch xù, hay mong cha mẹ sống thoải mái đến ngày cuối, được chăm sóc chu đáo khiến chúng khỏi phải bận tâm lo lắng, không phải thay đổi công việc hay xáo trộn gia đình riêng để phụng dưỡng cha mẹ?

Một lý do khác người Việt không hưởng ứng dịch vụ này vì vào đó phải “hội nhập hoàn toàn”, tức là ăn cơm Mỹ ngày 3 bữa, (không có canh chua cá kho đâu nhé), phải hòa đồng với dân cư chung quanh, hoặc bước ra đánh bạn với người Mỹ hay người khác chủng tộc, hoặc nằm trong phòng một mình.

4. Sở hữu nơi ở mới: mua hay thuê?

a. **Mua:** Người Việt luôn có khuynh hướng nhìn về lợi ích lâu dài. Người ta cho rằng trả tiền thuê là “mang tiền đổ xuống cống”, đến ngày ra đi chẳng còn lại gì. Bán nhà đang ở rồi mua căn hộ nhỏ theo nhu cầu mới sẽ giữ được tài sản dài lâu, sau này để lại cho con cháu.

Tuy nhiên, khi mua một căn hộ ở tuổi gần đất xa trời, ta cần dự định xem sẽ ở được bao lâu. Mua nhà ở tuổi lão niên không như mua nhà khi còn là vợ chồng trẻ. Vợ chồng trẻ mua nhà rồi sinh con đẻ cái, lo cho con đi học đến thành tài, có thể hai ba chục năm. Người già khi mua nhà chỉ tính được vài ba năm trước mắt. Một ngày nào đó ông đột quy phải vào dưỡng lão, bà té ngã hay vướng bệnh lẳng không còn ở nhà được nữa thì ngôi nhà mới mua vài năm phải xử thế nào? Bán lại để thu vén theo cảnh sống mới một lần nữa cũng đau đầu như lần downsize trước, nhất là khi một người đã mất khả năng phụ giúp, chỉ còn lại một người già yếu phải tự mình lo toan lấy mọi chuyện.

b. **Thuê:** thuê nhà thì đúng là “mang tiền đổ xuống cống” nhưng không phải gắn bó lâu dài. Khi cần dời đi thì trả nhà lại dễ dàng. Ngược lại, khi ở nhà thuê thì luôn có yếu tố phụ thuộc khi mình không làm chủ. Khi cần gắn thêm thanh vịn dọc tường hay trong nhà tắm cũng phải xin phép chủ nhà. Nói rộng cửa phòng cho xe lăn ra vào càng to chuyện hơn. Có thể một ngày nào đó có nhà đầu tư thu mua toàn bộ khu mình đang ở để đập đi xây condo mới và mình phải dọn đi, v.v.

5. **Thời gian ở bao lâu?** Chuyện này chỉ có Trời tính dùm ta. Như đã bàn ở phần 4 trên, tuổi già chỉ biết được từng năm một hay vài ba năm trước mắt. Cách tốt nhất là toan tính bước tiến lẫn bước lui, bước vào lẫn bước ra trước khi chọn chỗ ở mới. Khi nào không còn ở được tại nhà mới này thì sẽ đi đâu? Chuyện không đơn giản nhưng đừng để mình bị động khi có chuyện ngoài dự tính xảy ra.

D. Nghiên cứu/Chuẩn bị

Ở tuổi lão niên, việc chuẩn bị cho quãng đời còn lại rất quan trọng, vì ta không có thì giờ hay khả năng xóa bàn làm lại. Cần tìm hiểu mọi ngõ ngách, xem xét học hỏi chu đáo mọi khía cạnh, và tận dụng mọi nguồn thông tin để đi đến quyết định thích hợp.

1. **Nguồn nội bộ trong gia đình:** nhiều cha mẹ ngần ngại không muốn làm phiền con, tự “nghĩ dùm” là chúng nó không quan tâm, chúng nó bù đầu chuyện gia đình không có khả năng giúp đỡ, dẫu hay rề sẽ phiền hà, v.v. Dù sao cũng phải lên tiếng, họp “hội đồng gia đình” để chia sẻ suy nghĩ của cha mẹ và nghe qua ý kiến của con. Dù có giữ quyết định của mình thì ít nhất cũng hiểu được lập trường ý kiến của con, hay hiểu được chúng nó muốn mình làm gì, hay vì sao chúng nó không thể giúp đỡ theo ý mình được. Và quan trọng hơn cả, nếu còn cả ông lẫn bà, thì hai người cần trao đổi ý kiến với nhau thấu đáo, kéo ông muốn gà, bà muốn vịt thì không thể nắm tay nhau đồng hành trên quãng đường trước mắt được.

2. **Nguồn tài liệu từ cộng đồng chung quanh:** các county đều có dịch vụ cho người lớn tuổi (Department of Aging), từ việc đưa xe đón buýt đến đến giao com tận nhà, giúp làm giấy tờ (di chúc, “chỉ thị tương lai” – Advance Directive), đến giới thiệu những dịch vụ tư vấn luật pháp, tiện ích công cộng mà mình chưa biết đến.

3. **Đến thăm “hiện trường”:** có những nhà già hay dịch vụ phục vụ người cao tuổi sẵn sàng mời mình đến viếng thăm, xem qua cho biết các khu ăn ở sinh hoạt, gặp gỡ nói chuyện với những cư dân đang ở đó, ăn thử một bữa cơm tại nhà hàng của họ, hỏi han kỹ vấn đề tồn tại, v.v.

4. **Một số văn thư pháp lý cần chuẩn bị sẵn:** Điều khá buồn cười (hay buồn đau) là khi một người mất đi thì dễ, người còn lại sẽ thừa hưởng hay quyết định mọi việc như mua bán nhà cửa hay thanh toán tài sản. Ngược lại khi một người nằm liệt giường hay hôn mê mất sáng suốt thì người còn khỏe phải lo thủ tục giám định y khoa, thủ tục luật pháp, xin phép ba làng bảy tổng rằng người kia không thể quyết định được nữa, mới có thể giải quyết chuyện gia đình.

a. **Advance Directive (“chỉ thị trước”)** giao quyền quyết định y tế cho người kia khi mà một trong hai người không còn khả năng tự quyết định vấn đề chăm sóc sức khỏe cho mình được nữa, kể cả mọi phương diện liên quan khác như tang ma, hiến tạng, hay cả việc có giữ cho sống bằng ống nghiệm hay rút ống để ra đi, phương thức chôn cất, v.v.

b. **Power of Attorney (giấy ủy quyền)** giao cho người khác giải quyết tài chính, có thể hạn hẹp như chỉ khi nào mình đi vắng ra nước ngoài, chỉ được đại diện thưa kiện về bất động sản chứ không được đụng đến tài khoản ngân hàng (trường hợp ủy quyền cho người ngoài), v.v.

c. **Family Trust (ủy thác gia đình)** để tài sản chung vào văn kiện này để khi một người mất đi không phải qua thủ tục thừa kế mất thời gian, và tránh thuế thừa kế nếu có tài sản lớn (trên \$13 triệu năm 2023 thì phải đóng thuế thừa kế; dưới \$13 triệu thì không phải đóng thuế). Family trust có thể bao gồm cả 2 văn kiện đầu (advance directive & power of attorney) thành một gói đầy đủ. Tuy nhiên family trust không phải là điều ai cũng cần có: tài sản dưới 13 triệu thì không chịu thuế thừa kế nên không cần bỏ vào trust để tránh thuế; hai vợ chồng cùng đứng tên chung mọi tài sản thì người còn lại đương nhiên sở hữu toàn quyền tài sản khi một người mất đi không phải lập trust; khi một người mất đi thì phải chia tài sản ra làm 2 trust: trust A cho người còn lại, trust B cho người nằm xuống, và hàng năm phải khai thuế cả hai trust. (Turbotax không có mẫu 1041 để khai thuế trust, phải nhờ CPA tốn kém).

Cần tham khảo luật sư về những lý do nên hay không nên và những điều kiện cần ghi rõ ràng trong các văn kiện này.

Không có công việc lớn nhỏ nào có thể hoàn thành tốt đẹp mà không có chuẩn bị chu đáo. Ta không biết tương lai sẽ ra sao, vì thế càng phải học hỏi thật nhiều ngay từ bây giờ để chuẩn bị tốt.

Có một câu nói lưu truyền rộng rãi ngày nay được cho là của nhiều người danh tiếng khác nhau: (Thomas Jefferson, Samuel Goldwyn, Ralph Waldo Emerson, v.v.) "I'm a great believer in luck. The harder I work, the more of it I seem to have." (Tôi rất tin tưởng vào sự may mắn. Tôi nghiệm rằng tôi càng nỗ lực thì tôi càng may mắn).

Chúc các bậc lão niên nhiều may mắn!
Thuy Messegee

Tài liệu đọc thêm:

Những khu dành cho người cao tuổi:

Leisure World ở Maryland
<https://leisureworldmaryland.com/>

Làng Tre Vàng ở Houston, TX
<https://www.goldenbambooapts.com/>

The Villages ở Florida
<https://www.thevillages.com/>

Dịch vụ “chăm sóc bao trọn gói” đến cuối đời (Continuing Care Retirement Community)
<https://seniorservicesofamerica.com/blog/what-is-a-continuing-care-retirement-community/>

Power of Attorney
<https://www.mdcourts.gov/video/courthelp/powers-of-attorney>

ĐẦU NĂM... NHIỀU CHUYỆN

Hôm rồi, gia đình chúng tôi bảy người, có đặt bàn tại nhà hàng The Keg (the steak house and bar nổi tiếng ở Canada) lúc 7:30 pm. Gần tới giờ, chúng tôi phone hỏi nếu chúng tôi đến 7pm được không, họ trả lời ok, và chúng tôi liền chạy xe đến, có mặt trước 15 phút. Chờ ngoài sảnh rất đông đúc, đến 7 giờ, rồi mười phút sau cũng chưa được gọi vào, con gái tôi lại chỗ tiếp tân nhắc nhở nhẹ nhàng, rằng chúng tôi chờ bàn 7pm chứ không phải 7:30pm vì sợ họ quên. Cô ấy trả lời có biết, nhưng vì đột xuất có chuyện phát sinh, nên xin lỗi không thể cho chúng tôi vào 7pm như đã hứa. Chúng tôi hiểu và thông cảm, tiếp tục chờ đợi. Rồi sau đó, chúng tôi cũng được gọi vào bàn, vui vẻ.

Vào bàn, chúng tôi vừa gọi món xong, người waiter rời đi, một người đàn ông mặc đồ vest lịch sự, đến giới thiệu là manager, rồi ông ta giải thích "sự cố" một lần nữa, tại sao chúng tôi bị vào bàn trễ, và nói lời xin lỗi chân thành.

Chuyện chỉ có thế, chẳng ai còn nhớ nữa, chúng tôi ăn uống thoải mái, đến lúc kêu bill tính tiền, thì người waiter nói, tất cả 6 đĩa khai vị (appertizer) được miễn phí, họ chỉ tính tiền main dishes, drinks và dessert.

Trời đất, 6 đĩa khai vị đó, gồm 2 đĩa mực chiên, 2 đĩa nầm và ốc đút lò với cheese, và 2 đĩa tôm lạnh, tổng cộng các món khai vị là \$110. Chúng tôi không hề trông đợi sự xin lỗi hào phóng này, người manager ra tận bàn xin lỗi là quá dư rồi. Về nhà, tôi viết ngay lời Review trên website cho tiệm này, chúng tôi là khách khá thường xuyên, và chắc chắn sẽ quay lại nhiều lần nữa.

Tôi tự hỏi, chuyện này có thể xảy ra ở các nhà hàng Việt Nam ở Canada, ở Mỹ không? Với tôi, đi ăn nhiều nơi tiệm Việt, nhất là lúc khách hàng đông đúc vào cuối tuần hoặc dịp lễ lạc, sự cố có xảy ra, may ra thì có lời xin lỗi vội vàng, chớ khó mà "mơ" tới chuyện giảm giá hoặc tặng món khai vị.

Còn bên Việt Nam thì sao? Nghe nói có Bún Chửi, Cháo Mắng ở Hà Nội. Mà lạ kỳ nghen, các "thượng đế" vẫn xếp hàng, đưa mặt ra chịu trận, nghe chủ quán vừa múc bún vừa chửi "ngọt" như hát, rồi líu ríu đón lấy tô bún, nhẹ nhàng đi tìm chỗ ngồi ăn, len lén kéo bà chủ lại ... nổi giận, lại chửi sa sả vào mặt, cứ như là đi xin ăn từ thiện vậy. Nói thiệt, nếu có đi ăn đồ từ thiện mà nghe chửi kiểu đó thì thà tôi ... nhịn đói chứ nhất định không thèm ăn!

Tôi chỉ kể chuyện cá nhân chứng kiến (bên đây), và xem video (bún chửi Hà Nội), chớ không vơ đũa cả nắm cho bất cứ nơi chốn nào.

Người bạn thân của tôi bên Little Sài Gòn, California nghe chuyện tôi trên facebook xong, cũng góp thêm:

- Không bao giờ!!! Mình không muốn vạch áo cho người xem lưng. Nhưng có thật 100%. Một lần mấy chị em mình hẹn nhau ăn trưa ở Quán H, gọi món bún bò xào đặc biệt (có thêm tôm nướng và chả giò). Chờ khá lâu vì đông khách. Khi món bún bò xào được bung ra, mình phát hiện có một nùi giấy thấm lẫn trong thịt bò (loại giấy họ dùng thấm bớt nước và máu của thịt bò trước khi xào). Cô manager xin lỗi qua loa, đổi đĩa khác. Sau đó tính tiền ... bình thường, tỉnh bơ! Bởi làm ăn kiểu đó nên nhiều nhà hàng Việt mình thường ở trong tình trạng "tung bưng khai trương, âm thầm dẹp tiệm", họ nghĩ là khách cần đến ăn ư? Nếu thức ăn ngon cỡ nào đi nữa, nhưng thái độ phục vụ cũng có thể khiến cho khách bye bye, một đi không trở lại.

Một anh bạn khác cũng chia sẻ:

- Gia đình và bạn bè tự mình có đi nhà hàng Tàu ở Toronto vào ngày Christmas, chờ đợi xếp hàng cũng khá lâu mới được gọi vào bàn. Người waiter cho biết chúng tôi 10 người có thời gian là 1 tiếng hoặc tối đa là một tiếng rưỡi để ăn. Trời ơi, đã vậy trong lúc ăn, có hai waiters đứng phía sau, thỉnh thoảng lại hỏi: “Are you done yet?” làm mất hứng, ăn chả thấy ngon nữa.

Nhà hàng Tàu thì miễn bàn nghen quý vị. Đi ăn nhà hàng Việt, dù không tiếp đãi tuyệt vời như nhà hàng Tây, nhưng đôi khi cũng có những nhà hàng khá lịch sự, không đến nỗi nào, chớ nhà hàng Tàu thì trăm lần như một, tôi luôn bị “ám ảnh” bởi dàn waiters/waitresses, lúc nào cũng mang bộ mặt ... hình sự, chỉ để ... canh chừng khách ăn xong, để đẹp bàn mau lẹ, cho khách tới sau đang đợi ngoài kia.

Trở lại chuyện các tiệm Việt, tôi có một kinh nghiệm cũng rất ư là “đau thương”, xảy ra lâu rồi, lúc tôi mới qua định cư Canada.

Bấy giờ còn thịnh hành các DVDs, CDs ca nhạc của các trung tâm hải ngoại như Asia, Thúy Nga, Mây, nên hễ vào thời điểm các trung tâm ra sản phẩm mới là các tiệm bán băng nhạc tập nập khách ra vào, (lúc ấy chưa có facebook, chưa có youtube nên đó là phương tiện giải trí cho hầu hết dân Việt Nam ở hải ngoại). Bữa cuối tuần đó, mùa đông lạnh lẽo tuyết rơi, sau khi đi chợ xong là trời sẫm tối, tôi vào một tiệm băng nhạc. Lần đầu đến tiệm này, vào trong thì người khá đông, kể xem DVDs, người hỏi giá CDs, người mua sách báo, người gửi tiền về Việt Nam, nhận nhíp. Nhưng tôi thấy cô chủ tiệm tuổi sồn sồn với khuôn mặt khó đăm đăm, chẳng thấy mỉm cười tiếp khách mà luôn trả lời trống không, trịch thượng, có khi còn liếc xéo khi khách hàng hỏi điều không đúng ý, cứ như họ đang làm phiền chị ta, y như thái độ hách dịch của quyền dưới chế độ Cộng Sản Việt Nam. Tôi bèn ... ngửa miệng, góp ý với một nụ cười duyên:

- Chị ơi, khách đến mua hàng chớ đâu có xin miễn phí, sao chị đối đãi với khách như dùi đục chằm mắm tôm vậy?

Chị ta trừng cặp mắt như ăn tươi nuốt sống tôi:

- Tui ăn to nói lớn quen rồi, ai cũng biết mà! Còn cô, nếu không hài lòng thì xin mời đi chỗ khác nha!

Ừa! Ừa! Ừa! Tôi đang bị chị chủ đuổi ra khỏi tiệm chỉ vì một câu góp ý nhẹ nhàng đó sao? Tôi bất ngờ đến nghẹn họng, không nói nên lời, chỉ biết đứng nhìn chị ta, mặt chị ta bùng bùng sát khí. Chả lẽ tối qua chị ta mới goánh nhau với chồng, hoặc là chồng chị ta đang có bồ bịch và đòi ly hôn nên chị ta mới ... căm ghét cả thế giới này? Tôi cũng cố lấy lại bình tĩnh:

- Chị không cần đuổi, tôi cũng sẽ xin chào tiệm này ngay lập tức. Có điều, mong chị nên sửa đổi cung cách tiếp khách, kéo có ngày không còn ai thêm ghé đây.

Thôi thì chắc tại tôi ... xui, kiếp trước đường tu của tôi dở dở ương ương, nên tôi chưa may mắn gặp tiệm Việt Nam nào trân trọng khách hàng, nhưng tôi tin đây đó cũng có những nhà hàng Việt uy tín, vui lòng khách đến vừa lòng khách đi.

Cuối cùng là tôi câu chuyện kể của con gái tôi, vừa mới xảy ra còn nóng hổi:

Nó thường hay book làm móng tay ở tiệm gần nhà, tuy nhiên vào mùa holidays vừa rồi quá lu bu, nó bèn tìm online một tiệm Nails gần chỗ làm để tranh thủ chạy ra đó làm bộ móng tay trong giờ break buổi trưa. Sau khi book online xong xuôi, đến gần ngày hẹn thì nó bỗng nhận được text báo tin rằng cái hẹn đã cancelled. Nó ngạc nhiên, liền phone cho tiệm Nails. Người trả lời phone là một phụ nữ, với accent và “broken English” của người Việt. Nó trình bày bằng tiếng Anh, rằng nó không cancel mà tại sao lại nhận được tin báo cancelled? Chị chủ cũng trả lời bằng tiếng Anh, biểu nó đợi phone để chị check với nhân viên trong tiệm xem sao. Chị đề phone đó rồi quay vào nói chuyện bằng tiếng Việt với nhân viên, mà con gái tôi, tuy sanh trưởng bên đây, nhưng có khiếu nghe và nói tiếng Việt khá sành sỏi, nên nó nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của chị chủ:

- Ê, có con nhỏ tên Amanda phone tới, nó nói nó không cancel mà sao mình lại cancel nó kia!
Cô nhân viên kia la toáng lên:

- Trời! Cái con quý sứ Amanda nữa hả? Ba hồi cancel, ba hồi không là sao, rắc rối quá đi!

- Nó nói nó không cancel, mà thử xem lại có trùng tên không?

Rồi im lặng, có lẽ hai người vào bàn computer/laptop để check danh sách khách hàng. Nói qua nói lại lao xao thăm thì, rồi vỡ lẽ ra là trùng tên, rồi cười ha hả. Cô chủ trở lại cầm phone, giải thích với con gái tôi bằng tiếng Anh:

- Oh, sorry. It's a mistake.

Nó liền cắt lời chị ta, lần này sổ luôn một tràng tiếng Việt:

- Dạ chị ơi, em là người Việt nên nghe hết câu chuyện của chị và nhân viên của chị rồi đó.

- Ủa, vậy hả? Trùng tên đó em, em vẫn còn cuộc hẹn nghen.

- Dạ không! Bây giờ thì em chính thức cancel cái hẹn của em, và nhờ chị nhắn với cô nhân viên không nên gọi khách hàng là “con quý sứ”! Và chị nữa, chị nên tắt phone rồi tìm hiểu sự việc, rồi phone lại cho khách, chứ đừng để phone kiểu đó, khách nghe thấy không hay ho gì đâu!

Chị chủ chung hứng, không biết chị ta có tính nói lời xin lỗi hoặc đề nghị giảm giá hay không, nhưng con gái tôi đã nhanh chóng nói lời chào và không hẹn tái ngộ!

Nghe xong chuyện, tôi cười, nói với con gái:

- Rồi!! Kể từ nay tên Amanda cũng sẽ chính thức nằm trong sổ bìa đen của tiệm đó với biệt danh “con quý sứ”!

Kim Loan - Edmonton, Jan. 2024

ĐÓN CON VỀ PHÉP

(Viết theo chuyện kể năm 1968 của một thân nhân QL VNCH.)

*

Con về, mẹ nấu gì đây
Thịt kho, bún hến xào cay, phở gà?
Quanh năm lủi thủi thân già
Con về thăm Tết, lệ nhòa chơn dứa.

Chợ xa hồi hủ rượu, trà
Còng lưng, khệ nệ, gánh: quà, bánh, hoa
Chẳng quên mắm, ớt, dưa, cà...
Mẹ đi không nổi, vịt gà xốt xa.

Nắng trưa theo mẹ về nhà
Nón tưa vành lá, đằm đĩa mồ hôi
Mắt còn hoa nắng, lục nổi
Chân run vào bếp... Thương ôi mẹ hiền!

Ý Nga, 20.1.2024

NGHE EM ỨT KHẨN ANH

Tuy tính tình nóng nảy
Nhưng anh rất thương người
Khó khăn chưa nhờ cậy
Anh đã liền chia vui.

Đôi khi bị lợi dụng
Anh vẫn mỉm miệng cười
Kẻ thật sự nham hiểm
Quá xấu, anh mới... rời.

Ý Nga, 20.1.2024

SAO LẠI NÓI XẤU NGƯỜI THƯƠNG?

Đường rộng rãi chớ tham lam em ạ!
Lối thênh thang đời núi, ai đoạt gì?
Làm buồn người là hạ đẳng, vui chi?
Khó phai lắm, vết thương lòng âm ỷ!

Ý Nga, 20.1.2024

BÀ... NỘI Ứ?

Nằm trên giường tôi vươn vai duỗi chân thật thoải mái làm sao ấy, nhìn lên đồng hồ trên bàn đã 9 giờ sáng, bên ngoài trời Montreal tuyết nhẹ bay trắng xóa thật đẹp. Hôm nay thứ hai đầu

tuần, mọi người hàng xóm xung quanh đi làm hết, cả khu nhà yên ắng đến lạ thường, tôi mỉm cười thỏa mãn “mình về hưu rồi mà, phải tự sướng chứ!”

Từ từ bước xuống giường, sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, tôi đi vòng quanh nhà xem xét tất cả mọi ngõ ngách từng chi tiết nhỏ như người khách lạ mới dọn đến ở trọ vài đêm vậy. Từ xưa đến nay tôi lo đi làm, dậy sớm, đầu tắt mặt tối, chợ búa cơm nước, nuôi dạy con cái, đến cuối tuần là lao ra chợ mua bán cho cả tuần với hai xe chợ đầy ắp tải về, đến nỗi bà cashier phải lên tiếng:

- Chị mua để bán dépanneur hả?

Tôi quay qua quay lại xem chị quày hàng hỏi mình hay ai, thấy chị gật gật đầu, tôi đáp :

- Nhà tôi tuy chỉ có 2 thằng cu nhỏ và một thằng cu già thôi nhưng chúng ăn như hổ ạ!

- Vậy mà em tưởng chị mua để bán depanneur thì em cho giá rẻ hơn.

Đi chợ về rồi phải sắp thức ăn ra, cái thì bỏ vào freezer để giữ cho tươi, dùng cho vài ngày sắp tới, cái thì bỏ vào tủ lạnh thường để ăn dần trong nay mai...

Tôi đã bận rộn để không có đủ thì giờ nhìn ngắm căn nhà mình còn mới hay cũ, cái gì cần sửa chữa, mà chỉ nhìn sơ xài thế thôi, tính tôi lại rất kỹ, thấy điều gì không hợp mắt ví dụ như bức tường bị tróc sơn vì lâu ngày hay bên ngoài nhà có vết nứt nhỏ là gọi thợ sửa ngay. Bây giờ tôi đã về hưu non sau 32 năm cống hiến tất cả công sức, trí óc cho xã hội của quê hương thứ hai này, tôi sẽ có rất nhiều thì giờ để chọn thợ sửa lại căn nhà nếu cần phải sửa.

Chắc hẳn mọi người sẽ hỏi tại sao chồng tôi không giúp vợ trong những vụ sửa chữa nhà cửa phải không ạ? Chàng biết tính tôi chỉ muốn làm điều gì tôi thích, nên chàng chỉ đưa tiền cho tôi, ủng hộ tôi, chứ chẳng bao giờ cho thêm ý kiến làm gì để mất công hai vợ chồng lại câu xé lẫn nhau.

Trong lòng phơi phới, nhìn góc nào cũng thấy thật hoàn hảo, đẹp mắt đến không cần phải sửa đổi gì nữa cả. Những cánh hoa mai vàng “ngàn năm y nguyên” của tôi vẫn khoe sắc trong chiếc lọ cao thẳng đứng trong góc phòng khách làm nổi bật bộ ghế salon da đỏ sẫm màu. Bên cạnh là bức tượng Phật Quan Thế Âm mùi trầm hương thơm ngát trên chiếc kệ gỗ nâu sậm kê sát tường. Tôi chấp tay lạy Phật đã cho gia đình tôi nhiều sức khỏe và phò hộ cho những ngày tháng thật bình an.

Tôi tiến vào phòng ngủ của hai con trai, tất cả giường tủ còn đây, y hệt như trước khi chúng nó bỏ lại đến nơi ở mới riêng. Anh Tutu (tên ở nhà) thứ nhất đi làm xa ở North Bay nha sĩ trong quân đội Canada, sáu tháng mới về thăm nhà một lần, và rất ít phone nói chuyện với mẹ tuy rằng cậu bé này rất tình cảm và thường hay quán quít mẹ khi còn ở nhà. Cậu này chắc tính cũng giống tôi lắm, mê công việc, làm gì là đắm đuối đến quên ăn!

Cậu nhỏ thứ hai tên Bê ở nhà, vừa đám cưới tháng năm xong, mua luôn căn nhà mới ở khá xa bố mẹ cho tiện đi làm.

Tôi ngồi thừ trước những tấm hình của các con từ nhỏ đến lớn, ở mỗi độ tuổi của chúng. Anh Tutu bé em Bê từ lúc mới lọt lòng trong vòng tay, rồi đến những tấm hình của hai anh em đẩy xe trượt tuyết cho nhau trên một núi tuyết thật cao sau nhà, đôi má phính căng hồng tròn như những trái đào, đầu đội mũ len có hai cái tai thỏ thật dễ thương. Chúng nó lăn vòng vòng từ trên cao xuống, rơi lọt thỏm vào hố tuyết, bị tuyết trên cao rơi lấp miệng hố. Một hai phút yên lặng trôi qua, bàn tay bé xíu với đôi găng đỏ nhô lên từ hố tuyết, nó đưa khuôn mặt đỏ au vì lạnh ra khỏi hố tuyết trắng. Những ngày mùa đông tôi tranh thủ về sớm để cho hai cu ra tuyết chơi. Cả hai đều mê mùa đông, không biết lạnh là gì, nặn những ông già tuyết cao đến quá đầu người bằng

cách khiêng cái thang ba chân để leo lên cao gắn cái đầu của ông già tuyết, với chiếc mũi dài bằng củ carotte.

Bao nhiêu kỷ niệm buồn vui lẫn lộn trôi qua dưới mái nhà mà chúng tôi đã trải qua cùng nhau từ thuở ấu thơ của hai cậu bé đến khi khôn lớn, hôm nay tôi mới có thì giờ ngồi đây hồi tưởng lại. Tôi đã từng xem những vị khách hàng ở nhà bank của tôi làm việc là thượng khách, tôi đã đặt họ lên trên tất cả, là ưu tiên số một, hơn cả sức khỏe vì khi bệnh tôi cũng cố lết vào để giải quyết hồ sơ và gặp gỡ họ; suốt 32 năm làm việc trong niềm đam mê say sưa đến cả những ngày nghỉ tôi cũng không lấy cũng chỉ vì quá yêu công việc!

Thế mà sau khi cháu Bê lập gia đình, tôi bỗng đưa ra quyết định nghỉ hưu ngay lập tức vì cảm thấy đủ rồi, làm ai cũng không khỏi ngạc nhiên.

Tôi muốn có thì giờ làm những điều tôi yêu thích mà từ trước đến giờ tôi chưa thể làm được vì không có thì giờ. Tôi nhớ lời thằng Bê nói trước khi lập gia đình:

- Mẹ mà không về hưu đi chơi bây giờ thì đến khi mẹ muốn đi sẽ không đi được nữa đấy!
- Tại sao chứ? Mẹ chưa đến tuổi về hưu cơ mà, còn phải đến 6 năm nữa.
- Chúng con lấy nhau xong sẽ có con ngay đấy!
- Bộ muốn có con là có dễ như mình muốn sao chứ?
- Con đã plan rồi, sau đám cưới là vợ con sẽ có bầu ngay!

Tôi cười mà quay phắt đi:

- Nói cứ như thật!

Nhưng ngẫm nghĩ lại thì nó nói phải, tôi phải ngưng làm để nghĩ đến bản thân mình và gia đình khi tôi còn sức khỏe tốt, chứ đợi già rồi mới về hưu, lúc đó quá mệt mỏi còn sức đâu mà lội bộ ở những nước Châu Âu nữa chứ!

Đang miên man suy nghĩ về cuộc đời, tôi nghe tiếng phone reng cắt đứt dòng suy nghĩ của ngày đầu tiên về hưu non, tôi vội vàng nhìn thử ai gọi, tên “thằng Bê” hiện lên màn hình:

- Allo con yêu...
- Mẹ ơi, thứ bảy này mình họp hai gia đình tại nhà con nhé.
- Chuyện gì vậy con? Để mẹ xem thứ bảy này mẹ có bận đi karaoke không cái đã nhe.
- Rất quan trọng mẹ phải bỏ karaoke đó!
- Thế à, chuyện gì quan trọng vậy? Ừ để mẹ phone bạn nhe.
- Nếu đến mẹ nhớ đem cho con một món ăn ạ.
- Ok mẹ sẽ đem món bánh cuốn hấp nồi nước cho con.
- Dạ được đó, chứ con không thích ăn bánh cuốn chảo đâu.
- Ừ được mà không lo!

Từ nhà tôi đến nhà cháu Bê cũng mất 45 phút, phải qua cái cầu Champlain vì nhà cháu bên Longueuil, quẹo lòng vòng mới đến nơi. Nhà xa nên tuyết đầy đường, xe ủi tuyết chưa xúc, chúng tôi phải đi vòng quanh núi tuyết trước cửa nhà thằng Bê mới vô được trước thềm nhà. Bên trong đã đông đảo ba mẹ gia đình anh chị em bên con dâu Vân.

Chúng tôi cùng nhau sắp xếp đồ ăn, bày biện bát đĩa trên bàn và chuẩn bị nhập tiệc.

Thằng Bê đặt máy quay hình ở đầu bàn trông thật long trọng, khi chúng tôi an vị hết, nó bắt đầu đồng dục:

- Con mời mọi người đến hôm nay để tuyên bố là...
- Con sắp làm papa?
- Vâng đúng rồi ạ, các mẹ sắp làm bà nội và bà ngoại, các bố lên chức ông nội, ông ngoại rồi ạ!
- Oh! Thật vui quá! Thế con trai hay gái con biết chưa?

- Dạ... lúc đầu con không muốn biết, định làm surprise khi sanh mới biết, nhưng vì ai cũng muốn mua đồ baby để sửa soạn cho dễ nên bây giờ tụi con mới quyết định là sẽ biết là trai hay gái!

- Vậy hai con cũng chưa biết là mình có con trai hay gái luôn phải không?

- Vâng! Tụi con cũng chưa biết là sexe nào cả. Hôm vợ chồng con đi nghe tim baby thì bà y tá có giấu một cái card cho biết trai hay gái vào một bao thư đưa cho người bạn con, khi nào con muốn biết thì sẽ xem cái card đó; nhưng cô bạn đưa ý kiến là làm party với hai bên gia đình họp mặt và sẽ nói cho biết trai hay gái khi mọi người nhìn cái bánh mà các cô bạn sẽ đem tới trong vài phút nữa thôi.

- Bây giờ mình chơi « cá độ» đi!

- Ok! Mỗi vé cá độ trai hay gái thì sẽ phải đóng 5\$, một người có thể cá cả hai sexes luôn.

Cả bàn ăn nháo nhào lên, quên cả ăn vẫn thấy no, mọi người hào hứng viết xuống tờ giấy nhỏ cá độ trai hay gái.

Tôi mới về hưu chưa đi du lịch gì cả, chả lẽ lại đi nuôi cháu, thay tã, cho bú hay sao chứ, tôi thậm nghĩ nên ngồi thộn mặt, nhìn mọi người vui cười nói chuyện rôm rả. Bà sui lớn hơn tôi cả chục tuổi, bà mong có cháu lắm. Bà quay qua tôi lên tiếng:

- Mình mong nó có con để bây giờ mình còn sức thì trông đỡ cho nó, chứ sau này mình lớn tuổi quá thì sao giúp nó được.

Tôi vội vàng bán cái liên:

- Vâng! Con gái khi sanh mà có mẹ còn khỏe trông nom thì thật quý lắm! Chị ở đây cùng với các cháu hay sao?

- Đúng rồi, con Vân nó đã ordered mình ít nhất là ba tháng đấy! Nó cũng dọn cho mình căn phòng cạnh phòng baby rồi.

- Vậy thật đỡ lo ạ!

Thằng Bê ôm cổ tôi nhõng nhẽo hỏi:

- Mẹ thích trai hay gái? Mẹ lên chức bà nội rồi đấy!

- Bà ... Nội ư? Con cũng sắp lên chức papa, đừng như con nít nữa nhe, trai hay gái mẹ đều yêu cả, miễn sao nó nhiều sức khỏe là được. Mà mẹ nghĩ nó là con trai đó!

Ông bà sui nói to cho cả bàn nghe:

- Tôi cá nó là con gái...

Bỗng tiếng chuông cửa reo vang, cả nhà ùa ra reo lên:

- Cake đã tới rồi! tránh ra để đem cake vào nào.

Một chiếc bánh cao 40cm, đường kính 25cm được đặt ngay giữa gian bếp, tất cả mọi người đều hồi hộp, chiếc bánh này sẽ quyết định cuộc cá độ ăn thua của chúng tôi! Thằng Bê hào hứng:

- Mọi người đã sửa soạn máy quay film chưa?

Tôi nhìn xung quanh gian phòng bếp đầy ắp người bao quanh với cell phone như hôm cưới cách đây tám tháng, không có chỗ cho người chụp hình và quay phim di chuyển nữa. Thằng Bê lúc nào cũng lăm lăm bạn nhiều bè, tính nó vui cười cả ngày nên được các bạn yêu quý lắm; ngẫm nghĩ không biết nó có chừng chạc được để làm papa người ta không nữa.

Tôi cũng sửa soạn máy video chỉ muốn quay xem sự phản ứng của thằng Bê và con dâu Vân như thế nào khi biết con tương lai của mình là trai hay gái mà thôi.

Khi cả hai đưa cùng cầm con dao đặt vào chiếc bánh, cùng đếm:

- 1... 2... 3

Con dao răng cưa phập xuống chiếc bánh cao ấy, tất cả mọi người nhón gót bu vào chiếc bánh để nhìn vào bên trong, một lớp màu nâu của chocolate chảy ra, chính giữa bánh là lớp màu xanh nước biển hiện ra, màu xanh tượng trưng cho phái mạnh!
Thằng Bê bỏ dao xuống hét lên vui mừng:

- Con trai!

Cả hai họ cùng hò reo:

- Ah! Con trai! Con trai! A baby boy! My congrats!

Mes félicitations!

- Mẹ thằng Bê thắng lớn rồi!

Tiếp theo sau đó là tiếng nổ bốp bốp của những chai champagne chúc mừng thằng Bê sẽ làm cha, người làm cha đầu tiên trong đám bạn học cùng lớp của nó...

Tôi sẽ là... Bà Nội người ta ư? Bà Nội đó! Cái cảm giác này đến thật bất ngờ, thú vị và đầm ấm, len lỏi vào trong tim và từng tế bào nhỏ trong óc, chưa bao giờ tôi có thể nghĩ đến cái chức không thi mà được nhận lãnh này! Chức này còn lớn và quan trọng hơn cả chức giám đốc ngân hàng của tôi hồi xưa nữa kia! chức này là cả đời chứ không phải chỉ vài năm phù du khi còn trong độ tuổi lao động đâu đây!

Tôi sẽ là người đầu tiên trong dòng họ có cháu, kiêu hãnh gì đâu ấy! tôi sẽ loan tin này cho tất cả cô chú, chị em trong nay mai thôi.

Hít một hơi thật sâu, tưởng tượng một thằng bé con kháu khỉnh tròn vo như con gấu giống thằng Bê chạy chung quanh nhà, nghịch ngợm và láu lỉnh, nửa vui vì có thằng cháu đích tôn, nửa buồn là từ đây tôi sẽ phải bận bịu với nó, khó có thể tự tung tự tác sung sướng đi chơi như hiện nay.

Tôi cảm động, đứng yên trong góc bếp, chụp từng người một trong máy của tôi, tôi muốn làm một album nhỏ sửa soạn cho sự ra đời của thằng cu Junior, nó sẽ là cháu đích tôn của cả hai thông gia chúng tôi, là sợi dây kết nối tình gia đình nội ngoại.

Chồng tôi giữ yên lặng từ này giờ mới lên tiếng nhỏ bên tai tôi:

- Ở Việt Nam làm ông bà nội phải chứng chạc lắm rồi, bên đây sao lên chức ông bà nội mà mặt còn ham vui quá!

Thằng Bê biết mẹ đang suy nghĩ mông lung cho tương lai, nó nhẹ nhàng cười cười đến đứng bên tôi thâm thì:

- Nhiều bà nội cũng còn... múa, ca hát và làm văn nghệ mà. Mẹ cứ làm những gì mình thích nhé, đừng nghiêm túc quá sẽ mất vui!

Thằng Bê và con dâu Vân đưa mời tôi một ly rượu champagne nhỏ, chúng tôi cụng ly, cùng nhìn sâu trong ánh mắt của nhau, hiểu rằng tre già măng mọc, xã hội có tốt hay không cũng chính do sự xây dựng từ trong gia đình nhỏ của mình; những người trẻ của ngày hôm nay là sự trưởng thành của thế hệ tương lai.

Sỏi Ngọc - Montreal, Jan'24

Tháng Giêng Khô

Người Mỹ có thói quen không giống ai là ghép một số tính từ chỉ màu sắc, trạng thái vào các danh từ ngày tháng một cách trót quớt! Thứ Hai Đen (Black Monday), Thứ Sáu Đen (Black Friday) là cái gì? Thứ Hai Đen của Mỹ nói đến cuộc khủng hoảng kinh tế long trời lở đất năm 1929 khi phần lớn người dân Mỹ bị tán gia bại sản, cả nước chìm vào nghèo khó, nhưng từ đó đôi khi được dùng một cách cà rỡn là “Thứ Hai hết xí quách”, “Thứ Hai con mắt trộm lơ mắt mũi bơ phờ” chỉ vì ăn chơi qua độ ngày cuối tuần vừa qua! Còn Thứ Sáu Đen là gì? Còn đang miệt mài làm việc suốt tuần đã có thì giờ ăn chơi trác táng gì đâu? Đây là vấn đề kỹ thuật của sổ sách kế toán thôi- Các bảng báo cáo tài chính dùng mực đen cho số dương và mực đỏ cho số âm- Làm ăn suốt năm có thể lỗ lỗ ngập mặt, nhưng đến ngày bán hàng Giáng Sinh nếu báo cáo tài chính nhìn vào thấy màu mực đen thui là bụng mừng rơn rồi, có lãi rồi, không còn đỏ hoét như mấy tháng trước đây- Những thương hiệu nào đến ngày Black Friday vẫn chưa đen hóa được là kể như sập tiệm, vì sau đó là đóng sổ cuối năm, chẳng còn nhiều thì giờ để kéo lại, đổi đỏ thành đen được- Sau mùa lễ rục rờ huy hoàng thì lại có màn Tháng Giêng Khô- What? Tháng Giêng Khô là làm sao? Thời tiết khô ráo, không mưa gió bão bùng gì à? Không phải dzậy, khô ở đây là khô “nhậu”, bầm bụng chịu làm “nam vô tửu như kỳ vô phong” trong một tháng- Sau những ngày lễ trác táng ăn chơi, có khi không đến nổi như thế, chỉ lai rai ba sợi cho vui thôi, nhưng qua tháng Giêng thì mọi người bỗng chột dạ, tự hứa sẽ “cai khô” suốt một tháng- Tập tục này thấy cũng hay hay- Uống rượu thì hại sức khỏe và hại túi tiền, chay tịnh một tháng, và chỉ một tháng mà thôi, vừa chứng tỏ “ý chí mạnh mẽ” của mình, vừa giữ sĩ diện, vì cai luôn tất tẩn tẩn là chuyện không khả thi rồi- Cho đây biết là đây làm được đấy nhé, suốt cả tháng chẳng hề gì nhé, còn 11 tháng kia uống lại là phải xả dao xả búa để giữ quan hệ bạn bè, quan hệ làm ăn, chẳng việc gì mà âm ỉ- Thế nhưng tại sao người ta chọn tháng Giêng để kiêng rượu hè? Có tài liệu truy nguồn về thời chiến tranh thế giới thứ hai tại nước Phần Lan- Để bồi đắp cho thực lực chống lại Liên Xô, chính phủ Phần Lan kêu gọi dân chúng tiết kiệm nguyên liệu thực phẩm bằng cách ngưng uống rượu một tháng vào tháng Giêng năm 1942 (trong khi các quốc gia khác thì kêu gọi dân chúng nhịn đường chẳng hạn), và đã được mọi người đồng lòng hưởng ứng- Sự việc này mang tên “Raitis Januar” (Tháng Giêng Tỉnh Táo)- Gần đây thì nguồn gốc rõ ràng và trực tiếp nhất cho Tháng Giêng Khô là do hội từ thiện Alcohol Change UK khởi xướng năm 2013- Cô Emily Robinson trong thời gian tập luyện để tham gia nửa cuộc chạy bộ marathon vào tháng Hai năm 2011 thì nhịn rượu suốt tháng Giêng năm đó- Sau đó cô thấy khỏe và thích, được bạn bè ngưỡng mộ, nên cô vận động hội từ thiện Alcohol Change UK quảng bá rộng rãi- Phong trào được phát động mạnh mẽ năm 2013 và tiếp diễn liên tục khắp thế giới cho đến ngày nay.

Thị trường tư bản Mỹ cũng đánh mùi từ xa và tham gia rất ráo Tháng Giêng Khô- Có cầu thì phải có cung- Trong cái nguy giảm sút thu hoạch bán rượu thì họ thấy được cái cơ hội là lấp vào chỗ trống bia rượu bị kiêng- Ngày nay có vô số những sản phẩm “trông rượu nhưng không phải rượu” để mà qua mắt các tay bợm- Thay vì pha coke vào rum, pha nước cam vắt vào vodka để tạo ra những cocktail quen thuộc, người ta pha chế những nguyên liệu không có cồn thành những “mocktail” hấp dẫn- Cũng sủi bọt, cũng có vị cay nồng, cũng óng ánh trong vắt, có sản phẩm còn khoe nếm y như rượu hay bia, nhưng nồng độ cồn là zero, hay gần như zero- Hai hãng bia lớn là Anheuser Busch và Pabst có một loại “gần như bia” (near beer); gần đây có loại Pinot Noir không cồn; quý bà quý cô thích loại rượu ngọt đã có Leitz Eins Zwei **Zero Riesling** phục vụ- Tên Riesling thứ thiệt nay được kèm theo Zero Riesling để nhắc khéo giới tiêu thụ- Hiệu Gruvi Dry **Red Blend** (thay vì Red Wine) giống rượu chất ngọt Riesling nhưng không làm say xỉn- Tên gọi Leitz Eins Zwei Chardonnay nghe y như rượu nho Chardonnay quen thuộc, nhưng lại là “fake news” để giúp mọi người lướt qua Tháng Giêng Khô xuôi chèo mát mái- Ai bảo Chardonnay phải là “rượu”? Chardonnay chỉ là tên một loại nho xanh, còn chế ép ra gì thì tùy hứng khởi của nhà sản xuất- Tiếp đó các nhà nghiên cứu thực phẩm vào cuộc viết bài phân tích giới thiệu các sản phẩm uống kiêng này- Họ bảo Zero Riesling “hoi chát với ít hương sấp ong, chanh, trái cây nhiệt đới, và rau mùi Tarragon”- Họ đề ra những món “mồi” đi cùng với các loại “rượu” không cồn này như các loại thịt nguội charcuterie, các món ăn chua ngọt như đồ ăn Thái, v.v-

Nhiều nghiên cứu cho thấy những người kiêng rượu một tháng ngủ ngon giấc hơn, tâm trí sáng suốt, giảm cân, tìm lại quân bình, thần thái tươi vui, v.v- và nhất là túi tiền bớt voi- Trăm điều hay! Từ đó có một số nhỏ được thể tiến lên bỏ rượu hẳn luôn! Chỉ một số nhỏ thôi- Vì sao? Vì con ma men như con quỷ Sa Tăng, khó mà dứt bỏ được- Bản tính con người khi “sung” thì hùng hổ khí thế, quyết tâm cao với vợ, nhưng khi xiù thì mắt cả dưng khí, chỉ muốn tìm an ủi trong... hoi men! Những ai đã từng nghiệm một thứ gì, như nghiệm thuốc lào chẳng hạn, thì biết tuy cố nhịn nhưng rồi lại “đã chôn điều xuống lại đào điều lên”! Có những người quen uống khiến rượu trở nên cần thiết, rượu quan trọng đến độ “cắt cổ còn hơn đồ rượu”! Vì thế tháng Giêng là tháng bỏ rượu thì cũng có ngày tên là “Ngày Bỏ Cuộc” (Quitter’s Day), chính xác là “Ngày Bỏ Cai”- Đó là ngày thứ Sáu thứ nhì trong tháng Giêng, khi bàn dân đã đi được nửa đoạn đường, rồi bỗng... nhụt chí anh hùng! Ngày cuối tuần sắp đến, và mình cảm thấy cô đơn trống vắng, đời thiếu men rồi chơi với ai- Thế là thay vì bỏ rượu thì bỏ cai, trở về với nếp quen cũ- Dù sao cũng được hai tuần chay tịnh, có còn hơn không!

Biết bỏ rượu là khó nên thay vì phát động Tháng Giêng Khô, có người thương tình bợm nhậu đã phát động Tháng Giêng Ấm (Damp January)! Nghe buồn cười nhưng có thật đấy- Mong trời nắng chang chang chẳng đặng thì thôi có vài trận mưa rải rác cũng ok- Không thể khô queo khô khốc thì thôi âm âm cũng được, còn hơn là ướt be bét! Thay vì nhịn suốt tuần thì mỗi tuần nhịn 2, 3 ngày, rồi từ từ tăng lên-

Khô, ẩm, hay ướt nhẹp, xin chúc quý vị một tháng Giêng an lành!

Thúy Messegee

1/2024

<https://www.firstpost.com/explainers/its-the-time-for-dry-january-why-giving-up-alcohol-for-a-month-is-a-good-idea->

[13567642.html#:~:text=As%20the%20name%20suggests%2C%20Dry,%E2%80%93%20a%20UK%2Dbased%20charity.](https://www.lanternpost.com/2024/01/03/nonalcoholic-drink-sales-beer-dry-january/)

<https://www.lanternpost.com/2024/01/03/nonalcoholic-drink-sales-beer-dry-january/>

Non-alcoholic drinks industry

<https://www.marketplace.org/2024/01/03/nonalcoholic-drink-sales-beer-dry-january/>

MAI NÀO MỪNG XUÂN?

Cảnh sông nước không bóng dừa, tre, chuối
Kể chi già! Xuân xứ lạ xót xa
Cúc, đào, mai... Trẻ cũng nhớ Quê Cha
Tuyết song cửa, tự lừa: bạch mai nở!
Tết?
Ý Nga, 18.1.2024

GUƠNG XẤU

Đua đòi tham luyện tiền tài
Dạy con hư hỏng: miệt mài tranh ăn
Trách sao con chẳng nghĩa nhân
Nói gương gian lận, trăm luân nợ nần.
Ý Nga, 18.1.2024

ĐỪNG SỐNG GIẢ DỐI

Em đừng học tánh ghét ghen
Tham lam, hung dữ, thủ quyền lợi riêng
Những phường độc ác ai khen?
Chân thành, trung tín luyện rèn bản thân.
Ý Nga, 17.1.2024

DZÔ?

Dzô! Dzô! Hết nổi thì... ra
Uống say, bậy bạ dâm tà quỷ ma
Trẻ con mới lớn chẳng tha
Mèo tinh bắt Chuột, đẩy đưa chụp Gà.

Câu thóa mạ, nở ba hoa
Đàn con xấu hổ, đầm đìa lệ than
Ý Nga, 17.1.2024
*Bây bả: lần khần

TẠO PHÚC

Đôi khi kỳ quái con cùng cực,
Lắm lúc vận may đãi đức tài
Nhân ái ngày ngày luôn tạo phúc
Lo chi vận xấu trụ lâu dài!
Ý Nga, 15.1.2024

NHỮNG ĐỨA EM NGOAN

(Thương về Minh yêu dấu.)
*
Hạt Giống chúng ta ươm
Đã đơm hoa, kết trái
Dẫu luật sư, bác sĩ
Vẫn siêng giúp, chăm làm.

Thiện nguyện, chúng theo em
Học khiêm tốn, hòa nhã
Bao dung từng thái độ
Trước tuổi già nhá nhem.

Lễ nghĩa học thương trao,
Phúc đức học tích góp,
Tuần nào cũng lẫn xả
Chúng dễ thương làm sao!
Ý Nga, 18.1.2024

TẠO PHÚC

Đôi khi kỳ quái con cùng cực,
Lắm lúc vận may đãi đức tài
Nhân ái ngày ngày luôn tạo phúc
Lo chi vận xấu trụ lâu dài!
Ý Nga, 15.1.2024

LỆ MẸ MẶN NHIỀU!

Gia đình được đầy đủ
Nhờ công Má bán buôn
Lòng thương con áp ủ
Trong từng giọt lệ tuôn.
Ý Nga, 15.1.2024

AI HIỂU LÒNG CON XA?

Con ước được về thăm Má
Không phải để ôm chụp hình
Mà là gội đầu, lau mình
Cắt tóc, móng tay gọn ghẽ.

LỆ MẸ MẶN NHIỀU!

Gia đình được đầy đủ
Nhờ công Má bán buôn
Lòng thương con áp ủ
Trong từng giọt lệ tuôn.
Ý Nga, 15.1.2024

BAO GIỜ EM VỀ?

*Anh theo Ba, vợ về trời
Để em ở lại chịu thời trắng tang
Mẹ già, giường bệnh mơ màng
Thiếu người tâm sự, mệnh mang nỗi
buồn.*

*

*Nhớ anh, sắc đã héo hon
Sức như cạn lực, chân mòn, sụn hao!
Á Nghi, 12.1.2024*

NHỚ MUỐN CHẾT NỤ CƯỜI NGÀY TẾT!

*Biết ai cứu giùm cho người trợ trợ?
Khi nàng cười, tôi chơi với! Chao... ơi!
Thọ đâu năm, tôi muốn sống cả đời
Chỉ ước chết trong... nỗi niềm say
đắm!
Á Nghi, 12.1.2024*

Tết, thêm được ngồi bên cạnh
Che đi vạt nắng chiều hanh,
Nâng niu đắp mền, rờ trán
Báo hiếu cho trọn phần hành.

Xuân, thêm đọc kinh, báo hiếu,
Xem chừng Má ngủ ngon không?
Ngày ngày đút cơm, dâng nước
Cho nhẹ bút rứt trong lòng.

Biết làm sao con diễn tả
Nỗi lòng thương kính Má Ba
Gói trong vãn thơ buồn bã
Thật xót xa thương tuổi già!
Ý Nga, 15.1.2024

HƯƠNG SÔNG QUÊ NGHÈO

*Ven sông trái trĩu xuống ao
Nhìn thôi đã thấy biết bao ngọt ngào!
Thêm em duyên dáng má đào
Cười hồng sắc mặt, ai nào chẳng... thương?*

*Trái thơm, hoa lá góp hương
Hương em thôn nữ quyến vương trai khờ
Ước gì anh biết làm thơ
Tả em rực rỡ Bờ Tình ngày xuân!
Á Nghi, 12.1.2024*

TỪ GIÃ... MỘT MÙA ĐÔNG

"Yêu một khắc để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư

...

Rượu chẳng ấm mưa hoài chần chiếu lạnh
Chút hơi tàn lay lắt ngọn đèn khuya"
(Lá Thư Ngày Trước - Vũ Hoàng Chương)

Quang ngày ngật bên chai rượu mạnh Chivas trên 40 độ, rót đầy ly rồi uống từng hớp nhỏ, nhâm nhi cho đến hơn nửa chai mà vẫn không để ý; đầu óc choáng váng vì nồng độ cồn cao của rượu, bồn chồn lo nghĩ, muốn đưa ra một quyết định mà mãi vẫn không làm được, không cam lòng!

Từ ngày hai vợ chồng Quang về hưu, ông 68, bà 65, cả hai đều muốn biến những chuỗi ngày còn lại của mình là những ngày nghỉ ngơi, du lịch, hạnh phúc để bù lại cho 40 năm làm việc cật lực, kiếm tiền nuôi gia đình, con cái- Nay các con đã lớn, thành tài, lập gia đình, hai ông bà mới nghĩ đến cuộc sống của riêng mình- Chuyến du lịch đầu tiên sẽ là những nơi gần gũi trong nước Mỹ trước, từ tỉnh nọ đến tỉnh kia, rồi từ từ sẽ đi xa sau-

Một cuối tuần trời hơi se lạnh, mùa đông mới bắt đầu nhưng thật đẹp, nắng ấm, ông bà chuẩn bị lái xe từ Boston trên tuyến đường 20 đến thăm kỳ quan thiên nhiên của Yellowstone, Hoa Kỳ- Đến gần thác nước lớn nằm phía bên kia đường, bà Quang vui sướng reo lên như đứa trẻ:

- Ô, cảnh chỗ này đẹp quá, mình dừng lại chụp vài tấm hình, nghỉ chân rồi đi tiếp nhe anh!

Ông Quang vui lây với lời đề nghị của vợ, vội vàng quay đầu xe lại tìm chỗ đậu, con đường lúc ấy rất vắng vẻ, chẳng có xe nào cả khuất sau quả núi lớn dài- Ông chủ quan làm u-turn qua bên đường đối diện để quành lại; bất thành linh một xe tải đi khá nhanh, lao vun vút vì thấy đường vắng, ông không trở tay kịp lúc đang quay đầu xe, chiếc xe tải cũng thẳng không kịp tông ngay vào phía bà Quang ngồi- Tiếng thét thất thanh của bà vang lên cùng tiếng va chạm thật mạnh của hai chiếc xe, hất ông văng ra khỏi xe và tất cả tắt lịm sau đó- Bà bị chấn thương nặng ở đầu, cả hai ông bà máu me khắp cơ thể, đều được xe cấp cứu đưa vào nhà thương.

Một tháng sau, ông đã bỏ mạng vì vết gãy ở chân đã lành, và vết rách ở trán cũng hàn lại- Còn bà thì mãi trong tình trạng hôn mê sâu, bác sĩ đề nghị:

- Chúng tôi xin lỗi đã hết cách, bà nhà đã bị chết não- Nếu ông ký vào tờ giấy này thì gia đình ông cho phép chúng tôi rút ống thở để bà ra đi nhẹ nhàng...

Ông bàng hoàng lặng người, cố nói trong tiếng nấc nghẹn:

- Không được, tôi không ký, không chấp nhận rút ống thở đâu... Em à, hãy tỉnh lại đi mà! Anh không thể rút... Không thể đâu! Lỗi tại anh... Làm ơn cứu vợ tôi!

Bác sĩ đứng bên cạnh ông một lúc để trấn an rồi lẳng lặng bỏ đi ra ngoài-

Ông quần quai đau đớn khổ sở, bứt tóc vò đầu, khóc lóc tự trách bản thân- Bà vẫn nằm im bất động hai mắt nhắm nghiền.

Mỗi ngày người y tá đều thấy ông thất thểu, buồn hiu, xách một gà men com vào nhà thương, ngồi ăn cùng bà, nói chuyện cho bà nghe, kể những điều ông đã làm trong ngày, vừa cười vừa nói trong nước mắt- Ông cầm tay bà đặt lên môi má ông, rồi hôn bàn tay bà nói trong nước mắt:

- Mình chưa kịp đi chơi xa, chưa kịp hưởng những thú vui của cuộc đời thì em đã nằm xuống, nguồn vui của anh giờ đã không còn nữa... Con cái đã về thăm em, chúng bằng lòng để anh quyết định rút hay không rút ống cho em nhưng anh làm sao có thể làm nổi đây! Anh biết em vẫn nghe tiếng anh nói, có phải vậy không? Cho anh biết em vẫn nghe anh nói chuyện phải không?

Dòng nước mắt bà nhẹ chảy ra từ hai khóe mắt, ông vuốt mái tóc trắng của bà, mừng mừng tủi tủi

- Anh biết mà, em vẫn nghe anh nói đấy chứ- Hãy cố tỉnh dậy nhé, hãy cố tỉnh để cùng anh sống tiếp cuộc đời này, anh không thể sống thiếu em; ngôi nhà của chúng ta sẽ rộng thêm thang, anh như bị lạc trong ấy, không biết phải làm gì- Anh chỉ muốn mãi ngồi ở đây với em thôi...

Bỗng cô y tá xuất hiện một cách bất đắc dĩ ngay cửa phòng :

- Ông ơi, bệnh viện đã hết giờ thăm bệnh, ông về đi rồi mai sẽ vào tiếp nhé!

Ông bịn rịn chia tay bà mà lòng không nỡ rời đi.

Về đến nhà, vừa bước vào cửa, đã thấy đèn đóm bật sáng choang, trong bếp mùi thơm của món gà chiên mà ông thường rất thích ăn bốc ra thơm phức, ông nhanh chân vào xem.

Cô Bình, người hàng xóm sống cách nhà ông vài căn, xuất hiện với nụ cười bẽn lẽn, chiếc tạp dề đeo phía trước ngực, cô chuyển giọng lo lắng khi thấy dáng ông mệt mỏi ngay cửa bếp.

Ông đang vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô Bình trong nhà mình, thay vì ông lên tiếng hỏi thì cô đon đả trước:

- Anh Quang, anh mới đi thăm chị về đó hả? Chị lúc này có khá hơn không?

Ông lắc đầu héo hắt:

- Bà ấy... Bà ấy vẫn vậy, vẫn nằm yên với đôi mắt nhắm nghiền... Nhưng...

- Nhưng sao hả anh? Chị cử động được hả anh?

- Không! Bà ấy hình như hiểu tôi nói chuyện, nghe tôi nói...

- Sao anh biết?

- Khi tôi nói thì bà... chảy nước mắt!

Nói đến đây, Quang không thể kềm nổi xúc động, hai dòng lệ nóng hổi chảy ra trên khuôn mặt cần cỗi bơ phờ của ông- Bình đề tay lên vai ông trấn tĩnh:

- Anh Quang nè! Mỗi người một số... Anh và chị có của ăn của để, làm việc cực nhọc, mà không có số hưởng hết cái mình làm ra... Anh phải chấp nhận số phận, chứ anh cứ đau lòng mỗi ngày như thế này làm sao sống tiếp? Em nghĩ nếu anh không phấn chấn lên thì nay mai cũng gục ngã thôi! Em... Em là hàng xóm của anh chị, đến với anh chị thường xuyên khi còn khỏe, bây giờ thấy anh gặp nạn chẳng lẽ không giúp? Cả cái xóm nhà này, ai đi chợ gặp em đều hỏi về anh chị, mà em có biết gì hơn họ đâu...- Lúc này thấy ông phát thư đi qua- Ông định đưa thư gì đó mà cần chữ ký của anh mà anh không có nhà, nên em làm bộ nói là người nhà của anh để nhận thư cho anh- Rồi tính để thư ngay phía sau nhà cho anh nhưng vừa ra sau thì thấy nhà anh mở cửa toang hoang, chắc sáng anh đi gấp quá quên khóa cửa- Em mới vào làm dùm cho anh bữa cơm chiều...

- Cám ơn cô Bình nhe, cô làm tôi ngại quá! Hay là cô mời chú qua đây ăn cơm với tôi luôn?

- Dạ chồng em đi làm xa tuần này rồi... Anh cứ dùng cơm đi- Em về!

- Thôi cứ ở lại ăn với tôi chứ, ai mà làm cơm xong lại bỏ về vậy, sao tôi dám ăn.

Một tuần liên tiếp, vì chồng đi làm xa nên cô Bình rảnh chạy sang giúp ông Quang làm cơm chiều, an ủi nỗi buồn thiếu vắng vợ của ông.

Bỗng một hôm, như thường lệ Bình đến làm cơm cho ông Quang- Mở cửa ra đã thấy ông ngồi một mình với chai rượu mạnh trên bàn, đầu tóc rối ren, hai con mắt thâm quầng như chưa từng chợp mắt cả đêm- Ông gục xuống bàn, khuôn mặt nhợt nhạt.

Bình vội vàng đến lay ông:

- Anh Quang! Anh Quang... Anh có sao không?

Thấy ông nằm yên bất động, Bình liền đưa tay lay vai ông, cả người ông mềm nhũn, đổ xuống đất, cô hét hoảng ráng đờ ông ra sofa cạnh đấy nằm- Cô vào nhà tắm tìm cái khăn ướt để lau mặt cho ông tỉnh- Cô phát hiện ra một cái ly chỉ còn chút nước nhưng bên trong có một chất màu trắng đọng lại ở dưới đáy ly- Cô run lên khi nghĩ là ông Quang có thể buồn chán đã nghĩ quẩn- Cô vội vàng bấm số phone gọi ngay xe cấp cứu đến nhà đưa ông vào bệnh viện ngay lập tức và cũng không quên đem theo cái ly có chất bột trắng ấy.

Đúng như cô nghĩ, ông Quang đã muốn quyên sinh! Kết liễu cuộc đời bất hạnh ở đây!

Sau vụ tự tử không thành, ông Quang bỗng đồ quạu, thấy cô như cái gai trong mắt, lúc nào cũng có sự hiện diện của cô trong nhà, ông không thể nào làm chuyện ông muốn-

Ông đã bực tức hét thẳng vào mặt cô:

- Cô làm phiền tôi quá- Hãy mặc kệ tôi! Về đi!

Bình bực tức uất nghẹn, quay lại nhìn ông, nước mắt quanh tròng:

- Có bao giờ anh nghĩ cuộc sống này rất quý không? Nếu anh chết đi, ai sẽ chăm sóc cho chị trong nhà thương? Và sẽ có người rất đau khổ khi anh bỏ thế giới này...

- Chả còn ai yêu thương tôi nữa đâu- Con cái mỗi đứa ở thật xa bận bịu- Không còn ai cần tôi nữa cả! Tôi thật vô dụng! Sao anh biết là không có ai cần anh chứ? Chỉ tiếc là trái tim anh không chịu mở ra đó thôi!

...
Bình không thể nói hết được tâm sự thầm kín của mình nên bỏ vào bếp với đôi mắt nhòa lệ- Cô vẫn ở lại bên cạnh ông, nấu đồ ăn ngon cho ông, dỗ ông ăn uống đúng giờ giấc, tắm rửa cho ông, ông đi đến đâu cô cũng đòi đi theo, với lý do không muốn ông cô đơn rồi làm điều dại dột!

Ngay khi vào thăm vợ, cô Bình cũng đi với ông vào thăm bà- Bà vẫn nằm yên trên giường với những sợi dây cầm chằng chặt, khuôn mặt thật thanh thản, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi vẫn đượm hồng- Cô Bình tự động ngồi bên xoa nắn chân tay cho bà, còn mang theo bộ đồ làm móng vào, làm cho bà tươi đẹp hơn- Điều này làm ông thật cảm động, trái tim xao xuyên, ông thầm cảm ơn cô đã tận tình chu đáo với vợ chồng ông quá.

Tùng chút một, những hành động nhỏ của Bình đã làm ông Quang cảm thấy mang ơn cô, bớt buồn hơn và chấp nhận cái định mệnh xót xa ấy! Bà thực sự đã từ giã những người thân, sống trong sự u mê riêng rẽ, còn ông sẽ phải sống tiếp những ngày tháng còn lại trong cô đơn.

Một buổi chiều sau khi từ nhà thương về, tay xách theo chai rượu Chivas với nồng độ cồn 46, ông vui vẻ nói với Bình:

- Hai anh em mình hôm nay lai rai cho quên đời nhé!

- Dạ thôi, em không biết uống đâu, anh cứ tự nhiên đi.

- Ăn đồ ăn ngon của em làm mà không có chút rượu tôi thấy thiếu thiếu cái gì đó, em cứ uống với tôi chút chút thôi, chứ có ép em phải uống nhiều đâu mà lo.

Thế là ông Quang thì uống ly đầy, còn Bình thì uống ly nhỏ- Trong cơn ngà ngà say, Bình nói:

- Em... Em thấy tội nghiệp anh Quang cứ bận rộn ra vô nhà thương, hay từ nay anh để em lo cơm nước việc nhà cho anh luôn nha.

- Anh sợ người ta nói ra nói vô thấy em đến nhà anh hoài, trong khi chị chưa khỏe, còn chồng em thì lại vắng nhà...

- Anh biết đó, chồng em chả lúc nào có nhà cả, khi mình cần đến thì hấn đang lái xe đường trường, còn khi có nhà thì lại bận bạn bè, thiệt chán! Mà chả lẽ anh ráng chịu đựng khổ sở lẻ loi từ bây giờ đến cuối đời hay sao? Anh phải than khóc đau đớn suốt đời còn lại hả? Anh phải sống cho anh chứ! Anh đau khổ 3,4 tháng nay cũng đủ lắm rồi, không thay đổi được gì đâu! Anh buồn khổ vậy, chị có khỏe lại được không? Hãy sống cho anh! Ngày nào em cũng nghe anh than thở thật em cũng rầu rĩ lắm luôn!

Quang bỗng ngẩng đầu lên nhìn Bình, lần đầu tiên ông mới để ý đến người con gái đã vì mình, lo lắng cho mình từ mấy tháng nay không công, không trách móc, không đòi hỏi gì cả, vì lý do gì nhỉ? Tình hàng xóm? Tình người? Ừ chắc thế! Cho là tình... nhân loại đi!

Bất chợt trong men say, Quang thấy Bình thật đẹp với mái tóc uốn cong lượn nhẹ, dài ngang vai màu nâu sáng, dưới ánh đèn vàng trong gian bếp nhỏ ấm cúng, ánh mắt cô như toát lên vẻ man dại liêu trai... Ông cười đưa tay lên chạm khuôn mặt cô, thầm thì:

- Em đẹp lắm! Cái đẹp thật khó cưỡng!

Bình giữ chặt bàn tay Quang đặt trên má mình:

- Em... Em... Muốn được chăm sóc cho anh...

Quang hình như chả còn nghe Bình nói gì nữa, những ly rượu Chivas quá đà từ nãy giờ như đốt cháy cả người ông, nóng ran... Ông ngật ngừ muốn cởi bỏ tất cả cho bớt vướng víu, rồi té xấp xuống chả biết gì nữa cả- Hai mắt ông nhắm lại và để mặc cho Bình muốn kéo lét thân thể ông vào phòng trên lầu hay dưới nhà cũng mặc.

Khi rượu đã rã, Quang tỉnh dậy nửa đêm, thấy nhức đầu, loạng choạng ngồi dậy để tìm ly nước; giật mình thấy Bình đang nằm cạnh mình trên cùng một giường, cùng đắp một chiếc mền và hơi thở nồng toản mùi rượu nồng nặc- Ông vén nhẹ chiếc mền để bước xuống đất thì mới hay là cả hai người không một mảnh vải trên người! Quang lo lắng, không biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, không biết... Bình có ý thức được chuyện đã xảy ra đêm qua không!

Cố nhớ lại những ngày tháng cũ khi vợ còn khỏe, bà hay mời bạn bè đến nhà làm party ăn uống- Vợ chồng Bình là hàng xóm cách nhà hai vợ chồng Quang không xa- Chồng lái xe đường trường, lấy hàng hải sản từ Main giao khắp nơi trên đất nước Hoa Kỳ, nên ít khi có mặt ở nhà- Bình là một cô gái khoảng 50, có chút nhan sắc, làm đồ ăn khéo và nhận đến nhà làm nail cho khách- Bà Quang cũng hay gọi Bình đến làm nails nên hai người quen nhau khá thân thiết-

Bà Quang xem Bình như cô em gái nhỏ, điều gì cũng nhờ Bình làm hết- Riết rồi bà đặt đồ ăn hàng tháng ở nhà Bình luôn cho khỏe, nấu cho nhà Bình thì nấu luôn cho nhà bà, rồi giao cho bà vào mỗi sáng, bà chỉ hâm lại cho chồng, thành ra Bình rất sành những món chồng bà Quang thích ăn.

Quang dù ở tuổi 68, hay chơi thể thao, đánh tennis nên dáng người rất chuẩn, khỏe và cơ bắp săn chắc, Bình đã có lần nói với bà Quang khi hai chị em ngồi xem máy ông đánh tennis ngoài sân:

- Chị Quang nè, anh coi tướng còn “ngon cơ” quá, chị mà không giữ thì có ngày bị xẩy mất đó nhe!

Bà Quang lúc ấy, cười vang tự tin:

- Hahaha..- Em ơi tụi chị lớn tuổi rồi, ảnh cũng biết phải quấy chứ em, đâu còn trẻ nữa đâu mà phiêu lưu, phiêu lưu thì sẽ mất hết, chia đàn xẻ nghé thì chả lợi cho ai cả! Tụi em trẻ thì thay đổi được, lớn tuổi rồi không ai muốn thay đổi nữa, mà chỉ muốn chấp nhận như thế thôi... Còn em? Em và chồng hạnh phúc chứ?

- Chồng em nhỏ hơn em 2 tuổi, chàng chưa chín chắn lắm, với lại tụi em cũng chưa có con cái, ở với nhau đó nhưng vẫn chưa đăng ký kết hôn... Thật ra tụi em lấy nhau sớm quá, hai đứa không hiểu nhau nhiều, nếu bây giờ cho em được làm lại thì em thích lấy người lớn tuổi hơn em để họ hiểu và bảo bọc em...

Quang nhớ lại vợ và Bình đã từng ngồi tâm sự với nhau, mặc kệ cho chàng đi qua đi lại xung quanh, hai người vẫn tiếp tục nói không chút đắn đo-

Quang sức nghĩ:

- Hay là... Bình đã có ý mến chàng từ trước, không nói ra, nên bây giờ thời cơ đã đến?

Chàng quay lại ngắm người con gái đang ngủ vùi trên giường chàng, thật êm đềm hạnh phúc lắm.

Chàng đưa tay vuốt vài sợi tóc lòa xòa che mắt khuôn mặt bầu bĩnh của nàng- Đã bốn tháng nay, nàng tự nguyện đến với chàng, nấu ăn, đi chợ, coi sóc nhà cửa, làm cơm cho chàng đem vào nhà thương thăm vợ, đã thế còn bị chàng hát hủi mắng nhiếc năng nhẹ... Chả lẽ đó không phải là ... tình yêu sao?

Nàng đã bắt kể những lời đồn thổi, dị nghị của những kẻ rồi nghề để đến với chàng với tấm lòng, tâm huyết và trái tim của kẻ đang yêu!

Trong phút chốc Quang cảm thấy yêu nàng con gái ấy, muốn đền bù cho nàng những thiệt thòi mất mát từ mấy tháng qua- Quang mang ơn nàng đã vực chàng dậy từ một hố sâu mất mát đau khổ, đã thổi luồng sinh khí mới, cho chàng tìm lại cuộc sống màu hồng mong manh còn lại vào cuối đời.

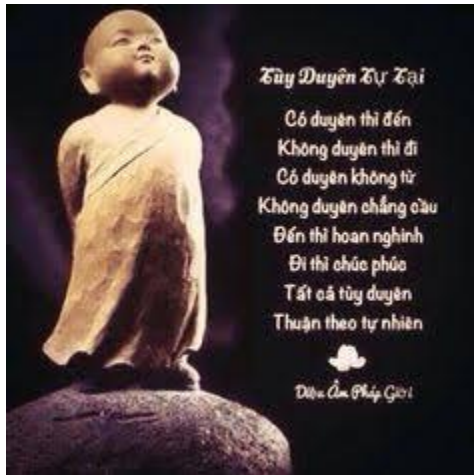
Chàng quyết định sẽ sống nốt những chuỗi ngày cuối đời một cách vui vẻ nhất với người con gái đã kiên quyết vì chàng.

Lần đầu tiên, Quang rút một liều thuốc, ngồi ở một chiếc ghế cách xa giường ngủ, cảm động ngắm nàng ngủ thật an lành như nàng tiên đã được ông Trời cử xuống võ về cuộc đời bất hạnh của chàng.

Sỏi Ngọc - Jan'24

(Viết lại tâm sự của chị TM- Cảm ơn chị- Tên nhân vật trong truyện chỉ là tiểu thuyết.)

TÙY DUYÊN MÀ SỐNG

Người ta thường nói: “Mọi việc trên đời đều là do Nhân Duyên tác hợp-

Nhà Phật cũng thường thuyết giảng về Thập Nhị Nhân Duyên: Vô Minh, Hành, Thức, Danh Sắc, Lục Xứ, Xúc, Thọ, Ái, Thủ, Hữu, Sanh, Lão Tử.

Người viết chỉ là kẻ sơ cơ học đạo nên không dám lạm bàn sâu xa về vấn đề này- Người viết chỉ tâm tình với quý thân hữu những mối liên hệ tình cảm trong gia đình nhỏ bé của mình và chia sẻ những gì người viết sưu tầm được về duyên nghiệp mà thôi, bạn nhé- Hy vọng Bạn sẽ đón nhận và vui với những gì mà người viết tâm tình.

Mọi chuyện ở đời hình như là do duyên nghiệp cả- Có những sự việc nhiều khi không đem đến cho chúng ta

kết quả như chúng ta hằng mong đợi hoặc đôi khi còn làm cho mình đau khổ nữa- Trong phạm vi gia đình nhỏ bé của chúng ta, đời sống vợ chồng đôi khi cũng đem đến cho chúng ta nhiều điều phiền muộn vì nếu vợ chồng không thông cảm, hỗ trợ tinh thần cho nhau thì một “nửa cái xương sườn kia” kia có thể là “nửa hồn thương đau” của ta đó-

Một người thích thơ văn, nghệ thuật, thích hoạt động xã hội nếu không được sự thông cảm, ủng hộ, khích lệ của người phối ngẫu thì ít nhiều thiện chí và khả năng của người ấy cũng bị hao mòn, giảm thiểu và ta cảm thấy đau buồn lắm- Một người làm được việc tốt, giúp đỡ, chia sẻ những điều ích lợi chung cho tha nhân thì thân nhân của họ cũng được chung hưởng phúc báo của những việc tốt, thiện lành đó, cho nên chúng ta cũng cần nên khích lệ, ủng hộ tinh thần của họ- Có như thế thì cuộc đời sẽ tươi đẹp hơn nhỉ?

Nếu hiểu rằng, trong cuộc đời của ta có những thuận duyên làm cho tài năng và thiện chí của ta phát triển tốt đẹp thì cũng có những nghịch duyên làm cho ta phải kiên trì và phấn đấu khắc phục những trở ngại đó với cái tâm an bình và nhẫn nhục- Hy vọng sẽ có một ngày, chúng ta sẽ đạt được kết quả mà ta mong ước- Việc gì cũng cần phải có thời gian để cho mọi việc được tiến hành tốt đẹp, phải không bạn?

Cám ơn phu quân của tôi dù chàng không thích thơ văn và cũng không biết..- làm thơ nhưng chàng không ngăn cản tôi "múa bút" trong *Một Cõi Thiên Nhiên* của tôi hay khi tôi làm thiện việc-

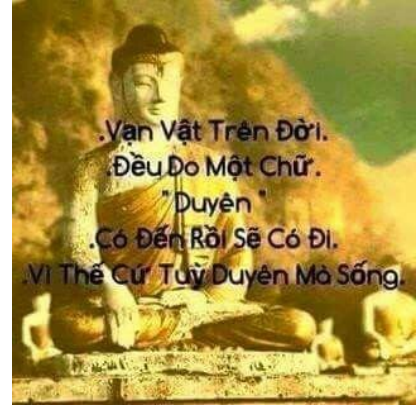
Khi đi tìm tài liệu liên quan đến chữ Duyên, người viết đã tìm được một tài liệu hay hay dưới đây xin mời quý bạn cùng đọc với tôi nhé.

Chữ Duyên trong đạo Phật:

Duyên vốn là từ gốc Hán có nghĩa là nguyên nhân; duyên do, duyên có phát sinh ra sự việc..-

Chữ Duyên có vị trí đặc biệt trong tâm cảm người Việt, trong đời sống nhân sinh, đời sống tình cảm lứa đôi trai gái, và đặc biệt trong đời sống tu học và là thuật ngữ được sử dụng nhiều trong Phật giáo.

- 1- Chưa quen nhau nay được gặp nhau gọi là **Hữu Duyên**
- 2- Muốn làm một việc gì đó giúp người khác biết về Phật pháp gọi là **Kết Duyên**
- 3- Hay ẩn tống kinh sách bằng đĩa, giảng pháp cho người khác nghe gọi là **Gieo Duyên**
- 4- Những gì đã đến và chưa đến với mình gọi là **Nhân Duyên**
- 5- Mình thường hay làm những việc thiện giúp đỡ mọi người gọi là **Thiện Duyên**
- 6- Mình thường hay làm những điều xấu ác hại người gọi là **Ác Duyên**
- 7- Mình làm việc gì cũng gặp phải sự trắc trở trái ý mình gọi là **Nghịch Duyên**
- 8- Mình làm việc gì cũng suôn sẻ đúng với ý mình gọi là **Thuận Duyên**
- 9- Mình thường hay mắc phải những tật xấu gọi là **Nghiệp Duyên**
- 10- Có những việc mình chưa biết làm được hay không được gọi là **Tùy Duyên**
- 11- Trong cuộc sống những điều tốt đẹp may mắn thường hay đến với mình gọi là **Phước Duyên**
- 12- Có những điều tốt đẹp đến với mình hơn cả những gì mình mong đợi gọi là **Thắng Duyên**.

Chữ Duyên trong tình yêu:

- 1- Mới gặp nhau đã đem lòng yêu nhau gọi là **Hữu Duyên**
- 2- Khi người đó xa cách mình cảm thấy nhớ nhung gọi là **Ái Duyên**
- 3- Sau thời gian tìm hiểu rồi đi đến hôn nhân gọi là **Nên Duyên**
- 4- Khi chung sống với nhau vợ nói chồng nghe gọi là **Có Duyên**
- 5- Khi chung sống với nhau vợ nói chồng không nghe gọi là **Vô Duyên**
- 6- Hằng ngày vợ chồng thường hay cãi nhau gọi là **Nợ Duyên**
- 7- Mặc dù khổ đau nhưng vẫn còn chung sống với nhau gọi là **Còn Duyên**
- 8- Sau một thời gian chung sống rồi đường ai nấy đi gọi là **Hết Duyên**
- 9- Mình lấy phải một ông chồng xấu một cô vợ dữ gọi là **Bạc Duyên**
- 10- Mình lấy được một ông chồng tốt một cô vợ đẹp gọi là **Phúc Duyên**.

Thích Nguyên An

(Nguồn: Trích trong website <https://nguoiphattu.com->).

Xin hãy đọc những lời thuyết giảng về việc tùy duyên mà sống của Thầy Thích Tánh Tuệ.
Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ.

Người Biết Sống Tùy Duyên

Tùy duyên là hoan hỷ chấp nhận những gì xảy ra trong hiện tại, ngưng đối kháng và bình thản chờ đợi nhân duyên thích hợp hội tụ. Nhiều khi chính thái độ ngưng đối kháng và bình thản chờ đợi ấy lại là nhân duyên quan trọng để kết nối với những nhân duyên tốt đẹp khác.

Ta đừng quên, khi một việc được thành tựu thì phải hội tụ hàng triệu nhân duyên, nếu chỉ thiếu một duyên thì nó cũng có thể không tựu thành- Nếu ta có hiểu biết sâu sắc hay từng trải

nghiệm thì trong vài trường hợp ta có thể đoán biết được mình nên làm gì và không nên làm gì để cho nhân duyên tốt hội tụ đầy đủ trở lại và nhân duyên xấu sớm tan biến đi.

Ta thường gọi nhân duyên tốt là thuận duyên, và nhân duyên xấu là nghịch duyên, tức là những điều kiện có lợi và bất lợi cho ta- Có những duyên thuận với ta, nhưng nghịch với kẻ khác và ngược lại- Đó chỉ là nói trong phạm vi con người, trong khi nhân duyên luôn xảy ra với vạn vật trong khắp vũ trụ- Bản chất của nhân duyên thì không có thuận nghịch, tốt xấu- Nó chỉ hội tụ hay tan rã theo sự thích ứng giữa các tần số năng lượng phát ra từ mọi cá thể mà thôi- Ấy vậy mà thói quen của hầu hết chúng ta khi đón nhận thuận duyên thì luôn cảm thấy sung sướng và rất muốn duy trì mãi nhân duyên ấy, còn khi gặp phải nghịch duyên thì luôn cảm thấy khó chịu và tìm cách tránh né hay loại trừ...

Nhưng chưa hẳn thuận duyên sẽ đem lại giá trị hạnh phúc hay nghịch duyên sẽ mang tới khổ đau, bởi có khi nghịch duyên đưa tới sự trưởng thành, còn thuận duyên sẽ khiến ta yếu đuối- Và nhiều khi thuận duyên ban đầu nhưng lại biến thành nghịch duyên sau này, có khi nghịch duyên bây giờ nhưng lại biến thành thuận duyên trong tương lai- Tất cả đều tùy thuộc vào bản lĩnh và thái độ sống của ta.

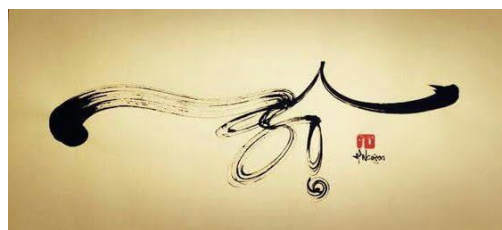
Do đó, ta không cần phải khấn trương thay đổi những nhân duyên mà mình không hài lòng, hay cố gắng tìm kiếm những nhân duyên mà mình mong đợi- Khi tâm ta đã vững chãi đủ để tạo ra những nhân duyên an lành thì những nhân duyên tương ứng sẽ tự động kết nối- Mà sự thật khi tìm được sức sống từ nơi chính mình rồi thì ta sẽ không còn coi là quan trọng những giá trị bên ngoài nữa- Nhân duyên nào cũng được cả, thông dong tự tại.

Đức Đạt Lai Lạt Ma có dạy: "Hãy nhớ rằng khi không đạt được những gì bạn muốn, đôi lúc, lại là sự may mắn tuyệt vời."

Gặp gỡ trên đời một chữ Duyên
Trân trọng bên nhau phút hiện tiền
Người đến ân cần cho hết dạ
Người về, thôi vương bận niềm riêng...
Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Mời Bạn thưởng thức youtube *Thư Pháp Chữ*
Ngộ do Sương Lam sưu tầm và thực hiện youtube:
<https://www.youtube.com/watch?v=YuU6EmIkv6s>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802419213726/>

Board Youtube Thiện Đạo 36 Pins

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/youtube-thi%E1%BB%87n-%C4%91%E1%BA%A1o/>

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé-

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 696-ORTB 1025-1102024)

ĐÓN NHẬN

Đòi cho ta
những vòng không
Đất cho ta
những bông hồng tỏa hương.

Trời cho ta
cánh về nguồn
Người cho ta
biết xả/buông cuối đời..

Ta cho ta
sống thanh thoi
Thiền cho ta
mở tâm mời Trí-Bi.

Thênh thang
vào cõi vô vi
Mở ra công án
bằng key Vi... Nà (*)

Kiều Mộng Hà, Austin 1.07.24

(*) Vipassana: Thiền Minh sát Tuệ

MUỖI NHIỀU QUÁ MÌNH ƠI!

Mừng em rộng rãi thùng thình
Sao anh muỗi cắn cùng mình chẳng... thương?
Một người năn nỉ mòn giường,
Một người chiếu lạnh khúc vương lệ nhòe.

*

Đêm khuya, người nói... muỗi nghe
Không hòa? Tre, muỗi vo ve ai buồn?
Giận gì mà lệ cứ tuôn
Bất chồng... hiến máu; nghe ồn muỗi, tre?
Á Nghi, 9.1.2024

AI NẮM ĐƯỢC ĐÀU HÓI?

(Nghe kể chuyện thành Hồ)

*

Cháu chồng nói xấu mợ dâu:

VỢ TÀI

Hàng rào rã rệu rồi anh
Mới hôm nào phụ tay, thanh gỗ chuyền
Không anh tất cả vẹo xiên
Mình em chống chọi: khúc nghiêng, khúc
phình
Búa đinh rơi, gỗ nhớ... Minh!
Á Nghi, 9.1.2024

ĐỪNG LỢI DỤNG!

Ai ai cũng thích ngọt ngào
Tôi dư nhiều quá, thêm vào làm chi?
Chọn đường thẳng thắn tôi đi
Sống luôn thành thật lo gì đắng cay!
Á Nghi, 9.1.2024

- Cậu Hai bị vợ nắm đầu, xanh xao!
Mẹ chồng ngắm trước, nhìn sau:
- Tóc không một cọng lấy đầu nắm nè?
Ghét ganh, chỉ trích khắt khe
Mợ Hai nhiều tóc mới dè... thâm thê.

Đầu năm mừng đón xuân về
Cớ sao miệng méo, môi trề cay the?
Lời nào cũng thốt chua lè
Cháu con vô lễ! Ra hè quỳ mau!
Á Nghi, 6.1.2024

SAO BAY ĐƯỢC CAO?

Họ tán... tỉnh còn chưa say xu nịnh
Ông tán hươu, tán vượn điếm gì ưu?
Tôi là người nào phải nai, khỉ, hươu
Ngũ, lục, cửu... xa vời nhưng không mới!

Những Chiến Sĩ đáp lời Sông Núi gọi
Họ yêu nòi từ tuổi trẻ thắm tươi
Gần hết hơi, vẫn hướng nội cả đời
Tâm khắc khoải bồn chồn theo vận Nước.

Ông khiếp nhược, trò Việt gian, hải hươc
Khoe phượng hoàng mà bạc nhược quạ con
Mặt nhọn nhọn theo Cộng, đồ chập chờn
Khoe móng nhọn, nanh dài? Cánh cũn cốn!
Á Nghi, 7.1.2024

RƯỢU TÌNH MỚI THƠM!

Em mời chi rượu cho say?
Đỏ nho, má cũng hây hây rục hồng
Nhìn em, chị lại nhớ chồng
Rượu chưa kịp chuốc, đồ mòng gà hoa.

*

Nhìn em mà thấy Người Ta
Hai năm tang trắng, rượu nhà không khui!
Á Nghi, 7.1.2024

THƠ TÌNH

(Nhớ về những đêm uống rượu dưới trăng
của Vinh, Nga và Dario Negrente, Verona-
Italia.)

*

Câu thơ bạn tả chữ Tình
Nghe vui như thể của mình viết chung
Những đêm môi rượu nhấp cùng
Thơm mùi nho Ý, ngưng ngưng vằn gieo.

*

Vườn nho của chủ, nhà nghèo
Nông dân ủ rượu, hương theo ta hoài.
Á Nghi, 6.1.2024

THƯƠNG NGƯỜI QUA SÂN

Đang chơi cờ tướng giữa trời
Ván, chưa đếm đủ đến mười đã thua
Em cười cứ tựa bỏ bùa
Mặc ai chiếu tướng, thương lừa tóc mây.

Làm quen cho rõ Đố, Đây
Thương ơi tà áo trắng bay, gió đùa
Đôi chân lính vẫn chạy đua
Hôm nay sao chậm? Guốc khua rộn ràng!

Xuân ơi! Xuân ngự ở nàng
Tôi theo bén gót mở trang sử tình!
Á Nghi, 6.1.2024

NHỚ ANH QUÁ!

Tổ ấm bây giờ lạnh lẽo
Trước sau chẳng có anh theo
Hỏi: “Em đang làm chi đó?”
Chao ơi là lắm thương yêu!

Mình em tâm sự ai hiểu
Thế nào là nghĩa cô liêu?
Gọi anh, không ám tín hiệu
Trong cảnh sương sớm, tuyết chiều?
Á Nghi, 7.1.2024

HOA TÂM

Thân từ từ đại kết từ thân
Phân số nghiệp duyên định số phần
Bóng hiện trong gương, gương hiện bóng
Trắng lỏng đáy nước, nước lỏng trắng
Đất trời người vượt qua trời đất?
Nhân quả kẻ gieo nhận quả nhân!
Mở rộng lòng từ đời rộng mở
Tâm Hoa bùng nở rộ hoa Tâm
Kiều Mộng Hà
Austin.1.3.2024

ĐẦU XUÂN MỜI GỌI CHIÊM BAO

Đầu xuân
Nắng mới ra ràng
Gió lang thang cũng xếp hàng chờ thơ
Sương mai lững lững đôi mơ
Hoa ti gôn lên leo bờ ... trốn đông.

Đầu xuân
Lá ừng rừng phong
Có con chim nhỏ mơ hồng hồng xuân
Bên hồ rực sắc áo quần
Những con cá nhỏ tẩn ngần... quên bơi.

Đầu xuân
Chim hót bên trời
Gió lao xao thổi, sáo mời bình minh
Có em bé đuổi bóng mình
Còn tôi cúi nhặt mảnh tình vừa bong.

Đầu xuân
Lục lạc nở bông
Tôi ngồi như thế chờ mong một người
Bóng tà huy phù xuồng đời
Người trăm năm mãi rong chơi nơi nào?

Đầu xuân
Mời gọi chiêm bao.
Kiều Mộng Hà
Austin.1.3.2024

NĂM MỚI ÔN CŨ HỌC MỚI

Thế là một năm nữa lại trôi qua, bạn và tôi lại thêm một tuổi đời- Người đời thích được “thêm” nhiều thứ: thêm tiền nhiều, thêm xe đẹp, thêm nhà lớn, v- v- Nhưng chắc chắn không ai thích thêm một tuổi già vì được lên chức “lão trượng” hay “lão bà” cũng có nghĩa là trí nhớ thêm quên, giò cứng thêm yếu và phải gặp bác sĩ thêm nhiều hơn nữa- Mệt quá!

Ở đời có những điều nghịch lý vì các cô cậu tí hon thích mình mau lớn để có thể được làm những gì mình thích, còn mấy ông bà lớn tuổi thì lại muốn sống lại thời son trẻ- Nhưng có được đâu vì chúng ta phải tuân thủ theo luật thời gian, cái gì cũng phải tuần tự vì tiền, cái gì đã qua rồi thì không thể trở lại được, phải không Bạn?

Đối với những ai "không còn trẻ nữa", sau nhiều lúc "dấn bước thẳng trâm" trên bước đường danh lợi, ném đủ vị nhục vinh trong cuộc sống, bây giờ nhận chân ra được đời chỉ là những giấc mộng lớn, mộng nhỏ, như một thoáng mây bay mà thôi-

Người viết là một trong nhóm "không còn xuân xanh" đó xin được lui bước ẩn thân nơi chốn thiên nhiên, tìm vui trong sự chia sẻ kiến thức qua những bài sưu tầm, tâm tình qua thơ văn để sưởi ấm lòng nhau-

Xin đa tạ những bạn bè đồng tâm cảm và cũng xin tạ lỗi với những ai không cùng chung một cảm quan về cuộc đời, miễn là đừng làm đau lòng nhau là được-

Người viết bây giờ cũng không thích tranh luận nhiều vì có tranh luận nhiều cũng chẳng đi tới đâu và cũng chẳng lợi ích gì, mà đôi khi lại còn làm mất hoà khí với nhau, làm mất tình cảm quý mến nhau nữa là khác.

Ngày xưa còn trẻ, tính tình còn nóng nảy, lại thành công dễ dàng trên đường học vấn và sự nghiệp, tôi cũng thích tranh luận lắm đấy chứ- Sức mấy mà tôi chịu thua ai vì nghĩ rằng mình giỏi mình tài- Bây giờ trải qua bao cuộc bể dâu của cuộc đời và được dịp đi nhiều nơi trên thế giới, tôi mới thấy còn có nhiều người còn giỏi hơn mình gấp bội- Tôi nhận ra rằng sở học và kiến thức của mình chẳng đáng vào đâu vì “núi này cao vẫn có núi khác cao hơn nữa”-

Đối với giới trẻ ngày nay, chúng ta phải khen phục các bạn trẻ này vì nói theo phim kiếm hiệp Hồng Kông thì đúng là “trường giang sóng sau dồn sóng trước” rồi-

Người viết thiên nhiên, dù ở lứa tuổi nào, chúng ta cũng cần làm đời sống chúng ta được thêm vui vì khi chúng ta vui thì hình như chúng ta thấy mình khỏe hơn một tí, yêu đời thêm một tí và ham sống thêm một tí tí nữa- Bạn nghĩ sao?

Xin được chia sẻ những việc cần làm cho đời sống vui mà người viết sưu tầm được trên internet- Người viết đem về đây làm món quà tặng quý bạn để mừng năm mới sắp đến nhé-

Hai việc cần làm cho đời sống vui gặp phải điều không vui:

- 1- Hãy bình thường hóa nó một chút.
- 2- Hãy nhìn khía cạnh tích cực chứa ẩn trong đó.

3 thứ cần phải quên:

- 1- Quên đi tuổi tác.
- 2- Quên đi quá khứ không vui.
- 3- Quên đi điều làm mình bức mình và sự oán giận-

4 thứ cần có:

- 1- Cần có được người hiểu và yêu mình chân thành.
- 2- Cần có người tri kỷ.
- 3- Cần có tư tưởng hướng thiện, lạc quan và thẳng tiến.
- 4- Cần có được mái ấm gia đình.

5 thứ cần phải biết:

- 1- Biết ca hát, dù hát không hay- Vì khi gặp điều buồn, nếu bạn cố gắng hát nho nhỏ được một bài nào đó, bạn sẽ thấy nỗi buồn của bạn vơi đi rất nhiều.
- 2- Biết nhảy múa, dù múa không giỏi.
- 3- Biết nhìn ra được cái đẹp và cái tích cực trong cuộc sống.
- 4- Biết mỉm cười với cuộc đời, để cuộc đời mỉm cười lại với bạn.
- 5- Biết tha thiết và ân cần, rộng lượng và hào hiệp.

6 thứ không được làm:

- 1- Không để quá đói rồi mới ăn.
 - 2- Không để quá khát rồi mới uống.
 - 3- Không để nhíp mắt lại rồi mới đi ngủ.
 - 4- Không để quá mệt lã rồi mới chịu nghỉ.
 - 5- Không để bệnh quá nặng rồi mới chạy chữa.
 - 6- Không chờ đến lúc quá muộn, để rồi ngòai ân hận.
- (Nguồn: sưu tầm trên internet)

Thầy Thích Tánh Tuệ thường gửi đến người viết nhiều mẫu chuyện rất hay giúp cho

chúng ta suy ngẫm để tu sửa tâm tình để thành những người tốt cho mình, cho người- Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ- Mời bạn đọc mẩu chuyện dưới đây về sự tai hại của tính tự kiêu tự đại để cuối cùng tự hại mình mà thôi.

Khúc Gỗ Và Con Mọt

Có một khúc gỗ đang nằm nhàn hạ, đột nhiên có một con mọt từ đâu bay đến, suốt ngày cứ bò qua bò lại bên trên thân nó- Khúc gỗ không chịu được nên yêu cầu con mọt:

- Này chú mọt! Không nên bò lẩn quẩn ở đây- Chú mọt nhỏ như vậy, còn ta to như thế này, chú mọt yếu ớt như thế kia, ta mạnh mẽ như thế này, nếu như ta nhúc nhích một cái thì sẽ đè bẹp chú mọt, đè chết chú mọt ngay đây.

Con mọt cố gắng bò đến ngực, lớn tiếng trả lời:

- Khúc gỗ! Ông đừng có tự cao tự đại, đừng có coi tôi nhỏ bé nhé- Tôi từ từ có thể gặm nát như thân ông, gặm ông đến ra bột luôn đấy!

Khúc gỗ cười lớn tiếng đáp:

- Chú mọt, không nên ba hoa chích chòe như vậy, chú mọt làm gì có bản lĩnh đó.

Con mọt nói chắc chắn:

- Chúng ta cũng có thể thử xem sao-

Vì thế, con mọt bắt đầu chăm chỉ gặm nhấm khúc gỗ, sáng tối đều gặm, ngày mưa ngày mùa gì nó cũng cần mẫn gặm, cả ngày nắng đẹp trời cũng đều gặm- Năm tháng trôi qua, cuối cùng con mọt cũng gặm khúc gỗ thành ra bột.

Suy Nghiệm: Con người chúng ta hay phạm phải tật coi khinh người khác, coi trọng bản thân, bị tư tưởng như “ta lớn mày nhỏ”, “ta mạnh mày yếu” giam hãm trong nhà giam, cuối cùng cũng bị sập đổ biến thành một gỗ mọt- Lớn không sợ nhỏ, dương dương tự đắc- Con mọt nhỏ bé cũng đã có thể gặm nát cây gỗ, từng giọt nước nhỏ cũng làm thủng xuyên qua đá cứng, một tí phân chuột cũng làm thối cả nồi cháo, một người hư đốn có thể quậy phá long trời lở đất làm tan nát một đoàn thể- Giống như vi khuẩn trong thân thể loài người cho đến loại vi khuẩn mà mắt thịt không nhìn thấy được, một khi truyền nhiễm lây lan dần dần vào cơ thể thì thân thể cao lớn bao nhiêu cũng đều bị mục nát sập đổ xuống- Tuy nhỏ, nhưng uy lực vô cùng, quả thật không nên coi thường!

Trong kinh Vị tăng hữu, đức Phật khai thị: “Nhu giọt nước mưa, hạt sau không kịp hạt trước, tuy không kịp nhưng cũng có thể làm đầy cả chum lớn- Việc tu học trí huệ cũng giống như vậy, bắt đầu từ việc nhỏ, cuối cùng sẽ thành tựu.” Tu học Phật pháp cũng giống như vậy; làm người, làm việc cũng giống như vậy; tất cả mọi sự vật cũng đều như vậy, đều bắt tay từ việc nhỏ, mà đạt đến việc lớn- Chỉ cần có một nền tảng vững chắc, bắt đầu một cách cẩn thận, không coi thường việc nhỏ, thì lo gì sẽ không thành tựu được việc lớn? Từ cái nhỏ mà có cái lớn, bắt tay từ việc nhỏ bé, cũng giống như xước ngược cây mía, càng ăn càng ngọt càng thơm.

- Nước rơi từng giọt giọt thôi

Lâu ngày chảy thẳng đến hồi tràn lu

Chút chút việc ác, mặc dù!

Ngày qua, tháng lại người ngu ác đầy!

- Nước rơi từng giọt giọt thôi

Khe mương trăm nẻo đến hồi thành sông!

Chút chút việc thiện nhẹ bỗng
Mai kia vô lượng hư không cũng tràn!
Như Nhiên Thích Tánh Tuệ (Kinh Pháp Cú thi hóa - Câu 121, 122)

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với
duyên nghiệp của mình nhé-
Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam
(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 695- ORTB
1124-132024)

Nếu Đời Không Có Anh

Chị Bông vào diễn đàn Cô Gái Việt đọc bài thơ của chị Hoài Mộng mà ngậm ngùi với những lời thơ thương nhớ người chồng đã khuất mấy năm nay, không có anh cùng uống trà mỗi buổi sớm mai, không có anh cùng đi chùa những ngày rằm ngày lễ lớn, v.v.
Trong diễn đàn còn có chị Hiền Thảo vừa mới mất chồng chưa tròn năm, chị không bán nhà, không về ở chung với con cháu dù tuổi đã số 8- Chị vẫn đang ngỡ ngàng tập làm quen sống một mình trong căn nhà rộng đầy ắp kỷ niệm của hai vợ chồng- Không có anh để hai vợ chồng cùng đi dạo trong khu phố những buổi chiều đẹp, đi ăn ở một nhà hàng cả hai cùng ưa thích- Không có anh những buổi tiệc vui anh chị khiêu vũ bên nhau trong tiếng hát tiếng đàn.

Ở tuổi già mất đi người chồng người vợ mới thấm thía sự chông chênh cuộc sống.

Chị Tuyết cùng “xóm” Dallas, Texas với chị Bông, chồng chị bệnh suy nhược thần kinh, kém ăn kém ngủ, chị vẫn vui và tự an ủi:

- Bông ơi, dù anh ấy bệnh, ra vào thấy nhau, nói với nhau vài câu là ấm nhà ấm cửa rồi; còn hơn góa bụa, không có anh, sống thui thủi một mình buồn lắm.

Nhưng chồng chị Tuyết bị suy nhược thần kinh rồi tiến tới bệnh Alzheimer, anh hoàn toàn là con người khác- Bên cạnh chồng nhưng cuộc đời chị vẫn là “không có anh”, chị không thể chuyện trò, chia sẻ buồn vui với chồng- Cảnh đời trở trêu của chị Tuyết có chồng bên cạnh cũng như không, còn phải vất vả trông nom người chồng bệnh hoạn- Cảnh đời góa phụ của chị Hoài Mộng, chị Hiền Thảo làm chị Bông ngậm ngùi và chợt nhận ra mình đang may mắn, hạnh phúc hơn họ vì vẫn đang có anh Bông bên cạnh- Chị phải biết gìn giữ trân trọng hạnh phúc này.

Chị Bông bỗng dạt dào cảm hứng nhất định sẽ viết một truyện ngắn **NEU DOI KHONG CO ANH**- Đang ngồi trước máy tính chưa biết sẽ viết những kỷ niệm gì lãng mạn nên thơ cho giống người ta thì anh Bông vừa cắt cỏ sân sau mồ hôi nhễ nhại bước vào nhà- Nhìn thấy bình hoa trên bàn chị Bông liền rút ra một cành hoa và..- yêu điệu trao cho anh Bông:

- Tặng anh đóa hồng này để anh quên đi những mệt nhọc làm vườn, cắt cỏ nha.

Giọng anh Bông xiu xiu:

- Tôi chỉ muốn báo cho bà tin buồn là tôi lỡ cắt trụ mấy cây ớt hiểm mới gieo trồng của bà rồi. Chị Bông xót xa nhưng cố dịu dàng:

- Không sao, mai một em mua cây khác về trồng.

Dù đang mệt sau vụ cắt cỏ sân trước và sân sau rộng mênh mông, anh Bông cũng ngạc nhiên sửng sốt:

- Tôi đã chuẩn bị tinh thần khi vào nhà thông báo sẽ nghe bà cắn nhai đay nghiến và cãi nhau với bà suốt buổi chiều nay- Lạ chưa! Hôm nay bà lãng mạn tặng hoa và hiền từ độ lượng bất ngờ- Chắc bà mới nghe thầy Pháp Hòa hay thầy Phước Tiến thuyết giảng hả?

Chị Bông kể lể:

- Kinh Phật nào mà hiệu nghiệm lạ vậy anh- Đạo này em đọc tin chông các chị bạn trên diễn đàn lần lượt qua đời, đọc những bài thơ chị Hoài Mộng tả nỗi cô đơn của người ở lại, em tủi lòng cho các chị và đã hiểu ra em đang có anh là hạnh phúc hơn các chị ấy- Em sẽ viết truyện *NẾU ĐỜI KHÔNG CÓ ANH* để ca ngợi anh; anh sẽ là nhân vật chính của truyện, anh là bóng mát chờ che, là huyền thoại cuộc đời em...

Anh Bông khua tay:

- Thôi, bà đừng viết về tôi văn hoa, lãng mạn, bay bổng như thế tôi chả hiểu nổi- Bà hãy viết những điều thường tình thực tế, mới đúng và sống động.

Chị Bông mừng rỡ:

- Ý kiến anh hay đấy, em sẽ suy nghĩ...

- Bà còn suy nghĩ gì nữa- Nếu như tôi chết trước bà, “nếu đời không có anh”, ai sẽ đổ xăng đầy bình xe cho bà? Tôi dám chắc rằng bà chưa hề biết xe bà đang chạy dùng loại xăng gì, bà càng không biết đổ xăng thế nào dù bà theo tôi đi đổ xăng hàng trăm lần, nhưng lần nào bà cũng ngồi đợi trong xe và nghênh mặt ngắm trời mây xa xăm không hề nhìn thực tế trước mặt là tôi đang đổ xăng.

Chị Bông trách:

- Ai bảo mấy chục năm nay anh cứ..- tà lạnh đổ xăng giùm xe em- Mà sao anh đổ xăng nhanh thế, có khi em chưa nghĩ ra một câu thơ anh đã xong rồi- Bởi thế em không biết đổ xăng cũng là..- tại anh.

- Còn nữa nè! “Nếu đời không có anh”, ai cắt cỏ vườn nhà cho bà- Bảo đảm bà không biết cách nhổ máy cắt cỏ luôn.

Chị Bông chống chế:

- Em đã thử vài lần mà máy không chịu nổi- Đành thôi.

Anh Bông lại tiếp:

- “Nếu đời không có anh”, tôi thề rằng buổi tối bà không dám ra vườn sau một mình vì sợ ma dù buổi tối bà thích ngồi trong nhà hé màn cửa ngắm vườn trong ánh trăng hay trong ánh đèn solar tỏa sáng mơ màng khắp khu vườn.

Chị Bông không thể chống chế được nữa:

- Tại em nhát gan mà- Có nên kể thêm “Nếu đời không có anh” ai sẽ chở em đi chơi xa, chạy xe trên những xa lộ đường dài mà em chỉ thích ngồi ngắm cảnh bên đường và không bao giờ dám lái xe không anh?

- Kể luôn chứ- Vụ này mới hấp dẫn, hôm ấy xe đang chạy trên high way đi Houston vào một ngày đầu xuân với tốc độ 70 mile/giờ, bỗng bà la toáng lên: “Dừng xe lại, dừng xe lại.” Tôi hét hồn tưởng bà có chuyện gì khẩn cấp, hóa ra bà đòi dừng lại để..- xuống xe chụp hình với cánh đồng hoa đại rực rỡ bên đường- Bà có mấy tấm hình khoe bạn bè còn tôi suýt đâm xe vào thành cầu- Nếu tai nạn xảy ra thì người ta tưởng là tự tử chứ nào biết tôi ngừng xe gấp cho vợ xuống chụp hình, hái hoa.

Chị Bông biết lỗi:

- Em rút kinh nghiệm vụ này rồi.

Anh Bông vẫn hăng hái tiếp:

- Còn nhiều vụ khác nữa “Nếu đời không có anh” thì...

- Thôi, thôi, thế đủ rồi, anh mà kể thêm chắc em viết thành truyện dài nhiều tập *NẾU ĐỜI KHÔNG CÓ ANH* luôn đó...

Chị Bông cảm động nhìn chòng:

- Bây giờ em sẽ viết truyện này- Các chị ấy tiếc nhớ “không có anh” với những kỷ niệm đẹp như thơ- Còn em chẳng cần tìm kiếm hình ảnh nào lãng mạn của chúng ta, em sẽ viết nếu đời không có anh với tất cả trân trọng đời thường anh vừa kể đó.

Anh Bông cắm cành hoa hồng vào bình:

- Trả lại bà cành hoa màu mè lãng mạn không đúng lúc nè- Tôi thích thực tế mà, phải chi bà rót cho tôi uống ly nước lạnh còn đỡ mệt, còn sung sướng hơn!

Nguyễn Thị Thanh Dương

- Má ơi! con đang lái xe mà buồn ngủ quá- Thăng con giọng nhừa nhựa gọi về.

- Cái gì? Tới đâu rồi? Tui hỏi con

- Còn xa lắm, đường lại kẹt xe- Má ơi buồn ngủ quá- Phải làm sao?

- Thì con tấp vô cây xăng nào đó, nằm nghỉ một chút rồi đi.

Tui lo thiệt đó bà con- Máy thăng con tui làm việc nhiều, lúc nào chúng cũng thấy mỏi mệt- Lái xe là phiêu phiêu buồn ngủ- Mà cái này cũng có ngoại lệ nha- Lái xe ở Nhật con tui tỉnh queo vì đường hẹp, quanh co nhiều ngõ rẽ rất gắt- Con đường nhỏ lại sát với nhà dân, hai xe chạy qua phải ép vào nhau mới qua mặt được, thế thì căng thẳng thần kinh làm sao buồn ngủ- Ở Đức, nhà thăng con ở trên triền núi nhiều dốc xuống lên, chạy quanh co thấy sợ nó cũng tỉnh queo, trong khi tui chóng mặt và hồi hộp vô cùng- Lái xe ở Mỹ, đường xá thênh thang, freeway chạy ngon lành con tui dễ chán nên nó hay buồn ngủ.

Mỗi lần đi xa với con là tui thủ nào cam lột từng múi sắn, táo cắt từng lát, nước uống và đồ ăn vặt- Thịnh thoảng tôi đưa tay bóp bóp vai con rồi đút cho nó ăn- Con tui từng đó tuổi tui lo từng đó năm- Nó có gia đình con cái, nhưng mỗi lần đi xa bà nội đều cụ bị đồ ăn vặt cho cháu, đồ ăn vặt cho con- Ngồi một bên chăm chút lo cho nó ăn- Nó bớt buồn ngủ, lái xe tỉnh táo, mạng già tui mới được thọ thêm tuổi- Có lần con dâu tui ngứa mắt phải nói:

- Mom đừng lo cho anh ấy- Anh phải có trách nhiệm với cả nhà- Lái xe an toàn cho vợ cho con.

Ừa hén! Con tui đã trưởng thành, một sĩ quan cao cấp, con cái đùm đê mắc gì tui phải lo cho mệt cái thân già- Nghĩ là vậy, nhưng mỗi lần đi xa, tui lại cứ lo- Hết quay sang bóp vai, hỏi có buồn ngủ không rồi đút thức ăn cho nó- Thiết là mẹ già hồng giống ai- Tui cũng nói thiết, cái điều tui lo cho sinh mạng con tui nhất là giao thông- Lái xe là vấn đề nguy hiểm, sinh tử nhất của mọi người dân ở Mỹ- Cái chết vì bệnh, vì tai nạn sở làm hay nguy hiểm khi công tác chẳng có nhằm nhò gì với tai nạn lái xe- Mình lái có cẩn thận nhưng chắc gì người khác cẩn thận hay không uống rượu lái xe- Chuyện bất ngờ may rủi lúc nào cũng có.

Mỗi lần con tui gặp mấy người lái xe cà giựt: khi thì quá chậm, khi quá nhanh, quẹo cua ẩu, qua mặt bất ngờ đầy nguy hiểm, nó muốn nổi giận là tui vội nói:

- Có gì đâu- Con coi như là ba con đang lái xe- Già rồi hơi lằm cẩm ai chẳng vậy-

Hoặc là:

- Không sao, không sao- Chắc người ta đang vội- Mình có lúc gặp chuyện bất ngờ cũng muốn chạy nhanh cho kịp.

Cứ như vậy tui khuyên con tui nên xí xóa, ai làm việc gì cũng có nguyên nhân- Hít sâu một cái, nghĩ thông cảm cho người ta là mình hết bực...

- Má ơi! Nhà có gì ăn không? Con đói bụng- Thằng con lại lôi tôi tui về lại câu chuyện dang dở- Tui nói với nó:

- Cái thằng khi! Về mà ăn, má chuẩn bị hết rồi- Còn buồn ngủ hết?

- Con còn xa lắm- Mà má có thương con không?

- Thương cái con khi-

- Vậy con về con sẽ thọc lét má- Ai biểu má chửi con con khi.

Tui phì cười- Thằng này nói là làm- Nó thích bông tui xoay nhiều vòng cho tui sợ la oái oái- Nó cũng thích thọc lét cho tui cười hăng hắc nó mới tha- Tui sợ nhột, nó thích thọc lét nên mỗi lần nó về là tui bị nó rượt chạy vòng vòng khắp nhà- Hai mẹ con như hai đứa con nít.

- Má ơi! Chừng nào con về tới, má nhớ cho con hun 10 cái nha.

- Ừa! Về rồi tính- Mà đã cạo râu chưa?

- Chưa! Cho má nhột đã luôn- Một, hai, ba- Má ra mở cửa.

- Cái thằng khi, mới nói còn xa mà kêu ra mở cửa- Mà cứ phá má...

Tôi chưa nói hết câu tiếng chuông cửa kêu inh ỏi, liên tục- Vậy là nó đã về tới- Cái thằng lúc nào cũng cà rờn làm tui không biết đâu mà lần- Tui ra mở cửa, nó hù tui một cái hết hồn rồi đẩy hai đứa con vào lòng bà nội- Hai đứa cháu ôm chầm lấy tui cười như nắc nẻ- Thì ra cha con nó âm mưu chọc phá bà nội chơi.

Năm nay gia đình thằng con trai lớn tui không về vì bận công tác, tui cũng mới qua thăm cháu nên chỉ có gia đình thằng út về với mẹ- Đường xa đi về nên nó mang linh kính đồ đạc- Nhà con gái 4 phòng, ngày thường hai phòng cháu trông trọn vắng vẻ vì cháu đi học xa- Bây giờ nghỉ lễ mấy đứa cháu ngoại đều về- Tôi lấy tấm nệm hơi queen size ra, cắm điện và bấm nút, nệm phồng

hơi căng cứng- Cha con nó ngủ ở dưới, tui leo lên giường- Chăn nệm ấm êm, mấy cha con ăn xong, tắm rửa, lên phòng quây bà nội một hồi rồi ôm nhau ngủ khò.

Tui nằm trên giường nhìn xuống- Thằng út tui lúc mới qua Mỹ chỉ có 4 tuổi bây giờ đã có con học lớp hai rồi- Thời gian qua nhanh quá, nó đã là một người lính giải ngũ đang có nghề nghiệp ổn định- Đối với tui nó luôn là đứa con út tinh nghịch hay pha trò và hay làm nũng với mẹ- Chiều qua, nó ôm tui quay mấy vòng, hun miết lên má làm tui muốn nghẹt thở- Râu lún phún cạ vào mặt tui nhột và hơi đau- Tui lại nhớ đến ba nó- Ông chồng của tui thích để râu, bộ ria mép khiến anh ấy chẳng chặc và có vẻ gì đó trông đều đều lẫn quyền rũ.

Thằng út tui đi lính hải quân- Căn cứ chính của nó ở San Diego- Tui đã vào đó mấy lần, đi mua đồ miễn thuế, đi ăn và thăm viếng căn cứ- Tui đã được leo lên chiếc USS Boxer và đi khắp chiến hạm này- Khi đi về, tui cảm thấy thật nặng nề và vô cùng cảm xúc- Con tàu lớn như một building- Trên cùng là bãi đáp để máy bay chiến đấu lên xuống, ở một góc là những trụ súng phòng không to lớn và thật lạ, dưới cùng sát sàn tàu là nơi để những xe tăng lội nước ra vô xuất trận- Máy móc, vũ khí tối tân làm tui choáng váng- Con tàu thật lớn với mấy trăm lính Thủy Quân Lục Chiến và thủy thủ đoàn sẵn sàng chiến đấu- Những nơi lính ngủ, những chỗ lính ăn, những con đường lưu thông trên tàu, những cầu thang sắt dựng đứng chật hẹp làm tim tui co thắt- Tất cả đều dành cho chiến đấu, còn những phương tiện ăn, ngủ, giải trí dành cho quân nhân đều thật nhỏ bé và giới hạn bảo mòn sức khỏe người lính-

Con tui đi những chuyến công tác dài 6 đến 8 tháng không được về nhà cũng như không được liên lạc gia đình vì để bảo vệ bí mật quân sự- Ngoài biển cả mênh mông, vất vả khó khăn, hiểm nguy căng thẳng khi bảo vệ vòng đai biển Thái Bình Dương- Tui thương con đứt ruột- Nhiều khi nghe tin tức trên TV, tui ăn ngủ không yên, chờ tin con mòn mỏi- Người mẹ như tui yếu đuối khi đối diện với những tin tức quân sự dồn dập hàng ngày- Tui đã thoát khỏi lo sợ của một người vợ lính trong cuộc chiến tại VN- Giờ đây lại thấp thỏm không yên khi làm một người mẹ có con là lính Mỹ- Con tui đứa lớn đi lính không quân, mấy năm liền nhận lệnh đi trú đóng ở nước Ý, Nhật, Đức- Đứa nhỏ đi lính hải quân lúc nào cũng lên lệnh trên chiến hạm- Cả hai đều trong công tác bảo vệ đất liền và vùng biển của các nước bạn đồng minh-

Thú thật, tui rất xót khi cái lưng con tui bị đau thắt nặng, hậu chấn của những lần vác vũ khí nặng nề leo lên những bậc thang thẳng đứng trong tàu- Tai nghe tiếng nổ của máy bay và tiếng súng bắn đã ảnh hưởng nặng về thính giác- Tui đã khuyên con giải ngũ để về làm một thương dân lo cho gia đình- Mong hải hồ, mong làm người lính biển chạm mặt với hiểm nguy đã thỏa mãn- Con tui đã hoàn tất nghĩa vụ đóng góp tuổi trẻ, trí óc và sức khỏe cho quốc gia này- Hai đứa con trai của tui đã thay mặt cha mẹ tạ ơn đất nước cưu mang gia đình mình, nối tiếp nghiệp lính của cha và làm một người công dân xứng đáng.

Thằng út của tui được sinh ra muộn màng và nghèo khổ khi đất nước đã sang trang- Cha đi tù Cộng Sản nên 13 năm sau tui mới sinh ra nó- Cha già con muộn, mẹ lại phải lao động ngoài nông trường cao su với cái bụng bầu to vượt mặt- Con tui uống nước cơm nhiều hơn sữa mẹ- Ăn nước rau luộc nhiều hơn ăn canh hầm thịt chan cơm- Quần áo nghèo nàn tung tăng chơi giỡn ngoài vườn, ngoài đường lộ đầy bụi- Vậy mà nó vẫn lớn lên bụ bẫm, xinh đẹp, và rất vui tính thân thiện với mọi người- Nó thích trồng trọt, nuôi gà, nuôi chim, nuôi cá, rùa, chó, mèo..- Ước mơ làm người lính chữa lửa để cứu người- Lớn lên mỗi tháng nó đều đi hiến máu vì máu nó là

máu O- Nó nói chỉ cần ăn một miếng thịt bò là đủ cứu một mạng người sao mình không giúp họ-
Hết ý với con tui.

Bây giờ con tui đã giỏi lắm rồi khi làm một người nội trợ- Nó có thể nấu phở ngon hơn tui (Nó tự hào nói vậy khi ăn phở tui nấu hôm nay.) Nó có thể gói bánh tét, làm sushi, làm bánh bột lọc, nấu bún riêu...- và nhiều món khác- Nhất là món bò beefsteak nó làm rất ngon- Mỗi khi tới thăm, con tui chuẩn bị bữa ăn sáng cho mẹ rồi mới đi làm- Chén bát nó không cho tui rửa để đó chiều nó về rửa máy- Muốn ăn gì nó sẽ đi chợ và nấu cho mẹ ăn- Buổi tối, nó tắm rửa cho con, đọc sách cho con ngủ rồi mới về phòng mình-

Thằng khi, thằng chó con, thằng ba trợn là những từ yêu thương tui hay dùng để gọi nó mỗi khi nó thọc lét để chọc tui cười- Tui biết con tui rất có hiếu và yêu mẹ- Lúc nào nó cũng muốn làm cho tui vui và hạnh phúc- Đi với con, tui không hề được bỏ ra một đồng nào- Đi chợ, đi shopping muốn gì cứ việc lấy bỏ vào xe, nó trả tiền- Phone tay nó mua, hàng tháng nó trả tiền- Muốn gì nó sẽ mua online đem tới tận nhà- Lâu lâu nó gọi phone order thức ăn mang tới cho mẹ- Đi chơi xa những nơi không phải ở Mỹ, nó mua cho tui đường line internet 10\$ một ngày- Tui mặc sức gọi phone, chơi game, vào tán gẫu, nhắn tin- Nó là vậy, rất hào phóng với bạn bè, anh em, con cháu và mọi người.

Con là núm ruột của mẹ- Con tôi đã lớn, ra đời nhưng nó vẫn là thằng út để mấy con chị nó yêu thương mắng mỏ, để tui lo lắng nhiều nhất trong nhà- Con của nó kêu tui là "Bà Nội"- Con thằng anh nó lại kêu tui là "Bà Nui"- Không có đứa nào gọi đúng hết mới tức cười nhưng nghe giọng non nớt thật dễ thương.

Tui lại mỉm cười khi nghĩ đến câu nói của người VN khi không hài lòng về một người nào đó: "Làm như BÀ NỘI của người ta" Ừ! Thì ra làm bà nội cũng ngon lành và lớn lắm chứ bộ- Nhà mỗi đứa con đều dành riêng cho BÀ NỘI một căn phòng ấm cúng, Có cái bàn để laptop, ghế ngồi êm mộng, chăn nệm sạch sẽ và nhất là cái ly riêng, đôi dép riêng của bà nội.

Thôi thì, trăm sông đổ về biển, mọi sự việc rồi cũng là vô thường- Một ngày nào đó tui cũng sẽ đi xa- Giữ trong lòng con là những gì tui đã làm cho nó với tất cả yêu thương- Tui giáo dục con hơi khắc nghiệt- Con trai tui vẫn bắt vào bếp phụ mẹ nấu ăn, làm bánh- Ngoài vườn bắt trồng cây, cắt cỏ- Tập cho con yêu thương loài vật, cây cối hoa lá thiên nhiên nên con tui rất thích đi cắm trại, leo núi và sống ngoài trời- Ngày hè bắt chúng xuống làm phụ anh rửa sữa xe, sơn xe và học về máy móc để có thể giải quyết những bệnh của chiếc xe mình làm chủ- Bây giờ những điều tui dạy đã ứng dụng thiết thực cho các con tui khi có một gia đình riêng, một chiếc xe riêng.

Con tui đã về nhà, sẽ dẫn tui đi ăn, đi chơi, đi shopping mua sắm- Ôi là la, làm mẹ thật là hạnh phúc- Tui lại nhớ đến đứa cháu nội con của nó hôm qua giang rộng cả hai tay hết cỡ để diễn tả thương bà nội bao nhiêu- Nó ôm tui hôn miết lên mặt không chịu buông- Nó nói nó hôn bà nội giống ba-

Nhìn cái mỏ chu chu của thằng con đưa ra chực chờ hôn phá mẹ, hai tay nó đưa ra lo le thọc lét, tôi tuột vội xuống giường chạy ra khỏi phòng:

- Thằng khi gió đừng thọc lét mẹ, mẹ đầu hàng.

Nguyễn Thị Thêm

Tờ Lịch Cuối

Nguyễn Thị Thêm

Đêm nay là đêm cuối
Năm hai không hai ba
Ta ngồi nhìn tờ lịch
Một tuổi đã rời xa

Cuốn lịch của một năm
Từng tờ ta xé phăng
Như vất đi cuộc sống
Tiếc nuối ta buồn thâm.

Mấy trăm ngày qua rồi
Thời gian lạnh lùng trôi
Kim đồng hồ xoay chuyển
Một vòng tròn luân hồi.

Ta lại chợt băn khoăn
Muốn đôi lời hỏi thăm
Ơ này tờ lịch cuối
Có thương tờ đầu năm?

Một năm dài khó khăn
Bao biến đổi thăng trầm
Tờ lịch là lịch sử
Ghi dấu ngày tháng năm.

Tờ lịch đầu trắng tinh
Mới mẻ và xinh xinh
Như tình đầu rất đẹp
Của một thuở nguyên trinh.

Chào ngày mới sẽ đến
Chào các bạn lão niên
Chào tuổi trẻ thần tiên
Chào một năm hy vọng.

Một năm đã đi đâu
Ta mở tờ lịch đầu
Ta quăng tờ lịch cuối
Không vui cũng không sầu.

Thời gian chẳng sắc màu
Từng tờ lịch trước sau
Rơi rớt thương và nhớ
Vui sầu cũng qua mau.

Quyển lịch cũng như ta
Từng ngày tháng đi qua
Xé phăng và đánh mất
Tuổi đời lại đi xa.

Yêu ai ta chờ mong
Gắn bó thành vợ chồng
Người xa ta lần cuối
Vuốt mắt lệ tuôn dòng

Ta tiễn người đi xa
Lệ tuôn đã nhạt nhòa
Bây giờ ta đã hiểu
Vô thường đến với ta

Ta tô lại mặt son
Vui vẻ bên các con
Hãy sống vì trách nhiệm
Hạnh phúc không gì hơn.

Làm thơ mì ăn liền
Lịch mới không mất tiền
Lịch cũ vào thùng rác
Đời cứ vậy luân phiên.

Cầu Khấn Đầu Năm, Quyết Tâm Đầu... Tháng!

Phương Đông và phương Tây đều có một tập quán như nhau: vào đầu năm mới người ta hào hứng xóa bài làm lại, trút bỏ một điều xấu xí xui xẻo trong năm cũ để tạo lên một khởi đầu mới tốt đẹp hơn- Người Việt lau dọn nhà cửa ngăn nắp, chưng bày hoa tươi đủ màu rực rỡ, nấu nướng cỗ bàn thịnh soạn, và làm một việc gì đó thanh tao cao quý cho năm mới- Các cụ đồ mở trang giấy điều, nhúng bút lông vào nghiên mực mới mài, phóng tay viết một câu đối vắn về cân xứng để vinh danh chủ cửa mới của vũ trụ- Có người sáng tác một bài thơ bộc tả cái tươi đẹp mỹ miều của thiên nhiên, ca tụng đổi mới của trời đất- Trẻ con vừa biết viết biết đọc cũng được bảo giở tập vở ra “khai bút”, thường là chép lại một bài thơ hay bài văn ngắn, gọi là làm “công việc chữ nghĩa” trong ngày đầu năm để suốt trong năm em học hành tấn tới- Học sinh cấp cao hơn giải một bài toán mới, (lựa thứ dễ để một) chút để thành công rực rỡ trọn năm năm.

Ngoài những hoạt động tự làm để thúc đẩy may mắn như vậy, người Việt mình còn đến những nơi thờ bái linh thiêng để cầu xin cho mình một năm mới đầy tốt đẹp- Các chùa chiền, đền thờ suốt tháng giêng đến tháng hai đều tấp nập thiện nam tín nữ si sụp thắp hương bái lạy xin cho gia đình mạnh khỏe, phụ mẫu tăng thọ, chồng vợ phát tài, con cái giỏi giang, v.v- Các đấng thiêng liêng ngồi trên ngai cao không biết làm sao mà đáp ứng được nhu cầu toàn dân đông đảo như vậy, khi mà người trần không tự thân hành động để mưu cầu hạnh phúc mà chỉ dùng ít hoa quả, trầm hương, vàng mã để xin xỏ các ngài- Thậm chí cho chắc ăn, ngày nay còn có tệ nạn giẫm giúi vào tay, vào lòng tượng đồng tượng gỗ số tiền tươi thóc thật trị giá cao ngất ngưỡng cho xứng với tâm xin xỏ của mình- Ôi, Thánh Thần, Tiên, Phật nơi cõi trên nào mà bước chân xuống trần để tiêu đồng tiền hạ giới đây nè Trời?

Tây cũng như Ta, họ cũng muốn bắt đầu lại từ đầu trong năm mới- “Quyết tâm đầu năm” (New Year’s resolutions) là một tập quán quen thuộc của dân chúng bên này- Trái với tín ngưỡng mang tính mù quáng, phó mặc cho “cõi trên”, người Tây thực dụng tự “dấn thân vào cuộc”- Họ tự đặt chương trình hành động trong năm mới, với những mục tiêu rõ ràng, có deadline, và có thể cân đong đo đếm được- Thay vì cầu xin được thăng tiến trong sự nghiệp, họ tự hứa sẽ đi học ban đêm để lấy thêm một hai chứng chỉ chuyên môn ngõ hầu truy tìm job thơm job bở- Thay vì cầu mong tài chính sẽ ổn định, không sinh lên xẹp xuống như năm rồi, họ đặt quyết tâm sẽ “chạy tịnh” dùng tín dụng và cố gắng trả sạch nợ, để dành thêm 2-3% lương hàng tháng, mỗi tháng đập thêm \$200 vào trả nợ nhà cho chóng payoff, v.v- Thay vì suýt soa cầu khẩn xin ơn trên ban cho sức khỏe, họ đặt chương trình giảm 10% cân nặng, đưa huyết áp trở về mức bình thường 120/80, đưa BMI xuống dưới 25 bằng cách đi gym, chạy bộ ít nhất hai lần trong tuần, giảm uống rượu, ăn uống chừng mực, bớt thịt thêm rau, v.v- Thay vì tự hứa sẽ trở nên người chồng/vợ tốt hơn, họ tự dặn mình sẽ về nhà sớm hơn nửa tiếng để giúp vợ trông con, ngày cuối tuần sẽ nhin ngồi trước TV hò hét cổ động đội banh nhà để cùng vợ đưa con đi công viên, ra bãi biển, v.v- Mục đích nào cũng kèm một quyết tâm rõ ràng cụ thể, chẳng cần biết người biết ta, chỉ cần “biết mình biết ta” là trăm trận trăm thắng!

Các con buôn Mỹ cũng khôn như cáo, biết cách làm ăn âm ỉ trong “mùa” quyết tâm đầu năm này- Cũng như bao lần đi trước đón đầu những mùa làm ăn khác, năm nào cũng vậy, chưa đẹp kẹo Halloween, chưa hạ giá gà tây cho lễ Tạ Ôn mà đã các tiệm đã thắp đèn Giáng Sinh sáng rực, để nhạc Noel véo von- Con buôn Mỹ mới cuối tháng chạp chưa qua đầu năm mới đã nhanh nhẩu quảng cáo rùm beng “hot membership” tại các câu lạc bộ thể thao, các máy chạy bộ, leo thang, kéo tạ, các chương trình ăn kiêng bảo đảm giảm cân- Người tiêu thụ vừa nhai miếng gà thơm phức, cắn mẩu bánh ngọt lịm, nhấp ly rượu nồng ấm với gia đình bạn bè vừa xoay xoay ngón tay trên phone lướt mạng tìm good deal đi tập thể dục để thanh toán những calories dư thừa vừa chui vào bụng-

Nghe qua thì ta thấy phe nào có cơ hội thành công hơn nhỉ? Chuyện cầu xin Trời, Phật, Tiên, Thánh, Thần Tài, Ông Địa, v.v- trên trời dưới đất rõ ràng là bấp bênh hơn rồi- Không biết các đảng bên trên có hiện diện tại chùa chiền đền phủ 24/24 suốt những ngày đầu năm để nghe tai nghe mắt thấy lời cầu xin của ta chẳng, hay các đảng còn bận về châu Ngọc Hoàng Thượng Đế, bận tụ họp quần tiên, bận chu du thắng cảnh hữu tình, v.v- Mà có nghe được lời xin xỏ thì các vị có thấy mình xứng đáng đạt ban cho ước nguyện không? Tự mình có thấy mình xứng đáng chưa? Chắc chẳng ai dám trả lời mạnh dạn là có- Thôi thì xin thì cứ xin, được hay không còn tùy duyên tùy phước! Mà nếu không đạt được lời cầu xin thì ta có quyền... than trời trách đất: “Xin có nhiều mà cũng hỏng được!” Trách nhiệm cá nhân nằm ngoài vòng phê và tự phê!

Phe ông Tây bà Đằm có vẻ thực tế hơn- Muốn gì thì ráng mà đạt lấy, từng bước cụ thể đi dần đến mục đích- Bách chiến bách thắng? Coi vậy mà không phải vậy đâu- Ta có câu “lực bất tòng tâm”, còn Tây cũng có câu “Man proposes, God disposes” (Con người bày ra, nhưng Thượng Đế xếp đặt)! Chuyện võ trận trong quyết tâm đầu năm là chuyện thường ngày ở huyện- Hùng khí ngất trời trong ngày 1 tháng giêng dần dà rơi rụng với từng tờ lịch bóc đi mỗi ngày- Tự dặn lòng mỗi sáng để đồng hồ báo thức dậy sớm nửa tiếng để chạy 3 miles trước khi đi làm- Thế rồi bàn tay năm ngón không biết ở đâu thò ra tắt phụt tiếng reo inh ỏi để được thêm ít phút trùm chần- Tự chỉ thị mỗi lần lĩnh lương phải rót vào quỹ tiết kiệm vài đồng trước khi tiêu pha, nhưng rồi sinh nhật, kỷ niệm, lễ Tình Yêu, Giáng Sinh, v.v- cắt cụt mất phần tiền muốn dành dụm- Những buổi họp lần giờ ăn trưa, những ngày làm muộn cho xong báo cáo cuối tháng khiến không còn thì giờ lột rau rửa quả, thôi thì cứ McDonald’s hay mì gói mà tồn tại- Thống kê cho thấy trong 10 người đặt quyết tâm đầu năm thì chỉ 1 người về đến đích, còn khó hơn tuyển lựa vào những đại học top! Thậm chí qua tuần lễ đầu tiên là gần phần tư đã rơi rụng, và đến hết tháng giêng thì đến gần phân nửa buông súng đầu hàng! Quyết tâm đầu năm trở thành quyết tâm đầu... tháng! Chỉ một tháng đầu đã bốc hơi, còn 11 tháng còn lại là free fall!

Với tính thực dụng của người Tây phương, các ông bà chuyên gia lại bắt tay vào việc tìm hiểu tại sao quyết tâm đầu năm lại võ trận ê chề như vậy- Sau đó các giải pháp nâng thành công, giảm thất bại được đề ra-

Các ông bà bảo khi lập quyết tâm cho cả năm ta phải biết cách phân ra từng đoạn, từng khúc- Muốn giảm 10 cân trong năm thì cố giảm được 3 cân trong quý 1 đi, rồi cứ thế từ từ mà tiến- Giảm 3 cân có vẻ dễ, còn giảm 10 cân thì thách đố hơi nhiều- Tuy nhiên, giải pháp này đặt trên một tiền đề hơi suôn sẻ, như một bài tính đại số tuyến tính (linear algebra): quý 1 giảm 3 cân, quý 2 thêm 3 cân nữa, cuối năm giảm 12 cân- Voilà! Thực tế cho thấy nỗ lực của con người không đi theo một đường thẳng tiệm tiến mà thường “sinh lên xẹp xuống”: giảm 3 cân trong quý 1, đến quý 2 thu lại 3 cân đã mất, quý 3 nhạt thêm vài cân nữa vì đi nghỉ hè ăn chơi, sinh nhật, đám cưới trong gia đình, v.v- Rồi đến cuối năm thì... thua toàn tập! Không sao, năm mới lại đến- Kỳ này ta quyết tâm giảm 15 cân để bù lỗ năm rồi!

Các chuyên gia còn bày kế cho ta chia sẻ quyết tâm của mình với người thân- Có người biết đến “bí mật của chàng hay nàng” thì sẽ ở bên cạnh khuyến khích, đốc thúc, thậm chí cùng tham gia với ta- Trong gia đình mà vợ ăn rau còn chồng vẫn đều đều xoi steak thì khó mà nấu nướng cho vừa lòng đôi bên- Buổi sáng vợ tung chăn bật dậy đánh đồ gym chạy bộ còn chồng vẫn ngáy pho pho thì... hỏng! Tuy nhiên thực tế cho thấy ta phải tự cứu mình trước rồi hãy “cứu” người khác, hay nhờ người khác “cứu” mình- Trên máy bay người ta dạy khi có vấn đề ta phải đeo dây oxy vào mình trước khi quay sang đeo dây cho em bé là thế- Người thân trong gia đình giúp ta được bao nhiêu không biết, còn phê bình, chế giễu, rù quên ta bỏ cuộc (cuộc đời quá ngắn ngủi, sống cho sướng đi mà!), hay ta thán với người khác (bả bắt tui nhịn ăn thịt nên lúc này người yếu xìu!), v.v- thì đây đây- Giúp thì không giúp, cứ thì thụp phá hoại!

Dù sao thì trước thềm năm mới, mọi cố gắng cá nhân để thay đổi cuộc sống, và biết đâu thay đổi cả hậu vận tương lai, cũng là một việc nên làm- Năm hết Tết đến là cơ hội tốt đẹp nhất để con người đặt ra những chương trình cải thiện sức khỏe, tiền tài, công danh, hạnh phúc- Dù cho quyết tâm đầu năm có thụt lại thành quyết tâm... đầu tháng, cũng cứ làm đi đã, còn hơn không làm gì-

Phương Tây có thành ngữ “leave no stone unturned”, phải đào lên từng viên đá một không chừa viên nào (thì mới thấy mỏ vàng)- Cách tốt nhất có lẽ nên làm cả đôi việc- Đầu năm ngồi vào bàn thảo quyết tâm đầu năm, rồi sau đó xuất hành đến đền đài cầu khẩn- Mang theo bản quyết tâm đã thảo ra đốt ra tro cùng với vàng mã gửi lên các đấng toàn năng! Trên trời, dưới đất, hãy tận dụng mọi phương cách- May ra có một cách thành công!

Quyết Tâm Đầu Năm

Đầu năm thảo resolutions
Năm hết, nhìn qua... vẫn số không
Cơ khổ, răng sao mà tệ rứa?
Chẳng qua chỉ cái tật lông bông.

Đầu năm quyết chí xuống vài pounds
Mỹ vị cao lương cứ vẫy chào
Tính sổ cuối năm... ôi thảm hại!
Bụng phình, áo chật, ngậm sâu đau!

Đầu năm quyết chí sẽ work out
Chạy bộ, đến gym tập thể thao
Ăn, ngủ, chơi, đùa ngày tháng cạn
Thì giờ có hạn, biết làm sao!

Đầu năm kiên quyết để savings
Dè sẻn từng đồng chẳng dám khinh
Thoải mái ăn tiêu, năm lại hết
Account xem lại, quá linh tinh!

Đầu năm quyết chí tập Qi Gong
Uốn bụng, múa lưng đẹp tựa rồng
Một bữa tung hoành rồi dẹp xó
Tập tành chẳng thiết, chỉ năm không.

Giáp Thìn đã đến, có the same?
Quyết chí xong rồi lại rút êm?
Quyết chí! Phên này ta quyết chí!
Phên này ta quyết chí ngày đêm!

Thúy Messeegee

1/1/2024

Xướng: KHAI BÚT ĐẦU NĂM 2024

Đầu năm kính chúc khắp gần xa
Bốn biển năm châu được thái hòa
Quyết tử ngưng dân thời biệt khúc
Giao tranh dứt hẳn tấu đồng ca
Nhắc ngày hạnh phúc thời son trẻ
Kể thuở bình an tuổi ngọc ngà
Mắm quả bần thờ hương khói quỳện
Máu hồng Bách Hợp thấm tươi hoa.
ThanhSong ntkp
CA. Jan/01st/2024

Họa: LỜI CHÚC TẾT

Tết đến ngồi nhìn én lượn xa
Cầu mong thế giới được an hòa
Gia đình hạnh phúc cùng sum họp
Xã hội yên bình sẽ tấu ca
Mặc khách vai trần phơi nắng lụa
Thi nhân mắt mộng ngắm trăng nga
Đời vui tỏa sáng mừng Xuân đẹp
Rực rỡ Mai Đào rộ cánh hoa
Minh Thúy Thành Nội
Tháng 1/1/2024

KHAI BÚT ĐẦU NĂM 2024

Sáng nay nắng rực hồng xinh đẹp
Ngày mới đầu năm chúc mọi nhà
Hạnh phúc tươi vui tràn sức khỏe
Trên đường an lạc rải đầy hoa

Người già Phước thọ thêm sung mãn
Tuổi trẻ công danh cứ tiếng đà
Thiếu nữ xuân thì tươi rạng rỡ
Thiếu nhi chóng lớn hát hùng ca

Lòng người hướng thiện từ bi quán
Việc tốt gieo trồng quý biết bao
Nhân loại buông tay ngừng chém giết
Yêu thương bác ái trời đáng trao

Tết này đặt cả niềm tin mới
Mọi sự hanh thông dẫn cuộc đời
Thiện mỹ chân tình cùng tiến bước
Tâm lành kính chúc tới muôn nơi

Minh Thúy Thành Nội
Tháng 1/1/2024

CHÚC NĂM MỚI

Chúc chị chúc em đẹp tựa hoa
Văn tài nổi tiếng khắp gần xa
Xuân về tươi mát dòng thơ phú
Tết đến ngọt mà đoàn khúc ca
Xướng họa để thi vụng bút ngọc
Bình văn ghi phú phóng tay ngà
Chúc Cô Gái Việt luôn bền chí
Giữ vững quê hương mãi thái hòa.

Thúy M
1/1/24

**HAPPY
NEW YEAR**

XUÂN CA

Nhịp khúc xuân ca đã đến gần
Bên thêm pháo nổ rộn mừng lân
Đào mai tỏa nhẹ hương thơm ngát
Trẻ nhỏ đùa vui về sáng ngân
Đàn én lượn trời bay riu rít
Chuông chùa khắp nẻo quỳện trầm ngân
Tình yêu lên tiếng trong lòng đất
Kết mộng tinh thần nghĩa hợp quân.
Lê Mỹ Hoàn

TẶNG NGƯỜI MỘT ĐÓA HOA TÂM

Hoa tâm đem đến tặng người
A Di Đà Phật chúc lời bình an
Đường đời đã lắm gian nan
Làm thân cùng tử đi hoang suốt đời
Dừng chân đi hỏi người ơi
Tim viên châu ngọc cho đời nở hoa
Ngọc trong gấu áo đó mà
Cha cho từ thuở ngày ta ấu thời
Giờ đây ta phải vâng lời
Đêm ngày tuân thủ sáu thời công phu
Nguyện cho người thế cùng tu
Cùng chung hòa hiệp chuyên lưu đạo mẫu
Tiểu Mai

NỤ HÔN ĐOM ĐÓM

Nhớ mình dạo bộ đêm nao
Bày đom đóm lượn lao xao cả hồn
Anh trao chi một nụ hôn
Mà nghe sáng rực, cả thôn cùng ... nhin!
Á Nghi, 1.1.2024

KHOE ĐÒ TẾT CHI GAI MẮT
(Kính tặng Quân Nhân QL VNCH.)

- Cứ khen trắng đẹp, trời thanh
Anh ngay bên cạnh như tranh chẳng nhìn
Uông công râu cao, diện jean
Mới mua lảng cóng: có in hoa hường.

- Tương khoe đời lính gió sương
Tuyển đầu đẹp giặc bốn phương chiến trường
Thương dân, gìn giữ quê hương
Khoe chi công từ tâm thường: cái lương?
Á Nghi, 1.1.2024

ĐAU TIM
(Kính tặng Quân Nhân QL VNCH.)

Anh đi Nam, Bắc, Tây, Đông
Bao nhiêu tiền nữ đem lòng nhớ nhung
Sao anh chi nhớ bóng hồng
Hiền lành, mộc mạc ven sông thôn nghèo?

Tết này thôn nữ còn yêu
Anh qua đậm hơi, cười ... treo dề dành
(Chờ em xong chuyện học hành?)
Trai làng vàng, khó lãnh đau ... tìm)
Á Nghi, 1.1.2024